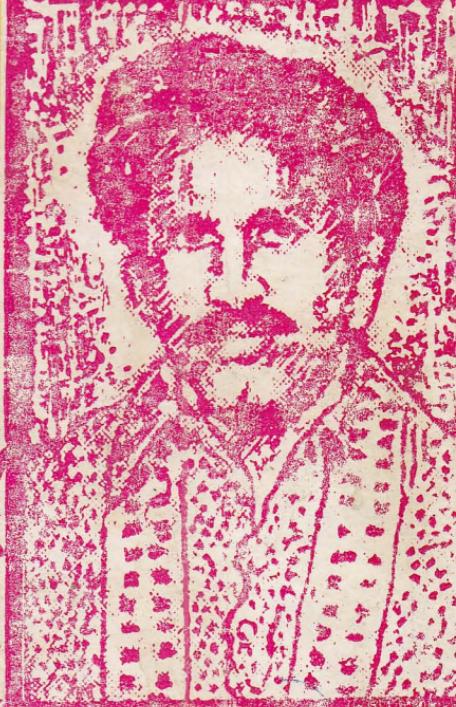
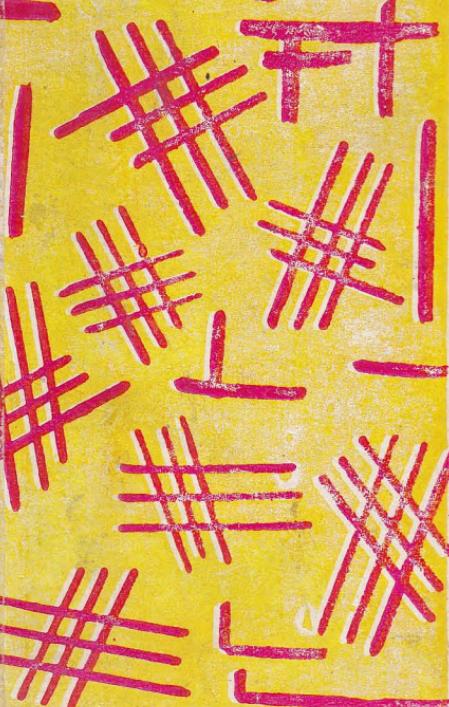

யாழியானத்தீ அந்த இடு மாதங்கள்

அராவியர்
ந.குந்தரம்பிள்ளை

200
20

யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறுமாதங்கள்

1995 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் —
1996 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் வரை

யாழ்ப்பாணத்தில் வரலாறு காலாந
இடம்பெயர்வின் நேரடி அனுபவங்கள்

406

வசந்தம் புத்தக நிலையம்
405, ஸாம்ராஜி
யாழ்ப்பாணம்

சுராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை

“சொத்து என நூல்கள்”
யாழ்ப்பாணம்
122437

வெளியீடு:
யாழ். இலக்கிய வட்டம்

122437
C.C.

201.32554

Title : YARLPANATHIL ANTHA
 AARU MATHANKAL
 Author : ARALIYOOR N. SUNDARAMPILLAI
 B. A. (Cey), Dip-in Ed.
 Edition : First Edition, November 1997
 Copyright : Author
 Size : 1/8 Demy. 21.5c. 40 c. m
 Page : 88 + 20 = 108
 Printers : Maniosai Achchakam
 Price : RS. 50.00

நூல்: யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்

ஆசிரியர்: அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை
 B. A. (இலக்ஷக) கல்வியல் டிப்ஸோமா.

பதிப்பு: முதலாம் பதிப்பு நவெம்பர் 1997

ஓவியம்: கொபால் ஆட்டி

புனராக் அருண் புனராக்

அச்சகம்: 'மனி ஓஸர்' அச்சகம்
 12, சென். பற்றிக்கல் வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

சமர்ப்பணம்

ஒரு பட்டாரி ஆசிரியரும் எனது இலக்கிய நண்பனுமாகிய எனது ஒரே மகன் ச. மணிவண்ணன் (1964- 1997) அவர்களுக்கு இந்தால் காணிக்கை.

கொபால் ஆட்டி
 முதலாம் பதிப்பு நவெம்பர் 1997
 யாழ்ப்பாணம்

அணிந்துரை

1

நம் தாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் வரலாற்றேடுகளில் போரின் அனர்த்தங்களால் மக்கள் பட்ட இன்னச்சன், இடம் பெயர்வுகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்பட்டாலும்கூட மிக அண்மைக்காலங்களில் நாம் கண்ட இடப்பெயர்வுகள், வகுப்புக் கலவரங்கள், போர்கள் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்டவையே. வகுப்புக் கலவரங்களின்போது சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் தமது தாயகமாகிய வட-கிழக்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்தனர். ஆனால் 1993 இல் நிகழ்ந்த இடம்பெயர்வோ எனில் நமது தாயகத்திலிருந்து எசிர்பாராத விதக்கில் சடுகியாக, இராணுவ நடவடிக்கையின்போது தப்பிப் பிழைக்க ஏற்பட்ட இடம்பெயர்வாக யாழ்ப்பாண மக்களுக்குச் சூரிப்பாக வலிகாமதி தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு அமைந்துவிட்டது. இதன்போது கொட்டும் மழையில், கையில் அப்பட்டுள்ள பொருள்களுடன், குந்த இடமின்றி உயிரைக் கையிற் பிடித்தோடிய நம் மக்களின் பரிதாபநிலை, நமது வரலாற்றில் ஒரு மைல் கல்லாகும்.

இத்தகைய இடப்பெயர்வில் இருந்து ஒதுங்கித் தமது பிறந்த ஊராலிய அராவிக்கு இந்துலாசிரியர் சென்றார். இதற்கு முன் னர் இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்திலும் அங்கு சென்று வாழ்ந்தவர். இந்திய அமைதிப்படை வந்தபோது மக்களைப் பாதுகாப்பிறகாக கோயிலுக்குச் செல்லும்படி அறிவித்திருந்தது. நாம் கோயில்களை அசுத்தப்படுத்த மனம் வராது, நமசு கொக்குவில் விட்டிலேயே இருந்தோம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மருந்துவபீடத்தில் இந்திய அமைதிகாக்கும் படை நிலைகொண்டிருந்த நேரத்தில், அதற்கு மிக அஸ்மித்துள்ள வீட்டில் அவர்களின் அறிவுறுத்தங்களையும் மீறிக் குடுமிகுப்பது ஒரு தலை அனுபவமாகும். கம்மைப்போன்று நமது வீட்டிலே தரித்திருக்க இன்னொருவர் பேராசிரியர் சந்திரசேகரமாகும். துரகிஷ்டவசமாக அப்பொழுது நடந்த ஓய்ஸ்விசினால் அவர் மரணமாக, நாம் மட்டும் தப்பிப் பிழைத்திருந்தோம். இதற்கெல்லாம் காரணம் நமது அராலியுர் கரைப்பிடிடியுறை கணேசனாகும்.

இதனால் 1995 இல் நடைபெற்ற இடம் பெயர்வு நமக்குப் புதிதல்ல. எப்படியாயினும் விட்டிலேயே இருப்பது என்று முடிவு புதிதல்ல. எனது மனைவி இருபது வயதைத்தான்டிய மகள், செய்தேன். எனது மனைவி இருபது வயதைத்தான்டிய மகள், இருபதுக்குள் அடங்கும் நமது மனத்தென் ஆகியோர், அப்பாவின் இருபதுக்குள் அடங்கும் நமது மனத்தென் ஆகியோர், அப்பாவின் மூடவே தமதென்றார். ஆயால் பின்னளைக்காகவும், பின்னளைக்காகவும் வற்புறுத்தலுக்காகவும், இன்னும் பிறரின் ஆலோசனைக்காகவும் இடம்பெயர்ந்தோர் அனைகர். இக்காலத்தில் சில மின்னாள் அப்பா அம்மா நமக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறார் களென்று விசவிக்கவும் தவறவில்லை. இன்னும் சிலர், பெற்று கண்ணறு காட்சிகளை முதிய தாய் தந்தைமாறரத் வளர்த்துக் கொண்டு அடிக்காட்சிய முதிய தாய் தந்தைமாறரத் தவிக்க விட்டு விட்டு, தம் உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒடிச் சென்ற காட்சிகளும் எமது மனக்கள் முன்னே இன்னும் நீற் கீழ்ந்து, இத்திய இராஜுவும் வந்தபோது இப்படியான ஒரு வயோதிபத் தாயைப் பராமரித்த எனுபவும் நமக்குண்டு. இத் தகைய அனுபவம் நமக்கு அராவியிலும் கிட்டியது.

II

1995 ம் ஆண்டு அக்ரோபர் மாதம் 30 ஆம் திகதி மாலை இடம் பெயர்வு பற்றிய புவிகளின் அறிவித்தல் வந்ததும் நமது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சமூகம், நீர்வாகிகள், இன்றெல்லாம் தாம் தான் பல்கலைக்கழகத்தினைத் தூக்குபவர்கள் என்று மார்பு தட்டுபவர்கள் எல்லாம். நான் முந்தி நீ முந்தி என்று முன்தியத்துக்கொண்டு இரவோடு இரவாக ஒடித்தப்படி விட டார்க்கன். தொடர்ந்து வந்த சர்யான் செல்விச்சக்களினால் விட்டிலே, அதுவும் கொக்குவிலில் தங்குவது என்ற நமது முடிவு ஆட்டங்கள்டது. அதனால் நமது அராவிய அராவிக்குப் போவதே உசிதம் என என்னிய நாம், இதன் முதற்கட்டமாக நமது பல்கலைக்கழகத்தில் இரு நாட்களைக் கழித்தோம். இதன் முதல்நாள் எமது பல்கலைக்கழக அறை ஒன்றில் தூங்கும்போது பல்கலைக் கழகத்தின் இதயமாக விளங்கும் பரமேஸ்வரனை நினைத்து நினைத்து வருந்தினேன். இவ்வாலைப் புனருத்தாரனைப் பணியை கிறப்பாக நடாத்தி ஒப்பேற்றி வைத்தபேறு நமக்குக் கிடைத்தமையும் இதற்குக் காரணமாகும். கனவில் நமது பேராசிரியரான கைவாசநாதன் குருக்கள் வந்து கையசைத் தார். திடீரென கணவிழித்த நாம் அராவி நோக்கி நகருவதற்கு நமது குலதெய்வம் கணேசன் காட்டும் சைக்கயே என என்னிய நமது முடிவில் உறுதியானேன்.

II

இதே நாளில் நமது முன்னை நாள் உபவேந்தரான் ஏழாவை மைச் சேர்ந்த பேரரசிரியர் குணரத்தினத்தையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. முக்கியமான நிருவாகிகள், பிடாதிபதிகள் ஆகியோர் ஒடித்தப்பிய நிலையில் தனிமரமாக நின்ற புணை வேந்தருக்கு பல்கலைக்கழகத் தல்தாவேஸ்துகளை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்ற கவலை இருந்தது. முதியோர்கள் அடங்கிய நமது பெரிய குடும்பத்துடன் எப்படி இடம் பெயர்வது என்பது மற்றைய கவலை.

பின்னர் நண்பர்களுடன் ஓரிரவை நஸ்லூரில் கழித்தபோது செல்விச்சுக்களின் வேகம் அடிக்கிக்க விட்டந்தவுடன் சாவகக்சேரிக் கொல்விச்சுக்களின் வேகம் அவர்கள் உறுதுணவுயாக நிற்க. நாமோ குச் செல்லும் முடிவில் அவர்கள் உறுதுணவுயாக நிற்க. நாமோ எனில் அராவிநோக்கி நமது பயணத்தை ஆரம்பித்தோம். இச் காலத்தில் நம்மைப் போன்று இடம்பெயர்ந்து இருந்த பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் இருவர். டாக்டர் பிரசாத் வட்டுக் கோட்டையிலும், கவாதிதி சன்முகநாதன் சுதமனையிலும் கோட்டையிலும், தாம் அராவியில் வாழ்ந்தபோது நம்மை புயிதல்கியிருந்தனர். நாம் அராவியில் வாழ்ந்தபோது நம்மை புயிதல்கியிருந்தனர். நாம் கூட்டுவிட்டார்கள் என்ற புரளியை நம்மை செய்து கொட்டுவிட்டார்கள் என்ற புரளியை நம்மை செய்து கொட்டுவிட்டதையும் பின்னர் அறிந்தேன். மரணம் சேரியில் சினப்பினிட்டதையும் பின்னர் அறிந்தேன். மரணம் நமது கையிலன்றி ஆண்டவுனே இதனை நிச்சயிப்பவன் என்ற வெராக்கியத்துடன் வாழும் நமக்கு இச் செய்தி அதிர்க்கியைத் தரவில்லை.

III

அராவியில் நமது பெற்றோர் நமக்களித்த இவ்வதையில் சுதந்திரமாக வாழ்ந்தபோது நமது மனக்கள்முன்னே நினைவுலை கூடாதாட்டிற்கு மட்டுமல்ல. கள் அடிக்கடி நொன்றுவதுண்டு. குடாநாட்டிற்கு மட்டுமல்ல. ஈழத்தமிழரின் அரசியல் கவாச்சார வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்த வலிகாமமா இன்று சோபை இழந்து காட்சி தருகின்றது என்பது நான் நமது கவலையாகும். வசதி படைத்த வீடுகள், தோட்டங்கள், சோலைகள், முழு யாழ்ப்பாளைக் குடாநாட்டிலும் இதன் தளித்துவத்தைப் பறை சாற்றுவன் புகழ்பூத்த ஆலயங்கள் இவற்றைவிடச் சிறப்பானவை. ஏற்கனவே நகுலேஸ் பரம், மாவிட்டபுரம் ஆகியவை சோபை இழந்துவிட்டன, இப்போது நல்லூர் மணி ஒசையும் ஓய்ந்துவிட்டது. இக்காலத்தில் நல்லூராணத் தரிசிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்றும் நமக்குக் கிட்டியது. பக்தர்கள் அலைமோதும் கந்தன் வதினிடம் களை கட்டாது தாசி படர்ந்து பூட்டப்பட்ட மன்றபத்துடன் கொடுத்த காப்பி நம்மால் என்றும் மறக்கமுடியாது.

III

'இனிது இவ்விடு ஏகாந்தம் இனிது' என்பது நமது ஞானிகள் வாக்கு. இக் காலத்தில் இதனை அனுபவத்தில் கண்ட வாய்ப்பும் நமக்குக் கிட்டியது. சண்டெக்சார் மற்ற இடத்தில் ஒரு சிவர் வாழும் இடத்தில் வாழும்போது தான் இந்த அனுபவம் கிட்டும். இவ் ஏகாந்த குழுவில் ஆஸய்ப் பூசகரோ அன்றி நமக்கு உதவியாக நாம் அவைத்த அறங்காவற் சபையினரோ ஹாரில் இல்லாத சமயம் ஆண்டவரை வழிபடக் கிடைத்த சுதார்ப்பம் நமக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும் பேறு என்றே கருதுகிறேன். தினமும் விளக்கேற்றி, மலர்குட்டி மணி ஒரை ஒலித்த, திருமுறை ஒரி அவனைத் துவித்த நாட்கள் எம் வாழ் விள் பொக்கான் நாட்களாகும். ஈழநாட்டிலுள்ள ஆஸயன் களுள் காலதுட்ட வண்ணயில் நல்லாவரப்போன்று, நிதிய ஸர மித்திய சிரிச்கைகள் நடைபெறும், விரல்கிட்டு எண்ணக்கூடிய ஆயைங்களில் நமது அராவிஷூர் கரைப்பிடிடி விநாயகர் ஆஸய மும் ஒன்று என்பதும் கண்டு விளைவு கூறப்பாலது. ஆண்ட வனே நம்மை வழிநடத்துகின்றான். நம்மில் ஒன்றுமில்லை என்ற உணர்வு நம் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து, நமது வாழ்க்கை செழுப்பட்டு வழிவகுத்த நாட்களும் இந் நாட்களோன்று.

எனினும் நம் மக்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது பெரிய சமாற்றமதான் காத்திருத்தது. கருங்கக்கறின் தமது முதாதை யார் கட்டிக்காத்த. பெரிய சொத்தாயிய 'யாழ்ப்பானத்தானின் ஆத்மா' இழக்கப்பட்ட காலமும் இக்காலம் தான். சந்த புராணக் கவாசாரத்தில் தினைத்த இவன், நாவரின் போதனையில் வாழ்ந்த இவன், அயவ்வனை அனுஞ்சிபோது நேரே விட்டுக்குன் செல்வது வழக்கம் இல்லை. பட்டையிலே திருத்து குரல் எழுப்ப, மறுமொழி கிடைத்தப்பன்றான் உள்ளே செல்வது நமதவர் கட்டிக்காத்த பாராயபியமாகும். இப்போதோ விரைவுவித் கூச்சமுமின்றி, அபவ்வனை நம்கி வெளியேறிய மக்கட்கூட்டம் அகதிகளாக்கி அல்லது நாராளமாக விடுகளுக்குள் சென்று பரிசோதனை நடாத்தித் தமது ஆசைகளை நிறை வேற்றிய வனவாண்களைக் காணமுடிந்தது.

இவ்வாறே நம்மை நம்பி இடம்பெயர்த்த நம்மவர்களின் பொருட்களுக்குத் தமது முத்திரையைக் குத்திய பெரும்கள் இன்னும் சிலர். மீளக்குடியமர்ந்தபோது இராணுவத்தினருக்கு அது மாற்றர் வீடு என்று கட்டிக்காட்டி இராணுவத்தினரின்

சமிக்கையுடன் விட்டுக்கூரைகள், தளபாடங்கள் ஆகியவைத்தை அபகரித்து பணம் சம்பாதிப்போர் இன்னும் சிலர். முகவரியின் றிக் காணப்பட்ட பல பொருட்களுக்கு உரிமை கொண்டாடிய அநாமதேவப் பேர்வழிகள் இன்னொரு கட்டத்தினர். கருஷிக்கூறின் இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்ற நியதிபோய், எப்படியும் எவ்வரையும் குறையாடிப் பணஞ்ச் சம்பாதித்து வாழவாம் என நம்மவர் பலர் கருதீய காலமும் இக்காலம்தான்.

IV

இக்காலத்தில் இராணுவத்தினரிடம் நாம் பெற்ற அனுபவங்களை இங்கே ஈட்டிக் காட்டாவிட்டால் நமது உரை பூர்த்தி ஆகாதென்றே நிவங்கிக்கிண்றேன். வட்டுக்கோட்டைப் பகுதியில் வாழ்ந்த நம்மை யாழ்ப்பானக் கல்லூரியில் கூடுமாறு கொடுக்கப்பட்ட இராணுவத்தின் அறிவித்தலினால் நமது பகழை கல்லூரியில் தங்கவேண்டிய வாய்ப்பு நமக்கிக் கிடைத்தது. இராணுவம் இத்தனைவீரர் வழியாக வட்டுக்கோட்டையை அடைந்தது. நான் ஒரு பழம் வெனியனும் சாறமும் அனிந்து அங்கு சென்றேன். காரணம் நானும் ஒரு அகதிதானே!

எப்படியோ நமது கேசுக்கூட்டுப்பேர்வழிகள் சிலர் நம்மை ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் என்று இராணுவத்தினருக்குக் கொல்லவிட்டனர். இதுபற்றி அறிந்த இல்லாமிசரான் ஒரு அதிகாரி நம்மைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ததோடு தமது ரி. ஸி. கம்ராவிலும் பலமுறை படமெடுத்தார். நாம் பதிப்பித்த யாழ்ப்பாள இராச்சியம் என்ற நாவிர பிரதி ஒன்றை யாழ்ப்பானப் பல்கலைக்கழகக் கழஞ்சிய சாலையிற் பெற்று இவர் வசனம் வசனமாக கோடிட்டு வாசித்தது பற்றிப் பின்னர் ஒருவர் நமக்குக் கூறியிருந்தார். இதனாற் போதும் நமது வரலாற்றுப் பாரம் பரியம் பற்றியும் யாழ்ப்பான அரசுபற்றியும் நம்பிடம் துருவித் தருவிக் கேட்டார். ஆண்ட இனம் மீண்டும் ஆள நிறைப் பதின்மூன்றாண்பே இப்போராட்டம் என்று ஒரத்தினர் கருக்கமாக அவருக்குக் கூறியதோடு, இன்னாமியச் சகோதரர்களும் சுயாட்சி அமைப்பில் தமது தனித்துவத்தினைப் பாதுகாக்க முயலாவிட்டால் அவர்களின் கலாசாரமும் அழிந்துவிடும் என்றும் அவருக்கு அறிவுகர கூறினேன்.

இக் காலத்திற்கான் நமது குமுபத்திலும் ஒரு பெரியப்பு ஏற்பட்டது. தாங் மருமகனும், மட்டக்களப்புப் பல்கலைக்கழக கத்தின் உயிரியல்துறைத் தலைவரியாகிய கலாற்றி ஜெயபவானி நம்மை விட்டுத் திடமிருப்ப மறைந்துவிட்டாள். அவளின் ஞாபக

மாக எந்தியிருந்தது ஒன்றா வரவேட என் குழந்தை ஒன்று தூண். மரணச் சடங்கு கொழும்பில் நடைபெற்றதாலும், ரெவி போன் வசதிகள் இராதூவத்தினிடம் மட்டும்தான் ரணப் பட்டதாலும் கொழும்பிடன் தொடர்பு கொள்ளப் பண்டத் தரிப்புக்குச் செல்வவேண்டியதாயிற்று.

இராணுவம் சிலவேளாகவில் பவிகாமத்தில் தேடுதல் என்ற போர்வையில் ஈற்றி வளைப்புக்களில் ஈடுபடுவதும் வழக்கம் அப்போது குமார் ஆயிரப்பேர் கொண்ட படை அதி ஒரு வாரத்திற்கு ஓரிடத்தில் தங்குவதற்காக ஏழுஞ்சனூஜ் முன் வேறுபடும் அவர்களின் கழுங்காகும் இதன்பொது நடைமெற்ற ரை சம்பவங்கள் நிலையுடைய கார்பாலன். அதற்கு காலை எட்டு மணியிறக்கும். நமது காலை வழிபாட்டின் பின்னர் நாது வீட்டு விறைத்துதியில் நாம் அமர்ந்திருந்த நேரம். அப்போது சிப்பாய் ஒருயர் வந்து இராணுவ உயர் அதிகாரி எவ்வோரையும் பிரதான விதிக்கு வரும்படி அனுச்சிரமாக என்றால்தான் நாமும் நமது தான் மனம் பின்னால்கண் இருவரும் உடுத்த உடுப்புதன் அங்கு சென்ன நோம். நம்மை அந்திலையிற்கண்ட. ஈகிரையில் பட்காரந்திருந்த அவர் ஆங்கிலம் தொழியுமா என்றார். ஆம் என்று கூறி பின்னர் தொழில்பற்றி விசாரிக்க, நாம் போர்சிஸ்பர் ஜென். உடனே எழுந்து நின்று கைதுறுக்கி, வீடு செல்லு மாறு நம்மைப் பகரித்தார்.

இதனை அறியாத மூன்று விப்பாக்கள் வீட்டிலுள்ளவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கூறி வீட்டிலிருந்த நம்மை அறுவெள். அப்போது நமது விராந்ததயில் நம் இருக்க, நமது மனவை, இரு பின்னைகள் ஆவியோர் கும்பக்கங்களில் நிற்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவர் புவிகளின் போர்ப்பயிற்சிக் குரிய தழும்புகள் உண்டா என்று பார்ப்பதற்காக நமது மகவின் கழுத்துப்பக்க மேவங்கியைச் சுற்று அங்கை முயன்றார். அப்போது நான் அவ்வரைப் பார்த்து நிற்பாட்டும் என்று கத்தி வேன். ‘இவன் யார் என்று தெரியுமா? ஒது ப்ராசிரியரின் மகன். இவனை ஒரு பெண்தான் சோதனையிலாமே தவிர நிரல்’ என்றும் கூறினேன். உடனே அவர் என்னைச் சுடப்போவதாக மிரட்ட, நாமும் முடியுமென்றால் சுட்டுப்பாரும் என்றோம்; நமது மரணம் நமது கையில் இல்லை என்ற நமது சித்தாந்தத் திறருக்க, காமியம் படைத்த வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியின் அஞ்சாப் பாசுறையில் பயின்ற நமக்கும், அஞ்சாமை என்பது

புகிதல்ல: உயரதிகாரியின் கவனத்திற்கு இவ்விடாம் எட்ட நம்மிடம் மன்னிப்புக் கெட்டதுடன், தேநீர் அருந்திச் சென்ற தும் இச்சிப்பாய்தான்.

இதேநேரத்தில் இராணுவப் படைத்தனி நமது ஆவயத்தின் மேற்கு வீதியில் உள்ள ஆஸமரத்தடியில் தரித்து நின்றபோது, நமது நண்பர்கள் இருவரின் விட்டில் சொத்தன என்ற பெயரில் சிப்பாய்கள் நாடு கவனாடிய சம்பவமும் நடந்தது. இது பற்றி உயர்த்திகாரிக்கு முறைப்பாடு செய்யப்பட்டு படை அணியின் முன்னேற்றம் நிறுத்திவைக்கப்பட்டது. மிகவும் கெட்டிடத்தனமான முறையில் காலபோன நடைமின் 90% மிட்கப்பட்டுத் தரப்பட்டது தோடு, எஞ்சிய நடைக்கான பெறுமதியும் பின்னர் வழங்கப்பட்டது. இச்சம்பவம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்க நேரமும் மூன்று மணியாற்று. மதிய உணவு யாருக்குமிக்கவை. அப்போது அவ்வுயர் அதிகாரி நம்மை நோக்கிக் கூறிய வார்த்தைள் இவ்வதான் “பேராசிரியர் அவர்களே, நமது இராணுவம் 1983ல் இருந்த இராணுவமல்ல. இன்று அது மிகவும் கட்டுப்பாடான இராணுவமாக வளர்ந்தும்கூட இத்தனைய சம்பவங்கள் கடக்கின்றன. ஏற்றவாளிக்கருக் கடுச்சஸ்டனை வழங்கப்படும். நாந்த வற்றை இட்டு மனம் வருத்துவின்றேன்” என்பதாகும். 1983இல் திருநெல்வேலியில் 13 இராணுவத்தினர் இறப்பகற்குக் காரணமாக இருந்த கண்ணிவெட்டுத் தாக்குதலங்களும் அதன் பின் விளைவுகளையும் அனுபவித்த நம்மால் இத்தனைய வித்தியாகத்தை உணரமுடிந்தது.

வயில் இருந்த சமயம் கொக்குவிலுக்குச் சில ஈந்தரப்பன் களில் போவதும் உண்டு. அப்போது நடத்த பல்கலைக்கழக நால் நினையப் புத்தகங்கள், மூலம் மஞ்சம், போன்றவை பதிரை மாக இருக்கின்றனவா என்று வார்களிடம் விசாரிப்பதற்கு காரணம் அக்காலத்தில் வரவரையும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு உள்ளே செல்ல இரண்டுவத்தினர் அனுமதிக்கவில்லை. இச்சந் தரப்பங்களிலும், கட்டன் பொருட்கள் தரும்போதும் போர் பற்றி ஈமது ஏற்றுத்தால் அறிவுடையீர அதிகாரிகளுக்கு நாட்ட மிகுந்தது. அப்போது நாம் கூறியவை இவைதான்:

‘இது ஒரு அரசியல் பிரச்சினை. தமிழர் பிரச்சினையை மாறியாறி வந்து அரசுகள் நீர்க்காந்தங்களையித்தான் விடங்களாகவே இன்று இது இத்தனைய முபக்காக எடுத்துள்ளது சாத்தியரிதி பில் பிரச்சினையைத் தோக்கும்படி தமிழகன் கேட்க, அது

மறுக்கப்பட, அதன் மறு விளைவே இன்றைய ஆயுதப்போராட்டம், என்று கூறி, போன்றால் சமாதானம் கிட்டாது என்றும் கூறுவது வழக்கம்.

V

நம்மவர் மத்தியில் வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கொலைப் படுத்தும் மரபு மிக மிக்குறைவு மட்டுமன்றி அரிதங்கூட, ஆனால் பெரும்பான்மைக் கழகத் தவரின் மத்தியில் இம்மரபு நன்று வெருள்ளியுள்ளது. இப்பெருங்குறையைச் சம்பவங்களைக் கீழெடுத்து நிவார்த்தி செய்வதுதான் இந் நாலாகும். கொலைப் படுத்தப்படாவிட்டால் சம்பவங்கள் மறக்கப்பட்டு விடும். இச் சம்பவங்கள் நமது வாழ்க்கையைச் சிராக்க உதவுவன. இது வரலாற்றினைப் படிப்பதன் பயணாகும். இப் பெரும் வரலாற்றுக் கடலமையை நம்மவர் மத்தியில் நினைவுவையாக நின்று அவர்களைச் செம்மைப்படுத்த ஆகிரியர் செய்துள்ளார்.

தானு ஒரே மகனை இழந்த கையோடு ஆகிரியர் இந்த நாலை எழுதியிருக்கிறார் என்று நீண்டத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது, அவரது மன உறுதியையும், தெளிவையும், ஏழுத்தின் மேல் அவருக்குக்கின்ற காதலையும் பராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இதன் ஆகிரியர் அராவிக் கிராமத்தின் பழைய விதானை-உடையார் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. இலங்கையில் முதன் முதலாக யாழிப்பாணத் துப்பேச்சு வழக்குத் தமிழில் நாடகங்களை எழுதிய பேராசிரியர் க. கணபதிப்பின்னையிட்டும், அந்த நாடகங்களை அரங்கேற்றிய பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தனிட்டும் கவனி கற்றது மட்டுமல்லாது, அவர்கள் தயாரித்த பல்கலைக்கழக நாடகங்களிலும் நடித்தவர். இவ்வயதிலிருந்தே நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த இவர் ஒரு சிறந்த நடிகருமாவார். நம்முடில் தாடகங்களை வருடா வருடம் அரங்கேற்றிந் தாம் பெற்ற இன்பத்தை மற்றவர்களுக்கும் பகிர்த்தவித்தவர். இவர் எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகங்கள் 25 ஆகும். 275 க்கும் அதிகமான நாடகங்கள் இவரால் எழுதப்பட்டன. இவரது நாடகங்களைப் பல வாணோலி நிலையங்கள் ஒன்பரப்பியுமின்னன. ஐந்து நாடக நூல்களையும் ஒரு நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார். நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்பது இவரது சிறந்த படைப்பாகும்.

வாணோலி நிலையங்கள் நாடக்திய நாடகப் போட்டிகளில் பரிசு பெற்ற பெருமையும் இவருக்குண்டு. இலங்கை வாணோலி, கோர்வே நாட்டுத் தமிழ் நாடம், கண்டா ரோந்த்ரோ பெரு நகர் வாணோலி நிலையம் இவற்றுட் இலவாகும். நாடகாசிரியர் மட்டுமல்ல சிறந்த சிறுக்கை எழுத்தாளரும்கூட் 50 க்கும் மேற்பட்ட சிறுக்கைகளை எழுதிய பெருமையும் இவருக்குண்டு;

சுந்தரம்பிள்ளையின் எழுத்தாற்றல் நூல் முழுவதும் மினிர் கிள்றது. அந்த ஆறுமாதங்களில் நாம் யாழிப்பாணத்தின் கண்டு, கேட்டு, அனுபவித்த விடயங்களை தமது எழுத்தாற்றலால் எமது மனக்கண்முகை கொண்டுவந்து நிறத்துவின்றார். ஒழிவு மறைவின்றிப் பல சம்பவங்களைப் பச்சையாகக் கூறியுள்ளார். இது ஒரு எழுதிதானவிடம் காணப்படவேண்டிய நீர்மமாகும். யாழிப்பாணத்தின் வரலாறு காணாத இடம்பெயர்வின் ஒர் அம்சத்தைப் படிவுசெய்து வைத்ததன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் தானு பெயரை என்றாகவே பதிவு செய்துள்ளாரீ என்று கறவாம். நண்பர் சுந்தரம்பிள்ளையின் எழுத்துப்பணி தொடரவேண்டும் இதற்கு இறையன் அவருக்கு நின்ட ஆயுணையும் உடல் நலத்தையும் நல்கவேண்டும். இதுவே எனது பிரார்த்தனையாகும்.

பேராசிரியர் சி. க. சிற்றும்பலம்

அராவி
நவம்பர்
1997

வரலாற்றுத்துறை
யாழி, பல்கலைக்கழகம்.

பதிப்புரை

நல்ல தரமான நூல்களை வெளியிடுவதில் முன்னில்லை எழுதுவதற்கும் யாற் இலக்கிய வட்டம், நாடறிந்த நல்ல நாடக ஆசிரியரும், கல்வியானும், எழுத்தாளருமாகிய அராளியூர் ந. சந்தரப் பிள்ளை அவர்களின் ‘யாழ்ப்பாளத்தில் அந்த ஆறு யாத்தகள்’ என்ற இந்த நாலை வெளியிடுகின்றது.

அயரா முயற்சியும், ஆர்வமும், ஆற்றலும், ஆங்கிலப் புலமையும் மிக அராளியூர் ந. சந்தரம் பிள்ளைவர் இருநாற்றி ஜம் பதுக்கும் அதிகமான வாணோனி தூட்டக்கணக்களை எழுதியுள்ளார். 1954 ஆம் ஆண்டில் காடத்துவதற்கிடம் காலடி பதித்து இவர், இன்றுவரை அத்துறையில் முன்விள்ளுமூத்து வருகின்றார். சிறுக்கதை, நாலை, எவ்வளவற்றிலும் தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ள இவரின் ஏழ நூல்கள் இதுவரை வெளிவர்த்துன்னன. அவற்றில் முன்று நூல்கள் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுக் கான்றிதழ் பெற்றவை என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஓயாது எழுதிக்கொண்டிருக்கும் பின்னையவர்களின் இந்துல் வீரகிகௌரியில் தொடராக வெளிவந்த ஒன்றே, யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாறு காணாத இடம் பேயர்தலின் காலது வலிகாயத்தின்குந்த டெமராட்சிக்கோ, நென்மராட்சிக்கோ போகமுடியாது, வலிகாமத்துள்ளே நங்கிவிட்டைர்களின் கண் ஸீர்க்கோடுகள்! வலிகாமத்தில் எஞ்சி மிஞ்சி இருந்த சுமார் இரண்டாயிரம் பேர்களின் பரிதாபகரமான சௌகக் காவியம்! மீளக்குடியமர்தல்வரை பல்வேறு தகவல்களையும் திரட்டி எடுத்துக் கூறும் ஆவணம்.

அராளியூர் சந்தரம் பிள்ளை அவர்களுக்கு அதிக கூறிமுடிம் தேவையில்லை; பல்வேறு பரிசில்களையும் பாராட்டுக்கூல்களையும் பெற்றுக்கொண்ட அவர், நோர்வே, கண்டாவரை தன்னாற்றி

ஊல்தன்னுாற்றைப் பாயிட்டிருக்கின்றார். அஷ்மையீல் பல குக்கும் பயன்படும் வகையில் ‘நாடகம் எழுத ஏது எப்படி?’ என்றோர் அருடையான நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். சிறப் பாக நாடகம் எழுதவிரும்பும் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு நல்ல தோர் கைநுல்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பழக் கிளியவர், பண்பாளர் இவ்வாண்டு யாழ், இலக்கிய வட்டத்தின் இணைச் செயலாளர் இருவராகப் பவிபுரிகின்றார். இன்னும் பல அரிய விடகளுள்ள ஒருவராகப் பவிபுரிகின்றார்.

சந்தரம் பிள்ளையவர்களின் இந்நாலை வெளிக்கொண்டு வருகிற யாழ். இலக்கிய வட்டம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியும், பெரு மையும் அடைகின்றது. இக்கு மூலம் நாம் எதிர்நோக்கிய எதிர்நோக்குகின்ற பல கீல்களையும், முரண்பாடுகளையும் கூயமுரண்களையும் தொட்டுக்காட்டி, எம்கையும் எம் இணைய தலைமுறையையும் நிற்றிக்கூற தூண்டியிருக்கிறார். யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியிடுகளை வாங்கி ஆக்கறும், ஆக்கறும் நல்கி வரும் ஆர்வவர்கள் இந்நாலையும் வாங்கி நல்லாதரவு நல்குவார்களேன் நிச்சயம் தம்புகின்றோம்.

யாழ்ப்பாணம்.

05-11-97

கல்வைல் வே. குமாரசாமி
தலைவர்

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

முன்னூலை

இன்னும் ஒரு நாடக நூலை வெளியிடவே நான் வீரும்பு கிள்ளேன். தமிழில் வரைாத துறையை அல்லவா வளர்க்க வேண்டும்? தானோ நினைக்கப் படைக்க நாடகம் எழுதுபவன்!

இந்த நூலையும் வெளியிடத்தான் வேண்டும்: யாழ்ப்பாணக் குடாநட்டுச் சுராகாரு காணாத இடம் பெயர்வின் கலையல் வரா இது? வருங்காலத்திலும் இப்படி ஒரு நிகழ்வு யாழ்ப்பாணத் தில் நடக்கும் என்று கூறமுடியாது. அது மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாணத் சுராகாரு கொழும்பிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்ட நண்பர்கள் மட்டுமல்லாது. வெளிநாடுகளில் குடியேறிவிட்ட நண்பர்களிடமிருந்தும் எனக்குக் கடிதங்கள் வந்தன ‘சீர்கோசி யில் உங்கள் கட்டுரைகளை வாசித்துத்தான் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் பட்ட நூல்பங்களை நாஸ்கள் ஓரளவு அறிந்துகொண்டோம் என்று’!

இக் கட்டுரைகள் கண்டா ரொறன்றோவிலுள்ள ‘உதயன்’ இதழில் மறுபிரகரம் செய்யப்பட்டதாகவும் எமது குடும்ப நண்பரான் ஒரு ஆசிரியை எழுதியிருந்தார்! அந்தக் கட்டுரையை நூலாகப் பதிவு செய்து வைக்கவேண்டாமா?

நாவலும் சிறுக்கையும் வசன நாடகமும் மட்டும்தான் மேற்குலகில் இருந்து, ஆங்கிலமாழி வாயிலாக தமிழுக்கு வந்தவையல்ல. கட்டுரைகளும் அங்கிருந்துதான் வந்தன. கட்டுரை என்ற சொல்லே புதிதாக ஆக்கப்பட்டது.

நம்மவர்கள் அந்தக் காலத்தில் செய்யுள் இலக்கியங்களுக்கு கூரைகள்தான் எழுதிக்கொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்தவப் பாதிரி மார்தான் நமிழில் முதன் முதலாக கட்டுரைகள் எழுதினர். தங்கள் சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு. அவர்களைப் பார்த்து ஆறு முட்நூல்வர் போன்றவர்கள் தமிழிலும் நல்ல கட்டுரைகள் எழுதும் கலையைத் துவக்கி வலத்தனர்.

இறு கதைகளையும் நாவலவையும் போல கட்டுரையும், தமிழ் மொழியில் இயல்பாகவே தோன்றி வளர்ந்த ஓர் இலக்கிய வடிவம் போல நல்ல தமிழ் வடிவம் பெற்றுவிட்டது. அந்புத மாக வளர்ந்து விட்டது! பள்ளி மாணவர்களில் இருந்து பத்திரிகை ஆசிரியர்கள்வரை இன்று கட்டுரைகள் எழுதுகின்றனர்? தமிழில் இன்று அதிகம் எழுதப்படுவது கலிகதையல்ல, கட்டுரைதான்!

கட்டுரைகளிலும் எத்தனையோ வகைகள். அவற்றை நான் சொல்லவில்லை. பாடநூல்களைப் பார்த்தால் நீங்களே அறிந்து கொள்வீரகள். பாடநூல்களில் சொல்லப்பட்டது கட்டுரைவகை கரும் உண்டு. உண்மையில் ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ஒவ்வொரு விதமாகக் கட்டுரைகள் எழுதவார். ஒரே ஆசிரியரே வெவ்வேறு கட்டுரைகளை வெவ்வேறு நடையில் எழுதவார்.

இந்தக் கட்டுரையை என்ன பெயர் கொல்லி அழைக்கலாம்? அரசியல், வரலாறு, பிரயாணம், சமூகம், போர்ட்டம், போச், அக்வீஸிஷன் ... எவ்வாம் இதில் இருக்கின்றன! கட்டுரைக்குப் போருத்தமான பெயர் குடும்பத் தங்களிடம் விட்டுவிடுகிறேன்....

என்னபெயரைச் சூட்டினால்தான் என்ன? கட்டுரை பயனுள்ளதாக கலையுள்ளதாக இருந்தால் சுரி.

இக்கட்டுரை வீரகோசி தினப்பதிப்பில் நொடராக வெளி வந்தது. இதற்கு நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்து உடனாக்குடன் வெளியிட்டு எனக்கு ஊக்கம் தந்த வீரகோசி நிருவாத்திற்கும் அப் பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்கும் எனது கன்றிகள்!

இந்த நூலை அழகுற அச்சிட்டு உதவிய யாழ். மனி ஒசை அச்சு உரிமையாளர் யோசம் மாவா அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். நூலின் முகப்பு அட்டைக்கால் ஒளியத்தை அழகுற வரைச்சு தந்த யோசம் ஆட்டல் உரிமையாளர் செ. ரந்தின கோபால் அவர்களுக்கும். அதற்கான புளொக்கைச் செய்ததந்த அருள் புளொக்கை தயாரிப்பாளருக்கும் எனது நன்றிகள்.

ரொலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகளை தித்திரிக் கின்ற நூலுக்கு வரலாற்றுப் பேராசிரியரே அணிந்துரை வழங்குவது போருத்தமானதாக இருக்கும் என்று, யாழ்ப்பாணப்

ஸ்லீக்கல்க்கழக வரவாளரிடுப் பேராசிரியர் க. சிற்றங்பலத்திடம் இந் நடவுக்கு ஒரு அணிந்துரை தருமாறு கேட்டேன். மேலும் அவர் அந்த ஆறு மாதங்களுக்கு எங்களுடன் வலிகாமத்தில் அராலியில் இருந்தவர். அவர் தமது அனுபவங்களையும் சேர்த்து நல்லதோர் அணிந்துரை வழங்கினார். அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

இந்நால் யாழி, இலக்கிய வட்ட வெளிப்பொசுக்கு வருகின்றது. அதன் இப்போதையத்தைவரான கனிஞர் கல்வயல் வே. குமார சாமி ஒரு பொருந்தமான பறிப்புரையைத் தந்துதவினார். அவருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இலக்கியின் வடிவிழக்கு மாக்கண சபையின் கல்வி பண்பாட்டுறவுவங்கள் விளையாட்டுத்துறை. அமைச்சர் எனது நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்ற நாளின் நாறு பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்து. அதற்குரிய பண்ததையும் அனுப்பி வைத்தது. அந்த நால் கொள்வனவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரியார் அனைவருக்கும் இந்த இடத்தில் நன்றிகாறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எனது ஏனைய நூல்களைப்போலவே இந்த நாலை வெளியிடுவதற்கும் எனது தமிழே கண்டாலிலிருந்து காசு அனுப்பி ணார். அதற்காக என் சார்பிலும் நமிழ். இலக்கியத்தின் சார்பிலும் எனது தமிழ். கேம்பிரிடாந் ஸ்லீக்கல்க்கழகப் பொறுப்பியல் ஷார்ஹி நடாகா தெட்சொருந்திக்கும் எனது நன்றிகள்!

30. கடைச்சாமி வீதி,
ரீராலியடி யாழ்ப்பாணம்.

ந. சுந்தரம்பிள்ளை

பொருள் அடக்கம்

பக்கம்

1. வாலாற்றில் இடம் பெயர்வுகள்	01
2. என் எழுதினேன்?	04
3. இடம் பெயர்வு	09
4. மக்கள் வந்தனர்	49
5. வீட்டுக்குச் சென்றேன்	60
6. ரீனக்குழுயமர்தல்	70
நாடக நூல் வீமர்சனம்	
7. நாடகம் எழுதுவது எப்படி?	81
8. தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவக்கூடியநூல்	83
9. வீமர்சகர்களைச் சாடும் நாடகாசிரியரின் நூல்	86

ஆசிரியர்து நூல்கள்

மேடை நாடகங்கள்

1. பொலிடோலே கதி

2. பண்மேர பண்டி

(இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது.)

வரணமலி நாடகங்கள்

1. கெட்டுக்காரர்கள்

(இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது.)

2. முதலாம்ரிள்ளை

வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபையின் இலக்கியப் பரிசு பெற்றது.

3. வீடு

நாவல்

1. அக்கறைச் சீதையீல்

(இலக்கியப் பேரவையின் பாராட்டுச் சான்றிதழ் பெற்றது.)

கட்டுரை

1. நாடகம் எழுதுவது ஏப்படி?

2. யாழ்ப்பாணத்தில் அந்த ஆறு மாதங்கள்

1. வரலாற்றில் இடம் பெயர்வுகள்

போர்க் காலங்களில் இறப்புகளும், இழப்புகளும், அறிவுகளும், இடம் பெயர்வுகளும் தனிக்கூழியாகதான். ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடந்த போர்கள் பற்றி குறிப்பாக முக்காம், இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்கு வரசித்தால் இதை அறியலாம். இந்த அழிவுகள் எல்லா நாடுகளுக்கும் பொதுவானவைதான். ஆனால் ஐரோப்பிய இனத்துவரைப்போன அவற்றை யாருடையினக்காக எழுதிவைக்கவில்லை.

முதலாம், இரண்டாம் உலக மசூர் யுத்தங்களில் கோடிக் கணக்கங்களுக்கு இந்தவர், அதையும் விட அதிகமானவாகன் காமப்பட்டனர். காயப்பட்டவர்களிலும் பஸர் வீட்பு இறந்தனர் கவனிப்பார் இன்மையால். ஒவ்வொக்கே முழுமையாகவே அழிக்கப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கை வாழ்ந்து விட சான்றிடுக்கூடிய மக்கள் எல்லோருமே இடம் பெயர்ந்து சென்றனர்.

இந்திய காட்டிலும் இப்படியான வரலாற்றுக் காட்சிகளைக் காணலாம். இந்தியா என்பது ஒரு உபகண்டம், இன்முறை பாகிஸ்தான், இந்தியா, பங்களாஷ் மூன்றும் சேர்ந்த நிலப் பரப்பு, ரஷ்யா தவிர்ந்த ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் அளவுக்குச் சமமாகது. அது எந்தனாலோ படையெடுப்புக்கள் போர்களைக் கண்ட நாடு. சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாங்கள் ஏறு, நாகரிகங்களில் கிள்ளங்கள் படை படையாக உள்ளனவாம். அப்படியானால் அந்த நகரங்கள் ஏழூழறை அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மக்கள் கொண்டிராறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவ்வளவு இடம்

பெயர்த்திருக்கின்றனர். மிக அண்மைக்காலத்தில்தானே சிந்து வெளிநாகரிகம் பற்றி ஆராயத் தொடர்பியிருக்கின்றனர்? இன் அம் பல நூறு வருடங்களுக்கு அந்தச் சின்னங்களை ஆராய்ந்து, பல வரலாற்றுஸ்டைக்களைக் கண்டுரிடிப்பர். புதுதெயாருளா ராட்சியாளர்—அச் சின்னங்கள் அழியாமல் இருந்தால் ஆரியரது குடியேற்றங்கள் கங்கை—யருளை பிரதேசத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கிப் பரவியதை மகாபாரதமும், அவர்களது படை யெடுப்புக்கள் வடக்கில் இருந்து தெற்கு நோக்கி விரிவடைந்ததை இராமாயணமும் குறிக்கின்றன என்பத், வரலாற்று ஆராய்ச்சியா ணர்கள். இந்தியாவிற்குள் கடந்த போர்களுக்கும் இடம் பெயர்வு கணக்கும் கணக்கே இல்லை!

இலங்கைத் தீவிலும் இப்படியான படை எடுப்புகள், போர்கள், அழிகள் எல்லாம் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் வசிமையிக்க பேரரசுகள் ஏழுகின்ற போதெல்லாம் அவை இலங்கையையும் தமது விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள் ளத் தவறுவதில்லை. இங்கு அதிகம் படையெடுத்து வந்தவர்கள் சோழரும் பாண்டியருமாகும். இலங்கையின் தலைநகரம் அது ராதபுரத்தில் இருந்து பொவன்கறுவைக்கு மாற்றப்பட்டது சோழப் பேரரசர்களினால். பொவன்கறுவையில் இருந்து தலைநகர் வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டதற்காக தமிழ்ப் படை யெடுப்புக்கள்தான் காரணம். பின்பு தமிழ்நாட்டியா, யாப்பதை, குருணாக்கல், கம்பனை, கோட்டை என்று பல இடங்களுக்குத் தலைநகரம் மாற்றப்பட்டது.

அண்மை வரலாற்றில் இடம்பெற்ற இந் பெரிய இடம் பெயர்வுகளில் ஒன்று 1947 ஆம் ஆண்டு இந்திய-பாகிஸ்தான் பிரிவினெயின்போது இடம்பெற்றது. அப் பிரிவினெயின்போது கொல்லப்பட்டவர்களும், இடம் பெயர்ந்தவர்களும் என்னிக்கையை யாரும் கணக்கெடுத்து வங்களில்லை. இதன் பின் 1971 ஆம் ஆண்டு அப்பொழுது கிழக்குப் பாகிஸ்தான் என்று அழைக்கப்பட்ட கிழக்கு வங்காளத்தில் வாழ்ந்த வங்காளிகள், பாகிஸ்தானுக்கு எதிராகச் சுதந்திரப் போர் தொடுத்தனர். அப் போரில் மூப்பது லட்சம் வங்காளிகளை பாகிஸ்தான் படையை னார் கொன்று குவித்தனர். பத்துக் கோடிக்கும் அதிகமானோர் அகதிகளாக, இந்தியாவிற்குள் சென்றனர். இறுதியில் இந்தியப் படைகள் கிழக்குப் பாகிஸ்தானுக்குள் நுழைந்தன. பாகிஸ்தான் இராணுவம் இந்திய இராணுவத்திடம் சரணடைந்து, சுதந்திர

பங்களாதேஸ் உதயமானது. இந்தியாவிற்குள் இடம்பெயர்ந்த வர்கள் அந்தவைபேரும் பங்களாதேஸ்க்குச் திரும்பிச் சென்று தங்களது பழைய இடங்களில் குடியேறினர்.

இப்படியான வரலாறுகள், உலகின் எல்லா நாடுகளிலும் உண்டு. இந்தியா எமக்கு மிகவும் அண்மையில் உள்ள பெரிய நாடு. இலங்கைத் தமிழருடன் மிகவும் நெருங்கிய இன, மத, மொழி, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் கொண்ட நாடு என்பதால், அந்த நாட்டில் தடந்தவற்றை மட்டும் மிகக் கருக்கமாகவேணும் இங்கு தந்துள்ளன. வரலாறு திரும்பக் கிரும்ப வந்தும் (History Repeats Itself) என்பார்கள்!

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் மட்டும்தான் செவ்விந்தியரான் ஆகி வாகிகள் அழித்தொழிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்றில்லை. உலகில் ஆகிவாசி இன்கள் இல்லாத நாடுகளே இல்லை என்றாம். அவர்களைக் கெரன்று குவித்தோ, அடித்துக் குரத்திச்செட்டோ தான் ஏனையேர்க் கெந்த நாடுகளில் குடியேறினர். இந்தியாவில் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கான ஆகிவாசி இன்கள் வாழ்கின்றன. தென்னிமீக்க நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆகிவாசிகள் பெருந்தொடையாக வாழ்கின்றனர். எல்லா நாடுகளிலும் அவர்கள் அழிந்துகொண்டே போகின்றனர். அவ்வது அழித்தொழிக்கப்படுகின்றனர். மாறிக்கொண்டு வருகிறது உலக குழலுக்கேற்ப தன்னை மாற்றிக்கொள்ளத் தெரியாத உயிர்கள் கள் மட்டுமல்ல, எதிரிகளிடமிருந்து தவணைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தெரியாத மனித இன்களும் அழியும் நிலையும் ஏற்படுகிறது.

2. ஏன் எழுதினோன்று?

1995ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் யாழிப்பாணக் குடா நாட்டில் நிசந்த அந்த இடம்பெயர்வு, அன்றையக்காலத்தில், யாழிப்பாணத்து மக்களுடு வாழ்வில் நிசந்த ஒரு வரவாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சம்பவமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வெங்கி பெரிய இடம்பெயர்வு—நாட்டின் ஒரு பிரதேசத்தில் வாழ்த்த கொண்டிருந்த மக்கள் எல்லோரும் அன்றையில் இன்னோரிடத்திற்கு ஒடுவது—இந்தப் பகுதியில் முன்பு எப்பொழுது நிகழ்ந்திருக்கும்?

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் நிப்பத்தடில் கோத்துக்கேயர் யாழிப்பாண ராச்சியத்திற்குப் படையெடுத்து வகுபொழுது மக்கள் இப்படி ஒடுக்கு பார்க்கினார்களா? ஒல்லாந்தர் மிகவும் இலகுவாகப் போத்துக்கேயரிடமிருந்து யாழிப்பாணத்தைக் கைப்பர்நிக் கொண்டனர். அங்கிலேயர் அதையுடையிட இலகுவாக ஒல்லாந்திரிடமிருந்து நாட்டெட்டுக்கைப்பற்றிக் கொண்டனர். எனவே நாட்த ஆட்சி மாற்றங்களின்போது இப்படியான ஒடும் பெயர் ஏன் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. போத்துக்கேயர் படை எடுத்து வந்தபொழுது கூட, நப்புவதற்கு மக்களுக்கு ஒன்று உள்ளது போன்ற வாய்ப்புக்கள் இருக்கவில்லை. மாட்டிவண்டிகள் மட்டுமே நின்றன. அவையும் எல்லோரிடமும் இல்லை. வசைத்துக்கும் மனிதர்களும் பேசுமாகத் தப்பிச் செல்வதற்கு ஏற்ற நல்ல போட்டுக்கூடும் இல்லை.

யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் வரைபடம் ஓன்றை எடுத்து நன்றாகப் பார்த்தீர்களானால், அது ஒரு மூன்று திவுகளின் கூட்டும் என்பதைக் காணப்பிரிக்க. வடமராட்சி ஒரு தீவு. தென் மராட்சி ஒரு தீவு. தொண்டைமனாற்றிற்கு மேற்கே உள்ள வளிகாமம் ஒரு தீவு. தொண்டைமனாறும், வல்லை வெளியும் இந்த மூன்று நிலப்பகுதிகளையும் நன்றாகவே பிரிக்கின்றன. ஆங்கிலேயர் அமைத்த ரோட்டுக்களே, இந்தமூன்று பிரிவுகளையும் ஒத்தினாற்று ஒரே பிரதேசமாககியுள்ளன. அக்காலத்தில் மக்கள் இடம்பெயர் வேண்டுமானால் கடல், தண்டீர், சேறு சக்காளன் தாண்ட வேண்டும். காடுகள் செடிகள், பற்றைகளும் நிறைய இருந்திருக்கும். போத்துக்கேயரது படைகளைக் கண்டு பயந்த மக்கள், ஒடுச்செஸ்து, இந்தக் காடுகளுக்கு ஒன்றித்திருப்பார்கள். அவ்வளவே!

இலங்கையின் அன்றையக்கால வரலாற்றில்...

இலங்கையின் அன்றையக்கால வரலாற்றிலும் இத்தனையூடும் பெயர்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. 1958ஆம் ஆண்டு இனக்கலை வரத்தை அடுத்து, ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்து தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்த்தனர். 1983ஆம் ஆண்டு முன்னயத்துப்பாவட்டப் பண்மட்டு அநிகமான தமிழ் மக்கள், சிங்களப் பதிகளில் இருந்த வெளிகேறினர். 1977ஆம் ஆண்டும் 1983ஆம் ஆண்டும் மனவதாட்டின் தமிழ்ச் சமூகம் மூழ்கத்துமே நிலைகுலவைந்து (இல்லாத) வீடுகளாகவை மூழ்க்கு. அகிளியாக நின்றது. அவர்களில் வள்ளியில் மட்டும், எழுபதாமிரும் பேர் முடியிறினர். எல்லாவற்றிலும் பெரிய இடம்பெயர்வு சிறீமா-சால்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் கூட துவட்சம் மனையக்குத் தமிழர்கள் இந்தியாவுக்கு ஏற்றி அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் அது பல வகுடங்களுக்குத் தொடர்ந்து எடுப்பதற்கு இடம் பெயர்வு.

1995ஆம் ஆண்டு யாழிப்பாண-இடம் பெயர்வோ, ஒரு வெளாரங்களில் திடீரென்று நிசந்த ஒன்று முதல் கால் வீடுவாசல், பொருள் பாட்டம், உச்சித்தாகம் உழூப்புகளுடன் கொரவமாக வாழ்ந்த கொண்டிருந்தவர்கள். அடுத்த நாள் வெறுக்கையுடன் வேற்றிடத்தில் மரங்களின் கீழ் நின்றார்கள் யாழிப்பாண சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை இங்கு தராக்கம் யிக்கப்பெற்று. முடியிடப்பெயர்வுக்கப்பற்றி யாராவது எழுதியிருக்கிறார்களோ என்பது எனக்குக் கெபியாது. ஆனால் இந்த இடம் பெயர்வை நான் என்னால் பார்த்தவன்; அனுபவித்தவன்; அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களது அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்தவன். அதை எழுதி வைக்கவேண்டாமா வருங்கால சுதந்திக்கு? வருங்கால சுந்திக்கு என்று, இன்றைப் பண்ணமுறையினில் கூட எத்தனை பேருக்கு இல்லபற்றித் தெரியும்?

உலகமெல்லாம் தமிழர்கள்

வன்னியில் இருப்பவர்கள், வன்னியாவில் வாழ்ப் பர்கள், இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்கள், கொழும்பில் தானே யாழிப்பாணத்தின் அரைவாசிச் சனமும் இருக்கிறது?

இன்று இவங்களைத் தமிழர்கள் நியூசிலாந்தில் இருந்து கண்டாவரை, உக்கிள் பல்வேறு நாடுகளிலும் மூடியேறி வாழ்கின்றனர் அக்கிளாக. இந்த நாடே வேண்டாம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு ஒடியவர்களானாலும், அவர்கள் ஓவ்வொரு கணமும் தங்களது பிறந்த மன்னை நினைத்து ஏங்கிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள் அந்திய மண்ணில்! முன்னின் தெரியாத, தங்களை மதிக்காத மக்கள் மத்தியில் வாழும் பொழுதுதானே தாய் நாட்டின் பெருமை விளக்கும்! மனித உறவுகளின் அருமை புரியும். இங்கு ஒன்று நடந்தால், கண்டாவில் அடிக்கும் அதிர்வனைகள்! தங்களவர்க்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் கவனிக்க நிற்கும் வெளிநாட்டு அக்கிளாகது தனியாத தாகத்திற்கு, சில நீர்த்தளிகள் இந்தக் கட்டுரைகள்.

இங்கு எவ்வளவோ நடக்கின்றது. வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாதவை எல்லாம் நடக்கின்றன. எல்லாவற்றையுமா எழுதிவிடமுடியும்? ஏதோ ஒரு சிலவற்றை எழுதக்கூடிய ஒரு சில வற்றையாவது எழுதுவோம்.

போர் காரணமாக நான் யாற் நகரில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வலிகாமத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், எனது நன்பர்கள் சிலர் 'இது ஒரு வித்தியாசமான குழந்தை, விசித்திரமான குழந்தை' இது பற்றி நீங்கள் கட்டாயம் எழுத வேணும், என்று என்னிடம் கேட்டிருந்தனர். எனக்கும் அப்பொழுதே அந்த எண்ணம் இருந்தது. அதனால் நடப்பவை எல்லாவற்றையும் வீடியோ கீழ்மராவியால் படம் பிடிப்பதுபோல் படம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தேன், என மனதை ஊல். சிலவற்றை மிகவும் உண்ணிப்பாகவே கவனித்தேன் இந்த கட்டுரைகளை எப்பொழுதோ எழுதியிருக்கலாம். எழுதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் எனக்கு ஒரு தயக்கம்.

இது இராணுவமும் விடுதலைப் புலிகளும் சம்பந்தப்பட்ட விடயம். நான் எழுதுவது அவர்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால். நான் எழுதுவதை அவர்கள் பிழையாக அர்த்தம் செய்துகொள்ள டால்...? மேலும் நான் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ்ல்லவா இருக்கிறேன்? பாராவது வந்து என்னை கூட்டிக்கொண்டு போனால்... நான் திரும்பி வருவேன் என்று நிச்சியமாகக் கூறுமுடியாது.

நான் நிறைய இலக்கியப் பணி புரிந்துள்ளேன். இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதாவிட்டாலும் கூட, நான் செய்த இலக்கியப் பணி எனக்குத் திருப்பதி தருகிறது.

இருந்தாலும் எனது உள்மொம் 'இதைப்பற்றி எழுத எழுது' என்று என்றைத் தாண்டிக்கொண்டே இருந்தான் 'எனது வாழ்ந்தாளில் ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி, நடந்திருக்கின்றது. அது பற்றி எழுதாவிட்டால் நீ ஒரு வரலாற்றுப் பெரும் பிழையை வீடுகின்றாய். வருங்காலச் சந்ததி கள்னைக் குறை சொல்லும் எண்வே எழுது' என்று உள்மொம் வற்புறுத்தியது. இருதியில் எனது மணச்சாட்சியின் வற்புறுத்தலுக்கு அடிப்பீட்டு எழுதக் குவங்கினேன். எவரிலும் முட்டிக் கொள்ளாமல் நடந்ததை மட்டும் எழுதுவது என்பது தீர்மானம்.

முதலில் சில சிறுக்கைகளைத்தான் எழுத எண்ணினேன். சிறுக்கை ஒரு மின்னால் வெட்டுப்பார்வை. ஒரு சாளரத்தின் ஊடாக உலகத்தைப் பார்க்கும் பார்வை! அது சிறிதாகச் சொல்லி மிகுதி சீய வாசகர்களை உய்த்துஞரை வைக்கலாம். ஆனால் இந்த விவரணம் இப்படியான விடயங்களுக்குப் போதாது. பிரங்கள், நூணுக்கங்கள், உணர்ச்சிகள், மனித உறவுகளுடன் விருத்தாந்தமாகச் சொல்லவேண்டிய இப்படியான விடயங்களுக்கு, நாவல்தால் சிறந்த இலக்கிய வடிவம்! நாவலை எழுதி என்னசெய்வது? பெருந் தொடக்கப் பணத்தை முதலீடு யென்று நூலை வெளியிட்டால் விற்குகா?

தமிழ் பேசும் மக்கள் யாவரும் அறிய

காலைச் சௌலவித்து புத்தக்க்குத் தீர்ச்சித்துக்கு கட்டிலைப் பதால் யாருக்கு என்ன லாபம்? அதனால்தான் கட்டுரைகளாக எழுதி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்தேன். பேப்பருக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் பல அனுஸ்தல்கள். அவை விரைவில் பிரசரமாகும். அவற்றை எல்லோரும் வாசிப்பார்கள். இவங்கள் முழுவதிலும் உள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் அத்தனை போம் வாசிப்பார்கள்! வெளிநாடுகளுக்கு அக்கிளாகச் சென்றவர்களும் வாசிப்பர். அவர்களுக்குத்தானே இங்கே நடப்பவற்றை அறிவதில் மிகுந்த ஆவல்! ஏனைய நாடுகளில் வாழ்கின்ற தென்னிந்தியத் தமிழர்களும் வாசிப்பர். இவங்களில் வாழ்வின்ற தம் சோதரர்களுக்கு என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறிய அவர்களுக்கு மட்டும் ஆர்வம் இல்லையா? எந்த நூலும் இவ்வளவு

தொகையானவர்களாக வாசிக்கப்படம் போவதில்லை! நான் இந்தக் கட்டுரைகளை நூலாக யெளியிடாவிட்டால்கூட, சிவர் இவற்றைச் சேர்ந்து வைத்திருந்து வருங்கால சந்ததிக்குக் கொடுப்பார்.

பல்வி வாழ்க்கைக் காலத்திலேயே எனது கைதகனும் கட்டு கூரகனும் கதந்திரவிலும் வீரகேசரியிலும் பிரசரமாகியிருக்கின்றன. கதந்திரன்தான் எப்பொழுதே மறந்துவிட்டதே! எனவே அதன்பிறகு எனது ஆக்கங்களை வீரகேசரிக்கே அனுப்புவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். முதலில், நடந்தவற்றை கருக்கமாக எழுதி வீரகேசரிக்கு அனுப்பினேன்.

அவர்கள் அதை வரவேற்று, நல்ல முக்கியத்துவம் கொடுத்து உடனடியாகப் பிரசரித்தனர். அது மட்டுமல்ல, அக்கட்டுரைகளை வாசித்தவர்கள் பலர் என்னிடம் பாராட்டும் தெரிவித்தனர். “ஒரு நாவல்போல எழுதியிருக்கிறீர்கள்!” என்றார் ஒருவர். “பல விடயங்களை அறியக்கூடியதாக உள்ளது” என்றார் இன்ஜோருவர். “மனிதர்களே இல்லாத வளிகாமம் பிரதேசத்திற்கு போய்விட்டது போல இருக்கிறது” என்றார் இன்ஜோருவர்.

இவற்றால் எனக்குப் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. இன்னும் சில கட்டுரைகளை எழுதி அனுப்பினேன் சுற்று விரிவாக. அவையுட் பிரகரிக்கப்பட்டன. இத்கட்டுரை இந்துடன் முடிவுக்கையென்னவை. எழுதவதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றது. நான் அந்த ஆறு மாத காலத்தில் வளிகாமத்தில் காற்று மக்களைப்பற்றியல்லவா எழுதுகிறேன்? அவர்களை நட்டாற்றில் விட்டுவிடக்கூடாது! போன மனிதர்கள் திரும்பிவந்து, அவர்களுடன் இவர்களும் சேர்ந்து மீள்குடியமர்ந்து, இப்பல்பு வாழ்க்கை வாழ்த்துவங்கியதுவரை எழுதினால் தான் அக்கட்டுரை முடிவடையும்.

அந்த இடப்பெயர்வு தொடர்கின்றது வன்னியில், வழுவியாவில், கொழும்பில், இலங்கையின் ஏலைய பகுதிகளில் உலகின் பல பாகங்களில்... அவற்றையெல்லாம் விளக்கிக் கூறும் ஆற்றல் எனக்கில்லை. அவை ஒவ்வொன்றையும் அனுபவித்த வர்கள் எழுதினால்தான் அது நன்றாக அமையும். 1995 ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் யாழிப்பாண மக்கள் ஒரேயடியாக இடம்பெயரத் துவங்கியதுடன் கட்டுரையை ஆரம்பித்த நான், அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் திரும்பிவந்து, இங்கிருந்தவர்களுடன் சேர்ந்து மீள்குடியமர்ந்ததுடன் அதை முடித்துவிடேன்.

3. இடம் பெயர்வு

1995 ஆம் ஆண்டு ஆக்டோபர் மாதம் பலாவியில் இருந்து இராஜுவும் யாழிந்தாரோக்கி முஸ்னேறத்துவங்கியதும், யாழிப் பாணத்தில் வாழந்த மக்கள் எல்லோரும் நாவற்குழிப் பாலத்தின் வழியாக வேறு இடங்களுக்கு ஒடுத் துவங்கினார். அப்படி இடம் பெயர்ந்தவர்களின் வெளங்கள், துணபங்கள் இழப்புக்கள் பற்றி பத்திரிகைகள் பக்கம் பக்கமாக எழுதினார்கள். வாணோவியும் சொல்லிற்று. அது பற்றிய நூல்களே வெளிவித்துள்ளன. இப்படியாக அங்குப்படாமலும் கொஞ்சப்பேர் யாழிப்பாணத்தில் வளிகாமத்தில் தகவியிருந்தனர். அவர்களுக்கு என்ன நட்டதன் என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. அந்தக் கொஞ்சப்பேரின் கறையைத்தான் நான் இங்கு எழுதப்போகிறேன்.

அக்டோபர் 30 ஆம் திகதிதான் இடம்பெயர்வு முழு முச்சுடன் ஆரம்பமானது, இரவு பகலென்றில்லாமல் கொட்டும் மழையையும் பொருட்பகுத்தாமல், மக்கள் ஒடிக்கிழான்சுடுமுந்தனர். ஒடுக்களும் இரவு பகலென்றில்லாமல் கூவிக்கொலைடு வந்து விழுந்து வெட்டத்துக்கொண்டிருந்தன. ஒருமுறை சென்றுபார்த்துவேன். ஒவ்வொன்றை, யாழிப்பாணம் கையாய்வின்வளையார்கோள்வடியில் ஜனசமுத்தையும், சொறிகள், கார்கள், வாங்கள், வாக்ட்மாஸ்ஸர்கள், எங்கிளிகள், மாட்டுவூட்டிகள்... ஒன்றும் அதையாவில்லை! இவற்றிற்கிடையில் பாதசாரிகள் திருவு நகங்கு கிண்ணனர். திரும்பி வந்து வீட்டில் அமைதியாக இந்துவிட்டுடன், இந்தக் கட்டத்தில் நான் கண்காக நின்று வேதனைப்பட்டு வரிதலும் வீட்டில் இருந்து காவது மேல் என்று!

இல் நான்களின் பின்பு சன தெநிசல் குறைந்து வீட்டது என்று பேயதி வந்தது. மக்கள் மருமாள் பேரப்பின்னைகளை வடமராட்சிக்கு அலுப்பிட்டு, நாலும்பண்ணி மக்கை யும் மட்டும் வீட்டில் தகவியிருத்தொம், பாரத்துச் செய்யாம என்று. எனது வீட்டில் யாழிந்தான் உள்ள நீராவியடியில் இருக்கிறது. வேறு இடங்களில் இருந்து சாவகச்சேரிக்கு நடிக்கொண்டிருந்து வைது நன்பார்களும் உறவினர்களும் எனது வீட்டிற்கு வந்துதான் போவார்கள், மக்கள் ஒரேயடியாகப் போய் சாவகச்சேரியில் தங்கிடவும் இல்லை.

பலர் பல முறை வந்து போயினர், தமக்கு வேண்டிய பொருட்களை வீட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்வதற்கு. பலர் எனது வீட்டிற்கும் வந்தனர். எல்லோருக்கும் நான் தேநீர் கொடுத்து உபசரித்தேன். சாவகச்சேரிக்குப் போய் வந்தவர்கள் சொன்ன பயங்கர பரிதாபக் கணதுகளைக் கேட்கக் கேட்க எனது இடம் பெயரும் தீர்மானம் மெல்ல மெல்லக் கரையத் துவங்கியிருந்தது.

“வருவது வரட்டும் வீட்டில் இருப்போம்” என்றுதான் தீர்மானம். ஷஸ்வதியில் யாழ்ந்தாரம் அதிர்ந்து நொரூசிக் கொண்டிருந்தது. ஷஸ் படாமலே மரணம் சம்பளிக்கலாம் என்ற நிலை வந்தபிறகுதான் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டேன். நவம்பர் 12 ஆம் திகதி வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டேன் ஆக ஒரே ஒரு குட்கேஸ். அதில் அத்தியாவசியிப் பொருட்கள், மிகக் குறைந்த அளவு உடுப்புகள். காற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு பழைய சைக்கிளில் அந்தச் சூட்கேசைக்கவதற்கு உறுட்டிக்கொண்டு நாலும் மங்கையுக் கேட்டைத் திறந்துகொண்டு ரோட்டுக்கு வரவும், எங்கள் அயலவரும் நண்பருமான குமரேசன் கைக்கிளில் வந்து அந்த அடத்திக் கிறங்கவும் ரீயர் இருந்தது.

“வடமாராட்சிக்குப் போகிறோம்” என்றேன். “உங்கால போன சனம் சரியாக் கல்டப்படுத்தாம். இதுக்க இடமில்லாமல் கொட்டும் மளையில் மரங்களுக்குக் கிழமை நிற்குதாம். நல்லா போசிச்சு செய்யுங்கோ” என்றார்.

“நாங்களும் கேள்விப்பட்டம் சரி இன்றைக்கும் வீட்டிலை இருந்து யோசித்து நாளைக்கு ஏதோ செய்யும்”

பிரயாணம் தடைப்பட்டது. அன்றிரவு யாழ்ந்தர் மீது பயங்கரச் செல்லடி “வடமாராட்சியில் பயங்கரச் செல்லடி” என்றது ‘புலிகளின் குரல்’.

அங்கே போய் பிறகும் அல்ல படுவதிலும் பார்க்க. மேற்கூர்ணள் எனது பிறந்த ஊரான அராவிக்குச் செல்வதே மேல் எனத் தீர்மானித்தோம். நான் நினைக்கின்றேன் கடவுள்தான் என்னை கிழக்கே சென்று அவன்தைப்படாமல் தடுத்து, மேற்கே அனுப்பிவைத்தார் — அங்கே பத்திரமாக இருந்து இவற்றையெல்லாம் எழுத.

நவம்பர் 13 ஆம் திகதி மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டோம். யாழ்ப்பாண நகரம் செத்துப்போய்க் கிடந்தது. வழி யில் அராவி வீதியில் இன்னும் பலர் தலை தெறிக்க யாழ்ந்தார

தோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தனர், வாகனங்களில் : நாங்கள் மட்டும் அமைதியாக மேற்கு நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தோம். அவிழ்த்து விடப்பட்ட ஆடுமாடுகள் கல்லுங்டாய் வெளி மழுவதிலும் நெல்லையும் புல்லையும் ஆன்தமாக மேற்கு கொண்டிருந்தன. கும்பஸ் கும்பலாக நாய்கள், எல்லாமே எங்களைத் தொடரப் பார்த்தன. அவற்றைத் துரத்துவதே பெரும்பாடாகி விட்டது.

எங்கள் உரை

அராவி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தென்மேற்குக் கரையில் உள்ள ஓர் அமைதியான சிராமம். நெய்தலும் மருதமும் கொஞ்சி விளையாடுகின்றன. ஈரைச்சுற்றியும் ஹருக்கு மத்தி யிலும் நெல் வயல்கள், மாங்கொலத்தில் நெல், கோடைகாலத்தில் தொட்டப்பயிர்கள். எப்பொழுதும் எல்லா வீடுகளிலும் நெல் இருக்கும். முங்பு இருமாறா. இத்திய அமைதிப்பகடக் காலத்திலும், யாழ் கொட்டைப் போர்க்காலத்திலும் அராவிக்குச் சென்று ஒரு மாதங்களை தழுவியிருந்துவிட்டு மீண்டிருக்கிறோம் அத்த அனுபவங்கள் விரைவில் வீடு திரும்பலாம் என்றன.

பாலத்துச் சந்தியில் திரும்பியதும், கல்லூருக்கூட்டிய தூரம் வரை பச்சைப்படசேல் என்று வளர்ந்து நின்ற நெற் பயிர்கள், வாடைக்காற்றில் தாழ்ந்து எழுந்து குதித்தாடி எங்களை வாவா என்று வரவேற்றன. மனிதனது தொல்லை இல்லாது, சந்தியில் சுதந்திரமாகப் படுத்திருந்து ஆன்தமாக அசை போட்டுக் கொண்டிருஷ் ஆடு மாடுகளைப் பார்க்க எங்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. நாய்கள் நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு அஞ்சியிக்கும் ஒடிக்கொண்டிருந்தன. மனித வானடையே இல்லை! எனது கமத்துனர் ராசா இன்னும் போகாமல் இநுக்கிறார் என்ற தெரியத்தில் தானே வந்தேன். வீட்டில் என்பது தாண்டிய கிழங்கள் நான்கு வரிசையாக. அவர்களை எங்கே கொண்டு போவது? எப்படிக் கொண்டுபோவது? என்று தெரியாமல் அவர்தங்கிவிட்டார். அது எங்களுக்கும் வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது.

ஒழுங்கையில் இறங்கினால், வகைந்து வளர்ந்துசென்று வயல்களரயில் வீடு. மழை, சேறு, சுக்கி. அதனால்தானோ எனவே எங்களைத் தேடி யாரும் வரவில்லை. நாங்களும் வெளியில் தலைகாட்டுவதில்லை. ஊருக்குள் வாங்கள் வந்துபோகும் சத்தங்கள் கேட்கும். நாங்கள் மூச்ச விழுவதில்லை. கிழக்கீ யாழ்ப்பாண

நகரப்பக்கத்தில் ஷல், குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கும் ரூவு நேரங்களில் வெளிச்சங்கள் தெரியும் நாங்கள் அழகதியாக நிதி தினர் செய்தோம்.

உணவு வேணவில்

எனது மைத்துஞர் ஒரு கமக்காரர் ஆசுதிஸால் விட்டில் கொஞ்ச நெல் இருந்தது. அதையே குத்திக் குத்திச் சாப்பிட இத் தொண்டிருப்போம். சாப்பிட்டோமா? நாய்கள், பூங்கள் மாக்கள் எல்லாமே வீட்டுக்குப் படை எடுக்கும் சாப்பாட்டு நேரம் மனச்சாட்டி உறுத்தும். விரட்டவும் முடியாது. விரட்டி யடித்தால் சிறித தாரம் ஓய்த் தீர்த்து பரிதாபமாக முகத்தை பார்க்கும். காகங்களைக் கலைப்பறுதான் பெரும்வெளி, எனதொயோ இன்னித் தெளித்தோம். ஆகவு நாய்கள், உதின்முன்று பூங்கள், நாங்கள் ஆகுந்தனவு. யாற்பாணத்தில் நான் சென்ற இடம் எல்லாம் நாய்கள், பூங்கள், காகங்கள் கூட்டு செத்துக் கிடைப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

எஞ்சிய மனிதர்கள்

வெளியே ஹாவத்துவக்கிய பிண்புதான் தெரிந்தது ஜாரில் இன்னும் சில குடும்பங்கள் இருக்கின்றன என்பது. சிட்டத்தட்ட நாற்றிலும்பது பேர் இருந்திருப்பார்கள். அவர்களும் பல ரகந்தீரனர்; கண்ணும் தெரியாது காதும்கேளாத சிழுங்கள், அவர்களைப் பார்ப்பதற்கென்று தங்கிவிட்ட பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள், பெஸ்டிஸ்வாரர்கள், போகமுன்றும் போகமுடியாமல் திரும்பியவர்கள், போகவசதி இல்லாதவர்கள், போகப் பயந்தவர்கள்... பிள்ளைகளால் ஈக விடப்பட்ட நிலையில் சில முதியவர்களும் நோயாளிகளும் இருந்தனர். நாங்கள் யாற்பாணத்தில் இந்த ஆறுமாத காலத்தில் அந்த நூற்றையிப்பது பேரில் பத்துப்போ இறந்துவிட்டனர். இறக்கவர்களுக்கு மரணச்சடங்கள் எதுவும் இல்லை. உடலைத் தூக்கிச் சென்று பக்கத்தில் உள்ள ஒரு வளவில் போட்டு எசித்துவிடுவோம். விரதுக்கா பஞ்சம்? நெருப்பு பூட்டிக்குப் பருசம்தான்!

வட்டுக்கோட்டையில்தான் சனத்தொகை அதிகம். ஆயிரம் பேர்வரை இருந்தனர். அதில் பெண்டள், குமரிகள், குமரன்களும் அடங்கவர். இராணுவ நடவடிக்கை நடந்த இடங்களில் இருந்தும் பலர் வந்து வட்டுக்கோட்டையில் குடியேறியிருந்தனர்.

வட்டுக்கோட்டைக்கு அடுத்த இடம் சித்தன்கேணிக்கு மற்றக் கிராமங்களிலெல்லாம் எங்கள் வூங்கப்போலத்தான். வலிகாமத் தில் எல்லாமாக மூவாயிரம் பேர் இருந்திருப்பார்கள் என்பது எனது மதிப்பீடு. போராவிக்கும் சர்வ சுதந்திரமாக உலாவித திரிந்தனர்.

ஜாரில் உள்ள முதியவர்கள் எக்லோரும் மாஸலமில் ஜாரிடத் தில் கூடிச் செய்தி பாமாறிக் கொள்வார். அதேக்காக பரிசு செற்ற பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் பற்றிய கல்வைதான். எவர்கள் எவ்வே போன்றார்களோ? என்ன செய்கிறார்களோ? அவர்களுக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ? அவர்கள் திரும்பி வருவார்களோ? எப்பொழுது வருவார்கள்? சிலர் ஆயிரச் சுகுமக யையும் அவறுடன் ஏதிர்பார்த்திருந்தனர். வறிறு பசிக்கிறதே! ஒன்றுமே இல்லாமல் தங்கிவிட்டவர்கள்தான் பெரிப்பநிதாபு! ஏத்தாச எடுக்கவேண்டிய சிலை பாரிடம் யார் ஏத்தாச எடுப்பது? கொஞ்சக் காலம் பீபானால், எக்லோரும் பிச்சை எடுக்கவேண்டிய கட்டம்தான். தாராஜ மனமுள்ளார்கள் சிலர் மற்றவர் களுக்கும் கொஞ்சம் கூவிக் கொடுத்தனர்.

ஒரே ஒரு கடை

வலிகாமம் முழுவதற்கும் ஒரேற்று கடைகான இருந்தது. அதுவும் வட்டுக்கோட்டையில்தான். அந்த வாழ்முக்காய், வாழ்நிலைமும், முதிர்ச்சிகளும் வாங்கவாம். எல்லாம் அங்கு விளையும் பதுகிளியில் இருக்கும் மற்றவர்களால் எடுத்துவந்து கொடுக்கப்பட்டது. ஒரு கீலோ எதும்பிசம் பழம் ஐந்தாண்டு ஓர் தீங்காய் இரண்டு ரூபாய். எந்த வளவுகளுள் துழுந்தாலும் தீங்காய் மற்றுக்கலாம் என்று இருக்கும் பொழுது. யார் காச கொடுத்துக் கேட்காய் வாங்குவார்க்? சிலர் தெங்காய்களைப் பொறுக்கிசோத்து என்னையுட்டி விற்றனர்.

அங்கி, மா, சீவி, தெயிலை, மண்ணை வெப்பக்குத்தான் பெரும் தட்டுப்பாடு. காங்கள் தெநீர் குடிப்பதைபே விட்டுவிட்டோம். தேங்காய் எண்ணையும் மட்டும் இல்லாமல் இருந்திருந்தால் விளக்குகினி கொஞ்சத்தியிறங்க முடியாது.

ஒரு சைக்கில் கடைகூட இல்லை. வசக்கிள்காற்றுப்போனால் ஒட்டவழி இல்லை. நான் காற்றுப் போய்கொண்டிருந்த எனது

சைக்கிள் சில்லைக் கழற்றி விட்டு, வேறு ஒரு சைக்கிள் சில்லை அதில் மாட்பயிருந்தேன். எங்கே போனாலும் ‘சைக்கிள் காற்றுப் போய்விடக் கூடாது’ என்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டே செல்வேன். நிவாரணத்தை வாங்கிச் சைக்கிள் கரியலில் கட்டிக்கொண்டு கிடங்கு முடங்கெல்லாம் விழுந்தெழும் பிச் சைக்கிள் ஒடியும், எனது சைக்கிள் ஒருநாள் கூட காற்றுப் போன்றில்லை! ஆண்டவன்தான் காப்பாற்றி விட்டானோ?

ஓரே ஒரு சலுங் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்குப் பின்னால் இருந்தது யாழ்ப்பாணத்தில் எல்லாப் பாகங்களில் இருக்கும் அந்தகான் வரவேண்டும் சுவரம் செய்ய. ‘நீ மட்டும் இவ்வள யென்றால் இங்கு எல்லோரும் முனிவர்கள் ஆசியிறப் ரார்கள்’ என்று நான் அந்தச் சலுங்காரருக்குச் சொல்லிச் சிரிப்பேன்.

வீடுகள் உடைப்பு

எல்லா வீடுகளும் உடைக்கப்பட்டு பொதுங்கள் கனவாடப் பட்டன. எனது சகோதரியின் வீடு உடைக்கப்பட்ட வேள்வைக், நானும் மனவியும் வசதியான அந்த வீட்டில் போய் குடியேறி வோம். அந்த வீட்டில் இருந்த நெல் எங்களுக்கு உணவாயிற்று.

இப்படியாக ஒவ்வொரு வீடாக உடைக்கப்பட, எனது உறவினர்களது வீடுகளில் இருந்து உணவுப் பண்டங்களையும் பெறு மதியிக்க பொருள்களையும் எடுத்துவந்து நான் இந்த வீட்டில் வைத்துக்கொண்டேன். இப்படியாக நான் ஈப்பாற்றிய பொருள்கள் பல லட்சங்கள் பெறும். நாங்கா இருந்தினால்தானோ என்றவோ, எங்கள் அயலிவிதந்தவீடுகளுக்கு கன்னர் வரவில்லை. அயலவர்களுக்கும் பல லட்சங்களைப் பாதுகாத்துக் கொடுத்தோம்.

யாழ்ப்பாண நகரத்தின் நிலை

யாழ்ப்பாண நகரத்தில் உள்ள எனது வீட்டில் கொஞ்ச அரிசியையும் பெறுமதிமிக்க பல பொருள்களையும் விட்டுவிட்டு வந்திருந்தேன். நான் நினைத்திருந்தால் ஒவ்வொரு நாளும் அரவையில் இருந்து சைக்கிளில் யாழ்ப்பாணம் சென்று, பொருள்களை ஒவ்வொன்றாய்க் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படிச் செய்யத் துணியவில்லை.

ாற்றுப் போய்க்கொண்டிருந்த சைக்கிளுக்கு பிறகு தான் மற்றுவதற்கு ஒரு சில்லை கிடைத்தது. நான் பொருள்களைக் கட்டிக்கொண்டு வரும்பொழுது புளிகள் கண்டு, ‘நீ ஏன் இடம் பெயரவில்லை? இப்ப என்ன மற்றவர்களுடைய பொருள்களை எடுத்து கட்டிக்கொண்டு வருகிறாயா?’ என்றுகேட்டால்...? புளி கள் மட்டுமல்ல, நான் பொருள்களைக் கட்டிக்கொண்டு வரும் போது, என்னைக் காண்கின்ற எவ்வாவது நான் களவுடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறேன் என்று நினைத்தால், அவரை நான் பிளை சொல்ல முடியாது. அப்படிக் களவுடுத்தவர்களும் இந்தத்தானே செய்தார்?

ஷெல்லடிப்பட்டால் ..? தற்செயலாக இரானு பத்துடன் தேருக்கு நேர் சந்திக்க தேர்ந்தெரு...? முன்பு மாதக்குக்கும், அளவெட்டிக்கும், பெல்லிப்பழைக்கும் வீடு பார்க்கச் சென்றவர்களுக்கு தடந்தது. ரத்தப் பக்கமொக்க என் மனதில் நிற்றது.

ஆசையை அடக்கமாட்டாமல் நவீபர் மாதத்தில் ஒருநாள் வீடு பார்க்கப் புறப்பட்டேன். ‘கதிர்’ என்ற நன்பனையும் அழைத்துக்கொண்டு இப்படியான இடங்களுக்குப் போகும் பொழுது, துணைக்கு இன்னும் ஒருவரை அழைத்துச் செல்வது தஷ்வது. ஒருவருக்கு ஒன்று நடந்தால், மற்றவராவது திரும்பி வந்து என்ன நடந்தது என்று சொல்லவாரே. கிரும் குடும்பத்திடன் சாவகச்சேரிக்குப் போக முயன்று முடியாமல் போகவே, யாழ் நகரில் ஒரு உறவினர் வீட்டில் பெட்டிகளை வைத்து விட்டு ஊர் திரும்பியவர் இப்பொழுது அவருக்கும் நன்று பெட்டிகளுக்கு என்ன நடந்தது என்று அறியும் தேவை இருந்தது. இரானுவும் நல்லாரில் நிற்கிறது என்ற காலையில் வானொலி சொல்லியிருந்தது அப்படியானால் நிச்சயமாக நகரத்திற்குள் இல்லை.

நாம் வழியில் எவ்வரையும் சுந்திக்கவில்லை. ஒட்டுமூட்டில் சில போராளிகள் நின்றனர். எங்களைக் கண்டதும் ‘என் போகாமல் இருந்தனீங்கள்? அவன் நாவற்குழிப் பானக்கயை முடிவிட்டான். இனிப் போக முடியாது. திரும்பிப் போக்கோ’, என்றனர்.

‘யாழ்ப்பாண ரவுணிலை எங்களுடைய வீடுகள் இருக்கு. அதுகளை இந்து சில அத்தியாசியப் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு போகப்போறும்’

"ஆயி இப்ப நல்லுரிமை நிக்குது. ரவுன் முழுக்க வெள் அடிக்கிறான். உங்கால போற்று அபத்து!"

அசட்டுத் துணிச்சல்!

கதிருக்கு காடி விழுந்துவிட்டது. "வா திரும்புவும்" என்றார். எனக்கு நப்பானை விடவில்லை "இம்வளவு தூரம் வந்திட்டுத் திரும்பவா? வீடுகளையாவதற்பார்க்குக்கொண்டு திரும்புவும்" என்றேன். அவர் பயத்து பயத்து என் பின்னராம் வந்தார். அசட்டுத் துணிச்சலுடன் யாற். தகரில் நூழுக்கொடு.

புதுதாக ஒந் குங்கு கண்ணிட்டுக்கிறார்களாம். 'திருப்பறம்' தண்ணும்என்று. அதைப் போட்டால் உழீவிலின் எல்லாம் அறிந்து, கட்டிடங்கள் மட்டும்தான் விண்வெளிக்கும்மாற் யாற். நகூக்கும் அந்தக்குண்டுதான் போட்டு விட்டார்களோ? மனித நடமாட்டும் இல்லை. கட்டிடங்கள் எல்லாம் கதவுகள் திறந்த நிலையில் இடக்கின்றன.

ரோட்டுகள், ஒழுங்கைகள் எல்லாமே வெட்டப்பட்டிருந்தன. பல இடங்களில் வெட்டெஷ்றால் சாதாரண வெட்டல்ல. எந்த கிடங்கில் இருங்கியவர் இலகுவில் மேலே ஏற முடியாது எந்த வாசனாம் அதைக் கடஞ்து செல்வது என்பது அராத்தியம். யாற். களில் இருந்து பஸாலி ரோதம்வரை எவ்வாக்க குறுக்கு ரோட்டுக்களும் இப்படி வெட்டப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பிறகு அறிந்தேன். நான் எந்தக் கிடங்காக எட்டுப் பார்க்கவில்லை. அதிலும் அங்க் பக்கத்தில் உள்ள மன்று விழியும் என்னென்ற வெள்ளாம் இருக்கின்றனவோ?

ஒழுங்கைகள், வேலவிகளுக்குள் புகுந்த, நெரிச்சல், மூறந்த முறவில் கதிர் போகவேண்டிய வீட்டை அடைக்கிறாம். வீடு கிறத்து கிடந்தது. அவரது பெட்டிகள் அப்படியுள்ளது. முன்னால் வீடு வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறது.

ஈடுத்து எனது வீடு வெகு சிரமப்பட்டுப்போய்க் கோட்டுரைம். பட்டினிட்டுப்பேரேன் கேட்ட திறந்து கிடக்கிறது. குரிச் சுரிசேந்த வார் நடந்த போகிறேன். நான் வளர்த்த முடிவாகக் காண வில்லை. நாய்கள் இரண்டும் வீட்டு வாசலில் நின்று பஸமாகக் குரக்கின்றன. நன்றியுள்ள வேண்கள்! நான் குரும் கொடித்ததும், என்னை குடியாளம் கண்டுகொண்டு ஒத்வந்து காலில்

விழுந்து சலாம் வைக்கின்றன. களிப்பு மிகுதியில் என்மிது தொங்கிப் பாய்ந்து அழுகின்றன. சிரிக்கின்றன. கொண்டுவந்த சேர்றை அவற்றிற்குப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். வீட்டின் மூன் வாசல் கதவு ஆவென்று திறந்து கிடக்கிறது. வீட்டினுள் நுழைவிறேன். தளபாடங்கள், நான் வீட்டுவிட்டுப் போன காற்றுப் போன சைக்கிள், சாற்றுப் போய் என்னிலும் பழுத டெந்துவிட்ட நல்ல நிலையில் உள்ள ஹோஸ்டா 125 மோட்டார் சைக்கிள், எஸ்லாம் பக்குவாக பத்திரமாகக் கிடக்கின்றன. இரண்டு அறைகள் மட்டும் பூட்டிய நிலையில்.

அந்த அறைகளையும் திறக்கிறேன். அரிசிச் சாக்கு இருக்கிறது. அலுமாரியில் விலை உயர்ந்த உடுப்புகள். பக்கத்தில் சீமெந்து அலுமாரியில் எனது நூல் நிலையால். நான் வாங்கிச் சேர்த்த நூல்கள் வரிசை வரிசையாக, நான் எழுதிய நூல்கள் கட்டுக்கட்டாக. மேசை ஸாசிச்சிளிச் சான்றிதழ்கள் பிறப்பு இறப்பு கல்பியானச் சான்றிதழ்கள், கல்விச் சேட்டிபிக்கேற்றுகள், உறுகீல், ரீசிர்றுகள் பற்றும் எழுத்துப்பிரதிகளாக உள்ள குறிப்புகள். கட்டுரைகள், நாடகங்கள், கணக்கன். எஸ்லா வந்தறையும் கொண்டுபோக முடியாது. எதைக்கொண்டு போவது? எதை வீடுவது? ஷாஸ் எந்த கேழம் விழுவாம்!

யோசிந்துக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை. உடனடியாகத் தீர்மானிக்க வேண்டும். எது வேண்டும்? சில விலை யுயர்ந்த உடுப்புக்களையும், அரிசிச் சாக்குவடிம் இழுத்துக்கொண்டு போய் சைக்கிளில் வைத்துக் கட்டுகிறேன். அரிசிதான் இந்த நேரத்தில் இன்றி யாமையாதது!

குடியிருந்த வீட்டை வீட்டுவிட்டுப் போக என்னவோ செய்கிறது. மீண்டும் உள்ளே சென்று வீடு முழுவதையும் ஒரு முறை சுற்றிப் பார்க்கிறேன். தட்சமுட்டுச் சாமான்கள், சமையல் தலபாடங்கள் எல்லாம் கூப்படி அப்படியே இருப்பது போலத் தெரிவிறது எண்ணிச் சரிபார்க்க இருக்க நேரம்?

இப்பொழுது போனால், எனது வீட்டிற்கு எப்பொழுது வருவேனோ? ஓவிடோ நான் திரும்பி உரும்பொழுது நீ உயிருடன் இருப்பாயா? இப்படிக் கம்பிரமாக நிமிர்ந்து திறபாயா?

"ஒடியாருக்கோ! ஷாஸ் அடுக்கப்போறான்!" ரோட்டுக்குப் போய்விட்ட நன்பர் பயத்தில் உரத்துக் கத்துகிறார். சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், நாய்கள் இரண்டும் என்... எத்

தொடரப் பார்க்கின்றன. எங்களுக்கே சாப்பாட்டிற்கு தின்டியும். இரவல் இடத்திற்கு நாய்களையும் கொண்டு போகல் மா? பாசம் நெஞ்சைக் கல்வினாலும், மனதைக் கல்லாக்கிக்கொண்டு. நாய்களை விரட்டி அடித்துவிட்டு, வேகமாக ஒடுத் தப்பிக் கொள்கிறேன். பட்டினி கிடைத் தாய்களால் என்னைப் பிடிக்க முடியவில்லை. ஓட்டுமடம் போய்க் கேட்கிறதோன் நெஞ்சைக்குள் தண்ணீர் வருகிறது:

நல்லவேளை ஒரு ஷஸ்கூட் வந்து சிழுவில்லை அன்று ஒப்பு நாள் போலும்.

யாழிப்பாண நகரத்தைக் கூப்பற்றியதும், இராணுவத்தினர் கல்ட்டிச் சந்தியில் இருந்து நாவாந்துறை வரை வீடுகள், மதிள்கள், கட்டிடங்களை இடித்துக்கொண்டனர். அதனால் அராவி வீதி, மானிப்பாய் வீதி, காங்கேஷன்துறை வீதி எல்லாம் முடப்பட்டுவிட்டன, நாச்சிமார் கோவிலுக்கு வடக்குப் பக்கத்தில் தகரத்தினால் ஒரு பெரிய பட்டவை அழைத்திருந்தனர். அதைக் கிறந்துகொண்டு உள்ளேபோனால், ஆயிர்க்கமாண்டருடன் பேசி விட்டைப் பார்த்துவிட்டு வரலாம் என்று சொன்னார்கள். நான் பல முறை அந்த இடத்திற்குப் போயிருக்கிறேன். பட்டவையை மட்டும் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினிடுவேன். நான் பட்டவையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே செல்ல, அவர்கள் என்னைச் சுட்டுவிட்டால்...? நான் செய்வதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது. அதியாயமாக ஒரு ஆரிக்காரனுடைய வெட்டுக்குப் பனியாவதா?

கொண்டாவிலுக்கு நிவாரணத்திற்குச் சென்றபொழுது அங்குள்ள படை அதிகாரியுடன் பேசினால், நாகருக்குள் சென்றுவர அனுமதிப்பர், என்று கூறினார். சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியுடன் கைத்தேன். யாழிப்பாண நகரத்தில் குடியித்துக்கு வருவதானால் அழைத்துப் போவதாகக் கூறினார். சுதந்திரமாக எங்கும் உலாவித் திரிவதை விட்டு விட்டு, அந்தக் கொண்டிரிட்டாட்டுக்குள் தட்டத்தனியைப் போயிருக்க என்கு என்ன விசரா? அத்துடன் மிதிவெட்டகள், கண்ணிவெட்டகள், துப்பாக்கிஸ் குடுகள், சத்தங்கள் வேறு!

இன்னும் ஒருநாள் வேறு ஒரு அதிகாரியிடம் பேசி பார்த்தேன். “வேங்குமானால் உங்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்று விட்டைக் காட்டலாம். ஒன்றையும் எடுத்துவர விடமாட்டோம்”

என்றார். அப்படிப் பார்த்து என்ன கூடு? தற்செயலாக வீடு உடைந்திருந்தால்...? கவலைதானே! நிவாரணத்தை வாங்கி சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு விட்டு, நிம்மியாக நூங்கிக்கொண்டிருத்த எனக்கு, ஏன் வீண்கவலை? ஏதோ நடப்பதுதான் நடக்கும். விட்டுக்குப் போற நேரம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அளவு தியாக இருந்துவிட்டேன்.

அதன்பிறகு நான் யாழி. நகருக்குள் செல்லவே இல்லை. செல்ல அலுமதிக்கப்பட வில்லை

எப்படி இருந்தனர்?

இவ்வளவு சுக்கடைகள், ஜெல்லடிகள் சத்தங்களுக்கு மத்தி யிலும், சிலர் விடாப்பிடியாக நகரில் உள்ள தங்கள் வீடுகளில் அசையாமல் இருந்திருக்கிறார்கள். மகட வேலதான்! அப்படி இருந்தவர்களிற் சிலர் காயப்பட்டு இருக்கு. இருக்கின்றனர். எஞ்சிப்பர்களை எல்லாம், இராணுவம் வாகனத்தைக் கொண்டு வந்து ஏற்றிக்கொண்டு பொய், ஏற்கனவே சென் பற்றிக்கூல் ஓரிசில் இந்தவர்களுடன் விட்டுவிட்டது. நோயாளர் வயோதிப்பகளைப் பார்க்க இந்தவர்களை, அந்த நோயாளருடனேயே அள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டது. அங்கு அபர்கள் ஒரு மாத காலம் வரை இருக்க நேர்ந்தது.

உணவுகள் வழி சூடு. மற்ற வசதிகள் செய்து கொடுக்கிறது நாலும் சுது அவர்களுக்குச் சிறை வாழ கூடுதலானதான்? நான் எனது நீராவியடி வீட்டில் இருந்து நந்தால், எனக்கும் அந்தச் சுதி நான் நேர்ந்திருக்கும். அராவிக்கூடி விட்டதால் சுத்திரமாக உலாத்து உலகத்தைப் பார்த்தேன். அதனால்தானே அந்த அனுபவங்களை உங்களுடன் பரிசுந்து கொள்கிறேன்.

ஆயி வந்தது

கூட்டுயாக டிசெம்பர் மாத இறுதியில் ஆயியும் வந்தது. டாங்கிகள், கவசவாகனங்கள், ஏவைய வாகனங்களுடன் சில நாட்களுக்கு முன்பே ஹெலியிலிருந்து நோட்டீஸ் போட்டிருத்தார்கள், எல்லோரையும் ஆய்காங்கீசு குறிப்பிட்ட கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும்படி. எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த இ-மாழிப்பாணக் கல்லூரி.

என்னதான் ஆயி வந்தால் வரட்டும், நாக்கள் இடம் பெயர் மாட்டோம், என்று உறுதியாக இருந்தவர்களானாலும். ஆயி வருகிறது என்றால் கொஞ்சம் கலக்கமாகத்தான் இருந்தது. ஒரு மாகத்தக்கு முன்பே ராணுவம் யாழ்ப்பாண நகராக கைப் பற்றி விட்டதாக இவ்வகை வாசனாவில் அறிவித்திருந்தது.

“சென் பற்றிக்கூட கல்லூரியில் ஐநூறு பேர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் உலர் உணவுப் பொருள்களும் மிஸ்க்ரோபி வகைகளும் ராணுவம் வழங்கியது” என்ற வாசனாவில் செய்தி சற்று நம்பிக்கை ஈட்டுவதாக இருந்தது.

“எவ்வாரையும் ஏதேநிலை கொண்டு போய், சென் பற்றிக்கூட கல்லூரியிலை அடைச்சுவைச்சு, மிஸ்க்ரூறு ம் ரொபியும் குடுக்கப் போறாங்கள்.”

“இல்லை இல்லை, பவாவி ராணுவ முகரமுக்குக் கொண்டு போகப்போறாங்கள்.”

“அந்த அந்தக் கல்லூரிகளில் வைபே வைச்சிருக்கப்போறாங்கள், தங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக.” - இப்படிப் பல பஸ் ஹெஷ் யங்கள்.

நானும் மங்கவும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கும் சென்றிரும் கைக்கிலீல். சிலர் வீட்டில் உள்ள பெருமுழிக்க பொதுட்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து, கல்லூரியில் இருக்கும் சமைத்துச் சாப்பிட்டனர்.

அதிக கூட்டமில்லை, பஸ் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டனர் பயத்தில்லை வயதுவந்த பொம் சிலைப்பின்னளக்கோடு மல்லவாதன்விட்டிருந்தனர் சிலர்.

ஆயிக்காரர் எங்களுக்கு அரிசி, சினி, தேயி ஸல், மா, மண் கெண்ணன, தேங்காய்மன்னன எல்லாம் தந்தார்கள். ஒரு டாக்டரும் வந்திருந்து தோயாள்வரப் பரிசோதித்து மறந்துகள் எழுதிக் கொடுந்தார். அத்த மறந்து வீரியும் கொஞ்சம் கிள்ளித்தந்தனர். சிலர் இரண்டு முன்று முறையும் போம் நிவாரணம் வாங்கினர். ஆயிக்காரருக்கு அது தெரியவில்லையோ? அல்லது பாவங்கள்! எவ்தயாவது வாங்கிக்கொண்டு போகட்டும் என்று தெரியாதது போலவும் இருந்திருக்கலாம்.

எல்லோரையும் கும்பலாக நிற்கவிட்டு, சோப்புகளும் தந்தார்கள். ஆனால் ஆன் இத்துத்தன்னிட கொண்டு போய், கை நீட்டி அந்த சோப்புகளை வாங்கினர் சிலர் - ஏதோ காணாத வதக்கண்டமானிரி. காணாத வதத்தானே கண்டோம்? நிவாரசராணுசு நடவடிக்கைக்கு முன்பே யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சோப்பு வத்து குறைந்திருந்தது. இருந்த சோப்புள்ள எல்லாம் கரைந்து விட்டன. இனி மிகப் பழைப் காலம்போல, புற்றுமண்ணைப் பூசிக்குளிக்கவேண்டும் கட்டும் காகங்கள் வேறு, சோப்புக்கட்டுகளைக் கூக்கிக்கொண்டு ஏற்றுவிடும். அவற்றிற்கு சரிபானபடி. என்றால் எவ்வளவுறையும் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடும்.

சுக்காரம் குடிக்கும் காட்சி படம் பிடிக்கப்பட்டது நிச்சயமாக ரீ வி.யிஸ் காட்டியிதழ்ப்பார்கள். பார்த்தவர்கள் ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுகின்றன!

யாரோ மந்திரிப்பாரும் வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் எனக்கு அவரைத் தெரியவில்லை. மற்றவர்களும் அவசர அடையாளம் என்று கொண்டிருக்கம் ட்டர்கள். ஆறு வருடதாலமாக மந்திரிமார் மாரும் யாழ்ப்பாணம் வருவில்லையே! பிறகு எப்படி அடையாளம் காண்பதாம்? மக்கள் ஒடு ஒடி நிவாரணம் வாங்குவார்களா? மந்திரியாரைப் பார்த்துக்கொண்டு தீற்பார்களா? இரண்டு மாதங்களின் பின்பு ஆயி வந்திருக்கிறது. இப்பொழுது நிவாரணம் வாங்காமல் பிறகு எப்பொழுது வாங்குவது?

இரண்டு நாட்கள் நிவாரணம் வழங்கிவிட்டு, முன்றாம் நாள் ரோட்டு வழியாகவும் ஓழுங்கைகள் வழியாகவும் அந்தப் பக்கக்குத் திரையங்கள் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு ஆயி திருடியிட்டது. அவர்கள் வந்த வரத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் நிரந்தரமாகத் தங்களிபோகி ராக்கள் என்றுதான் நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம். நான்காம் நாள் காலை அந்தப் பக்கம் போனால், கல்லூரி வெறிச்சோடிப் போய் கிடக்கிறது. எல்லோரும் நிம்மதிப் பெருமுச்ச விட்டனர்.

இப்பொழுது புதிய கலை ஒன்று எழுகிறது. அடுத்த நிவாரணம் எப்பொழுது? தனுவார்களா? நிவாரணம்

தைப்பொங்கலுக்கு முதல்நாள் மாதகளில் நிவாரணம் என்று ராணுவ வாசனை அறிவித்தது. கேட்டபூர்கள் மற்றவர்

சந்து அறிவித்தனர். அந்த ஆறு மாத காலமும் இப்படித்தான். ராணுவம் அறிவித்ததைக் கேட்ட வர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வார்கள்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு மாதகல் போகிறோம், பண்டத் தெருப்பு இந்துக் கல்லூரியில் இருக்குத் காடு வளர்ந்திருக்கிறது. பண்டத்தெருப்பு மகளிர் கல்லூரியையே தெரியவில்லை. காடு வளர்ந்து முடிவிட்டது. ‘எனக்கள் அழைய பெண்களுக்கெல்லாம் கல்லி போதித்த அன்னையே! கடைசியில் உன் கடி இப்படியா ஆகவேண்டும்? நீ மீண்டும் பழைய பொவில் பெற்று வந்து என்கள் கண்ணியருக்குக் கல்லி போதிக்கமாட்டாயா?’ எனக்குக் கண்கள் பளித்தன. மற்றவர்கள் காண்றாமல் செல்லத் துடைத் துக்கொண்டேன்.

பண்டத்தெருப்புச் சந்தை, வில்லாவைப் பக்கமெல்லாம் மரங்கள்தான் தெரிகின்றன. கட்டடங்களைக் காணவில்லை. மகளிர் கல்லூரிச் சந்தியில் இருக்குத் தொகை வரை, பொன் கொறிக்கும் பூரி. அந்த நிலம் சும்மா கிடந்ததை நான் கண்டதே இல்லை. காய்கறித் தோட்டங்களும், வெண்காயப் பாக்கிகளும் வாழுகளும் சண்டுமாக எப்பொழுதும் பச்சைப் பசேல். இப்பொழுது அந்த தோட்ட வெளி முழுஷதும் பச்சைப் புரட்சி-புல்லு வார்த்து! அவற்றை மேய மாடுகள் கூட அங்கில்லை.

யாழிப்பாணக் குடாகாடு முழுஷதும் இப்படித்தான் ஆன போகிறது என்று, எங்கந்தால் கேள்விகளான் தூட்டி.

யாழிப்பாணக் கல்லூரிக்கு பலர் வரவில்லை பயத்தில். இப்பொழுது ஆமி ஒன்றும் செய்யாது என்று அறிந்துகொண்டோ. நிர்ப்பத்தத்திலோ, யாழிப்பாணத்துச் சனமெல்லாம் காத்தலுக்கு வந்துவிட்டது. மாதகல் பாணா வெட்டி அம்மன் ஓரையிலில் நிவாரணம், கிழு மகளிர் கல்லூரியையும் தூண்டி நிற்கிறது. மூகாயிரம் பேராவது இருக்கும் என்பது எனது கணிப்பு. யாழிப்பாணக் கல்லூரியில் தந்தவை எல்லாம் அந்தும் தந்தார்கள் சிலர் இரசூரி முன்று முறையும் வாங்கிவார்களாம். இந்தாலும் கிழுவின் அந்தத்தில் பொறுமையாக நின்றிருந்த எனக்குமான்னைவிளைய கிடைக்கவில்லை.

கான் திரும்பி வரும்பொழுது அதிகாரி தரத்திலுள்ள ஒரு ஆயிக்காரர் எமக்குச் சொன்னார்: ‘யாழிப்பாணக் கல்லூரிக்கு

கொஞ்சப் பேர்தான் வந்தார்கள். இந்தை பார்த்திர்களா சனத்தை! நாங்கள் இவ்வளவு சனத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. இஞ்சநாலும் பொருள்கள் முடிய முடிய வொறிகளை அனுப்பி, அவற்றை ஏற்றிவந்து, எல்லாருக்கும் குடுத்தோம். நாங்கள் மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட இல்லை’*

உண்மைதான். ஆயிக்காறாரும் கணத்துப் போனார்கள் எங்களுக்கு நிவாரணம் தந்து, காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட்டவர்கள் மாலை ஆறு மணிக்குத்தான் வீடு திரும்பினோம்.

பின்பு மாதகல், பொன்னாலை, கோண்டாவில், நாச்சிமார் கோவிலிடி ஆயிய நான்கு இடங்களிலும் நிவாரணம் வழங்கினர். இவற்றில் கோண்டாவிலில்தான் திறமான நிவாரணம் மக்கள் கூட்டம் அதிகமானாலும் விரைவாக நிவாரணம் குடுத்த அனுப்பி விடுவர். கோண்டாவிலிலும், பொன்னாலையிலும் ஆயிக் கடைகளும் திறத்தார்கள். அவற்றில் சோடா, சிக்கெட் ஸ்கீற், பற்பாச, பவுடர், சோப் வகைகள்தான் அதிகமாக விற்கப்பட்டன. அவற்றை வாச்துவதற்கும் பெரிய அடிப்படி. நாங்கள் பலமுறை கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில் சைக்கிள் ரயர் ரியூப், ரியூப் ஓட்டும் சொலியூன் ஆயியவற்றையும் கொண்டு வந்து விற்றனர். முந்திப் போகிறவர்கள் எல்லாவற்றையும் அடித் துக்கொண்டு போய்செடுவார்கள். பிந்துகிறவர்களுக்கு ஒன்றும் கிடையாது. பின்பு ரயர் ரியூப்புகளைத் தாராளமாக கொண்டு வந்ததால், எல்லாருக்கும் அவை கிடைத்தன.

கோண்டாவிலில் ஒரு கண்ணும் நடத்தினர். அங்கு பாணும் தேநிரும் விற்கப்பட்டன. பாணையே காணாத மக்கள் காய்ந்த மாடு கம்பில் விழுந்ததுபோல, அந்தப் பாண்களையெல்லாம் போட்டு போட்டு வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு சென்றனர். அனேக மாக ஒரு மணிக்கு நிவாரணம் கொடுக்கும் வேலை முடிந்துசீடும். உடனடியாகவே ஆயிக்கரும் பொதுமக்களும் வெவ்வேறு திசை களில் பறந்துவிடுவர். அந்த இடம் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும்.

பொன்னாலையில் ஒரு இராணுவ முகாமே அமைக்கப்பட்டு விட்டது அங்கு காலையில் இருக்குத் தொலைவரை நிவாரணம் வழங்கப்படு. பின்னையார் கோவிலில் இருக்குத் தொலைவரை பெறுமான் கோவில்வரை நடத்து சென்று நிவாரணம் வாங்க வேண்டும். அங்குதான் அக்கிள்கும் அதிகம்.

எவ்வள இடங்களிலும் ஒரோ நாளில் நிவாரணம் வழங்கப் படாதும், இரண்டு இடங்களுக்கு ஒடி, ஒடி நிவாரணம் வாயு தியவர்களும் உண்டு. அது அவரவர் திறமையைப் பொதுத்தா!

காட்சிகளும் கவவுசிளும்

கோண்டாவிலிருக்குப் போது வழியில் காலை காட்சிகள் தான் அற்புதம். அதே நேரத்தில் வழிர்றையும் பிறாண்டும்.

வொலி, மாவிப்பாய், சுதுமலை, இன்னு சில்தான் எங்கள் பாதை. சில வேலங்களில் நாவடிவழி. வீட்டுரம் அடிக்கடி கூகு கடைகள், விடுகள், எவ்வளம் காவுகா உடைந்த நிலையில் உள்ளே நிறைய தணபாட்டங்கும் பொருள்களும். மனிதர்கள் மருந்துக்கும் இல்லை. யாரும் அக்கட்டிடம்களில் உள்ளே செல்லத் துணியமாட்டார்கள். குள்ளுங், வெங்கள் கிடந்து வெட்டுக்கால்...? நான் நிவாரணக் கிழவில் நிற்குப்போது இரண்டொரு வீடுகளுக்கும் எட்டிப் பார்த்துக்கிடேன்.

வீலை உயர்ந்த தணபாட்டங்கள், எவ்வளிவர் காமாண்கள், பட்டுச்சேலைகள், பெட்டிழற்றுகள், சும்பளம்கள், விஸ்சாய உபகாணங்கள், ரேஷியோ, ரீ.வி. டெக்டுகள் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ! இவை எவ்வளம் மன்னோடு மன்னாகப் போத வேண்டியதுதானா?

அந்தப் பொருள்களை யாரும் தொட்டார்கள். எடுத்துக் கொண்டு கோய் என்ன சீம் வது? யாருக்குக் கொடுப்பது? மனிதர்களே இல்லாதபோத அப்றினால் என்ன பயன்? எங்களுடைய பொருள்கள் எவ்வளமே போன்றிரு மற்றவர்களுடைய பொதுவன் நமக்கெதர்கு என்று ஒன்றையும் தொடாமல் போனவர்கள் தான் அதிக. ஆசைப்பட்டு கெடுவில் சிலவற்றை அள்ளிக்கொண்டு போனவர்களும் உண்டு

உவவுப் பொருள்களுக்குத்தான் பெரிப் பிராக்கி, வழி நெடுகிலும் வாழும் தோட்டங்களில் வாழும் குலைகள் வரிசையாகத் தொங்கும். பார்ப்பவர்கள் எவ்வாறுக்கும் நாக்கில் நீராயாறும். நிவாரணம் யான்கிகொண்டு பொரும்பொழுது ஒதுக்காமை, குலையாவது வெட்டுக்கொண்டு போகாதவர்கள் அழிவும், பஸாக்காய், மாங்காய், பப்பாவிக்காய், எலு ரிச்சங்காய் என்றாயும் விட்டு வைக்கமாட்டார்கள். இது கவவுல் மனை

தின்னாற்றை மனிதன் தின்டுட்டுப் போறான் என்ற சித்தாந்தம். பசிக்கொடுமை! பன்சக்கை எநிர்நோக்கி இருப்பவர்களைவா?

தண்ணீர் இறைப்பு இவ்வாததால் வாழுமகளும் எரிந்து கொண்டு வந்தன. இன்னும் சில மாதங்கள் போயிருந்தால் வாழும்களே அழிந்திருக்கும்.

பிரயாண வசதிகள்

ஈழப்போர் ஆரம்பமான காலத்திலிருந்து சைக்கிள்தான் யாழிப்பாணத்து மக்களது வாழ்வில் உயிர்நாடு! எப்பொழுதும் எந்த இடத்திற்கும், நினைத்தறுவுடன் செலவில்லாமல் போய் வரக்கூடிய வாகனம் அது ஒன்றுதானே? பெற்றோலும் மசுவும் இவ்வாததால், மோட்டார் வாகனங்கள் ஒன்றும் இயக்கமுடியாத நிலை வந்த பொழுதெல்லாம், சைக்கிள்கள்தானே யாழிப்பாணத்தவர்களது வாழ்க்கையை இயங்கவைத்தன.

ஈங்கெங்கல்லவாம் போய்வந்திருக்கிறது இந்தச் சைக்கிள்! புங்குடுதீவில் இருந்து யாழிப்பாணம் வர, யாழிப்பாணத்திலிருந்து பருத்தித்துறைக்கும் பல்ளக்கும் போய்வர. கிளாலி நாண்டி வன்னிக்குப் போக, வன்னியூடாக வாழுமியா போய், பொருள்கள் வாங்கிவந்து யாழிப்பாணத்தில் விற்க. ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பள்ளிக்கூடம் போக, மற்றவர்கள் ஆப்ஸ்போக, உறவினர் வீடுகளுக்குப் போக, பொருள்கள் வாங்கிவர...

சைக்கிள்கள் மட்டும் இல்லை பென்றால் யாழிப்பாணத்து வாழ்க்கை எப்பொழுதோ ஸ்தம்பித நிலை அடைந்திருக்கும். இந்தச் சைக்கிளைக் கண்டுபிடித்தலுக்கு யாழிப்பாண மக்கள் விசேட நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டவர்கள்!

இடம் பெயர்வின்போதும் பெரும்பாலான மக்கள் சைக்கிள் களில்தான் ஒடித்தப்பிரிவர். குடுப்பம் குடுப்பமாகச் சென்றனர் சைக்கிள்களில்!

யாழிப்பாணம் வலிகாமத்திலும் சைக்கிள்தான் பிரதான வாகனம். அதற்கு அங்கு பிரதான தேவைகள் மூன்று: கடைக் குப்போவது, டாக்டரியெபோவது, நிவாரணம் வாங்கப்போவது.

நிவாரண நாள்களில் அந்தப் பகுதி வீதி ஒருங்கள், ஒழுங்கைகள், மலைகள் எவ்வளம் சைக்கிள்களால் நிறைந்துவிடும்.

ஆயிரம் சைக்கிள்களாவது இருந்திருக்கும். காற்றுப் போனால் ஓட்டுவதற்கு வசதி இல்லாத இருந்தபோது அவ்வளவு சைக்கிள் ஒடிக்கொண்டிருந்தது அதிசயம்தான்! சைக்கிள்கள் மட்டும் இல்லாதிருத்தால் பஸ்ரால் நிவாரணம் வாங்கியிருக்க முடியாது. நான் வாங்கிய உலர் உலைவுகளின் பெறுமதி, எனது சைக்கிளின் பெறுமதியைவிட அதிகம்.

மாட்டு வண்டிகளின் பங்கு

இல் மாட்டு வண்டிகளும் நின்றன. நிவாரணம் வாங்கப் பல வண்டிகள் வரும். அதேகமாகப் பெண்கள், வயோதிபர்கள், அதிக தூரம் நடக்கமாட்டாதவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து மாட்டுவண்டில்களை வாட்டகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு போவார்கள். வண்டிக்காரருக்கு தனது நிவாரணத்துடன் வண்டி வாட்டகையும் கிடைக்கும். காலை ஜூந்து மணிக்குப் போனால், மாலை ஜூந்து மணிக்குத்தான் வீடு. நோயாளர்களை டாக்டரிடம் அழைத்துச் செல்லும் வண்டிகள் பயண்பட்டன. எனது உறவினர் ஒருவருக்குக் கடும் சுகவிழம் கண்டது. மாட்டு வண்டில் இல்லாதிருந்தால் அவரை டாக்டரிடம் அழைத்துப் போயிருக்க முடியாது. இப்படிப் பல. அருவிவெட்டிய நெல்லை வீட்டுக்குக்கொண்டு வர வும் அவை பயண்பட்டன.

மற்றவர்கள் எல்லாரும் நடராஜாக்கள்தான். சைக்கிள்களுக்கும் வழி இல்லாமல், மாட்டு வண்டிகளுக்குக் கூவி கொடுக்கப் பயன்மும் இல்லாதவர்கள் எல்லாரும் எங்கும் நடந்தே சென்றனர். காலையில் ஜூந்துமணிக்கு இருட்டோடு பனிக்குளிரையும் பொருட்படுத்தாது மாதகலுக்கு நடந்தே செல்வார்கள், வயதுபோன பெண்கள். ஆறுவைம் நூரம் நடந்துசென்று நியாரவை வாங்கிக்கொண்டு மாணவயில் வீடு இரும்புவர்.

அராவி, வட்டுக்கோட்டைப் பகுதிகளில் இருந்து ஒன்பது மைல் தூரம் நடந்து, கோண்டாவிழுக்குப் போய் நிவாரணம் வாங்கிவந்த பெண்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த மாட்டு வண்டிகளையும் தலைச் சுமைகளுடன் நடப்பவர்களையும் பார்க்கும்போட்டல்லது, எனக்கு எனது பள்ளி வாழ்க்கைக்காலம் ஞாபகம் வரும் மனிதர்கள் தலைச் சுமையுடன் நின்டு தூரம் நடந்து செல்வது, அதைக் காவந்தில் சர்வஶாதாரணம். ஆணால் அது காலத்தில் இருப்பது தொகையான சைக்கிள்கள் இல்லை.

என்பது வயதைத் தாண்டியவர்கள் நோயாளிகளுடைய தலைச் சுமையுடன் நடப்பதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். என்ன செய்வது? உயிர்வாழ வேண்டுமே!

கடி தங்கள்

முதல் மூன்று மாதங்களும் எங்களுக்கு வெளி உலகத்துடன் எந்தத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. ஆயி உடன்டியாக வந்து வளிகாமம் முழுவதையும் கைப்பற்றும். அதன்பிறகு தொடர்புகள் ஏற்படும் என்று ஏதிர்பார்த்தோம். ஆனால் ஆயி வரக் காணோம்! சத்தங்கள் தொடாத்து கேட்கின்றன. என்ன நடக்கிறது?

அந்த நேரத்து எங்கள் மனதிலையை இந்த நேரத்தில் திருப்பி அழைச்ச முடியாது! எங்களுக்கெல்லாம் ஒரே குழப்பம். எங்களுக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது? இடம் பெயர்த்த சென்றவர்கள் என்ன ஆணார்கள்?

இலங்கை வாணோலி நடத்திய நாடகப் போட்டி முடிவுகள் அந்த நேரத்தில்தான் அறிவிக்கப்பட்டன. எங்கும் ஒரு பரிசு. அதற்கு நன்றி, தெரிவித்தும், எனது நிலையை விளக்கியும் இங்கை வாணோலிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதக் கூட என்னிடம் என்வெல்ல முத்திரை இல்லை. நிச்சிரச ராஜுவ நடவடிக்கை தொடக்குவதற்கு பல பாதகளுக்கு முன்பே, இலங்கை அரசாங்கம் கடிதங்களை மட்டுமல்ல முத்திரைகளைக்கூட வடபாதித்திருப்புவதைக் குறைத்திருந்தது. அதனால் சாதாரணமாக அவற்றை வாங்கி வைத்திருப்பவர்களால்கூட அவற்றை வாங்க முடியவில்லை. என்வெல்லப் முத்திரை இருந்தாலும் கடிதத்தை எப்படி அனுப்புவது?

கோண்டாவிலில் நிவாரணம் குடுக்கத் துவங்கிய பிறகு, கடிதங்களைப் போடுவதற்கு அங்கு ஒரு பெட்டி வைத்தார்கள். வந்து கடிதங்களைக் கிராம வாரியாகப் பிரித் து வரங்களில் அடுக்கி விடுவர். நாங்கள் போய் எங்களுக்குரிய கடிதங்களை எடுக்கவார். பொன்னாலையில் வந்த கடிதங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு சோப்புப் பெட்டிக்கள் போட்டு வீடுவார்கள். நாங்கள் எல்லா விவாசங்களையும் வாசித்துப் பார்த்து எழுது கடிதங்களை எடுக்கவேண்டும். எல்லாரும் எல்லா இடங்களுக்கும் போவதில்லை

யாதலால், போகிறவர்கள் மற்றவர்களது கடிதங்களையும் எடுத்துவந்து கொடுப்பார்கள். கடிதங்கள் மாறிச்சாறியும் எடுப்பும். தொலைந்து போவதும் உண்டு!

இலங்கை வாணோவி பரிசு தொடர்பாக எண்குக் கடிதம் போட்டதோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனால் அவர்களது கடிதம் ஒன்றும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் யாரிடமோ ஒரு என்னவப்பும் முத்திரையும் இரவல் வாங்கி, எனது மகனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன், எனது சம்பந்தமின் விவாசத்திற்கு. அவரிடமிருந்தும் எனக்கு ஒரே ஒரு பதில் வந்தது. அதில் தாங்கள் போலிக்கஷ்டமில் இருக்கமுடியாது, நல்காட்டிலில் வந்து இருப்பதாகவும், எங்கள் உறவினர்கள் எல்லோரும் சாவகச் சேரியில் கமலாவின் வீட்டில் பக்குவமாக இருப்பதாகவும் எழுதி மிருந்தது. அத்துடன் திருப்பிப்பட்டுக் கொண்டேன். எனக்கு விவாசம் தெரிந்தபடியால் கடிதம் எழுதினேன். பெருப்பாலவைர்களுக்குத் தங்கள் ஆட்கள் எங்கே போனார்கள் [என்று], கூடத் தெரியாதே!

வாணோவி

எங்குக்கு வெளியிலகுடன் இருந்த ஒரே ஒரு தொடர்புச் சாதனம் வாணோவிதான். எல்லோரிடமும் வாணோவிப் பெட்டிகள் இல்லை. இருந்த வாணோவிப் பெட்டிகளுக்கும் பற்றறிகள் சரியாக இல்லை. செய்தி மட்டும்தான் கேட்போம். அதிலும் தலைப்புச் செய்திகள்தான். ஏதாவது பதின்மான செய்திகளாயின் தொடர்ந்து கேட்போம். பலாவிக் கடவில் பிளேன் விழுந்து, கொழும்பில் குண்டு வெடிப்பில் மத்தியவங்கிக் கட்டிடம் நொருங்கியது. பகுத்தித் துறைக்கு அருகில் இருவின் விழுந்து - எல்லா வற்றையும் வாணோவி அறிவித்தது.

நான் வழக்கமாக அதிகம் வாணோவி கேட்பதில்லை. கேட்டால் செய்திதான் லிலைவள நாடங்கள். இலங்கை வாணோவி யாழ்ப்பாணத்தில் கேட்காமல் போன்றிரது. அப்படி ஒரு வாணோவி நிலையம் இருப்பதையே யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் மற்று விட்டிருந்தனர். இலங்கை சர்வதேச ஒவியரப்பு மட்டும் இல்லாதிருந்தால், யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இலங்கைச் செய்து கண்டதானும் கேட்டிருப்பார்களோ என்று சந்தேகம்தான்.

பலாவியில் இருந்து ராணுவம் விடுக்கும் செய்திகள் தான் எங்குக்கு முக்கியமானவை. நாங்கள் அவர்களது நேரடி ஆடு

சியின் கீழ்ல்லவா இருக்கிறோம்? அனேகமாக 'இங்கே வாருங்கள் இங்கே கூடுங்கள், 'இன்ன இடத்தில் இன்ன நாள் திவாரணம்' போன்ற செய்திகளையே படையியர் எப். எம். அவை வரிசையில் ஒவியரப்பியர். சாதாரண வாணோவியே இல்லை. எஃப். எம் அவைவரிசைக்கு எங்கே போவது? இருந்தாலும் அந்தச் செய்திகளைக் கேட்பவர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொல்வார்.

மறந்துபோன திகதிகள்

நான் திகதி யெல்லாம் மறந்துபோய்விட்டன, எல்லா நாட்களும் ஒரே நாட்கள்தான்! சாப்பாடு நீத்திரா. சாப்பாடு நீத்திரா. யாரிடமாவது கேட்டு அறிந்தாலும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் எவ்வாம் மீண்டும் குழுமப்போம். இன்று திங்கள்? வெவாயா? புதுணா? நான் திகதி அறியும் ஆவனில் காலை எழுமணிக்கு சர்வதேச ஒவியரப்பைத் திருப்புவோம். சில அறிவிப்பாளர்களுக்கு எங்கள் பிரதாப நிலை புரிவதில்லை. அவர்கள் திகதி எதுவும் சொல்லாமல், வணக்கம் மட்டும் சொல்லி விட்டு, உடனடியாகவே நிகழ்ச்சிகளை ஆரம்பித்து விடுவோம். நான் திகதி எவ்வாம் ஆறுதலாக ஒழுங்காகச் சொல்லும் அறி விப்பாளர்களை நாம் கெஞ்சார வாழ்த்துவோம்.

றொபின்சன் குறுசோக்கள்

இந்த இடத்தில் றொபின்சன் குறுசோ நாவலின் கதைச்சுருக்கத்தை உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். றொபின்சன் குறுசோ ஒரு மாறுவி. அவன் யிரயாணம் செய்த கப்பல் நடுக்கடவில் உடைகிறது. அதில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் மூழ்கிப்போக. அவன் மட்டும் எப்படியோ நீத்திக் கரை சேர்கிறான். ஆனால் அவன் கரை சேர்த்த இடம் மனிதர்கள் அற்ற ஒரு தீவு அத் தீவில் தன்னந்தவியாக அவன் எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதுகான் கதை. பிறகு அத் தீவுக்கு தற்செய்யாக ஒரு கப்பல் வருந்தவர்களால் அவன் மீட்கப்படுகிறான்.

கி. ரி. பதினெட்டாம் ராற்றாண்டில் டானியல் டிஸ்போ என்பவரால் ஆங்கில மொழிசில் எழுதப்பட்ட நாவல். சிறுவர்களும் முதியவர்களும் ஒருங்கே கூவை பயக்கக்கூடிய கதை. உலகின் பல மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எல்லா மொழிகளிலுமே செல்வாக்குப் பெற்றது.

எங்களுக்கும் குறுசோவிற்கும் சில வித்தியாசங்கள். அவன் தட்டந்தனிய வாற்றதால், நாங்களோ இங்கு ஆபிரக் கணக்கில் அவன் நீத்திக் கரைசேர்ந்தது மக்கள் என்றுமே வாழ்ந்திராத ஒரு காடுமூன்றிய தீவு. நாங்கள் வாழ்வதோ மக்கள் வாழ்ந்து, விட்டு விட்டுச் சென்ற செல்வச் செழிப்பு மிகக் நகரம் ஒம். நகரம் தான்! யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் நகரமாகத்தானே மாறிக்கொண்டிருந்தது?

வீடுகள், பெரிய மாளிகை மாதிரி வீடுகள், அந்த வீடுகள் நினைய விலை மதிப்பதற்காரிய செல்வங்கள், மற்றும் நெல்வயல்கள், தோட்டங்கள், தூரவுகள், தென்னை, மா, பலா, தோட்ட, எலுமிச்சை, முத்திரி, கொய்யா ஆதியாம் கனி மரங்கள்! எல் வாழே மனித உழைப்பிற்கு கிடைத்த பரிசு! அது ஆண்டவனுக்குப் பொறுக்கவில்லைப்போதும்!

நாங்களும் எங்கள் எஞ்சிய வாழ்நாளை இச்திவிலேயே கழிக்க மாட்டோம் என்பது என்ன நிச்சயம்? பக்கத்தில் திலுப்பகுதியில் மக்கள் அப்படித்தானே வாழ்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், தீவு களை ராணுவம் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு அங்கிருந்த மக்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு ஒடிவந்துவிட்டனர். சிலர் அகையமாட்டோம் என்று அக்கேயே தங்கியிருந்தனர். இருந்தவர்கள் இருந்தவர்கள்தான். பல வருடங்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர் அங்கே.

பற்றறிகள்

ராணுவ நடவடிக்கைக்கு முன்பு ஒரு சோடி பற்றறி 250 ரூபாய் விற்றதால், யாரும் மேலதிகமாக பற்றறிகளை வாங்கி வைத் திருக்கவில்லை. நாங்கள் திரும்பத் திரும்ப கேட்டுக்கொண்டும் ஆயிக் கடைகளுக்கு பற்றறிகள் கொண்டுவரப்படவில்லை.

சிலர் வெய்யிலில் வைத்து பற்றறி கடைக்கு உயிருட்ட முயக்கு கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்க்கு நானும் அந்த வித்தையைச் செய்து பார்த்தேன். பயனில்லை. அனைக்காக மார்ச் மாதத்தில் ராணுவம் வலிகாமத்திற்குள் துறைவற்று முன்பாக, எல்லா பற்றறிகளும் செத்துவிட்டன. அந்த நேரத்தில்தான் எனது ‘கல்வியா கண்டா கல்யாணமா?’ என்ற பரிசு பெற்ற நாட்கம் வாணோவிலில் ஒவிபரப்பப்பட்டது. என்னால் அதைக் கேட்கமுடியவில்லை!

ஆயிக்காரர் ஊருக்குள் வந்தபொழுது நான் ராணுவ அதிகாரிகள் சிலரிடம் கேட்டேன்:

‘நீங்கள் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் முழுவதையும் பிடித்து விட்டார்கள்தானே? இனி எங்களுக்கு பற்றறிகள் தரலாம்தானே? தந்தால் நாங்கள் உங்கள் செழித்தினையாவது கேட்போம்’

‘பொது மக்களுக்கு பற்றறிகள் விற்கவேண்டாம் என்று எங்களுக்கு கடுமையான உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் என்ன செய்யலாம்?’

‘நீங்கள் எவ்வளவு கட்டுப்பாடுகளை விகிதத்தாலும், புளிகள் எப்படியோ பற்றறிகளைப் பெற்று கண்ணிசெடிகளை இயக்க கீன்றனர். நீங்கள் எங்களைத்தான் வினை வஞ்சிக்கிறீர்கள்’

‘எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். என்னசெய்வது? நாங்கள் கட்டவைகளுக்கு மாறாக நடந்துகொள்ள முடியாது’

கடைசிவரையும் எங்களுக்கு பற்றறிகள் கிடைக்கவில்லை. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், அதே நேரத்தில் சாவகச் சேரியில் இருந்தவர்கள் சோடி நாற்பது ரூபாய்ப்படி பற்றறிகள் வாங்கிக்கொண்டு வந்ததுதான்!

உணவும் குழி வகைகளும்

மெனவர்கள் எல்லோரும் ஒடிவிட்டதால், மீன் பிடிப்பார் யாருமில்லை. மச்சச் சாப்பாட்டுக்காரர்களுக்குப் பெரிய கஷ்டம் ஆடுகளைப் பிடித்து அவற்றை உணவுக்குப் பயணபடுத்தியதால் அவற்றின் தோகை குறைந்தது. எல்லோரும் ஆட்டுக்கட்டாக்களையே விரும்பி உண்டதால், ஆடு என்ற இலம் பெருகும் வாய்ப்பு இல்லாத போயிற்று. அந்த ஆட்டுத் தட்டுப்பாடு இன்றளவும் நீட்கிக்கிறது

நான் சௌவச் சாப்பாட்டுக்காரன் ஆனதால் எனக்கு ஒதுக்கூழும் இருக்கவில்லை. வளவுகளில் பிடுங்கிய முருங்கொடும் செவ்வரத்தம் பூவும், மட்டுக்கோட்டைக் கடையில் வாங்கிய வாழைக்காடுமே எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஆயிக்காரர் வந்தபொழுது ‘நீங்கள் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டனர்.

‘வாழுக்காய், முருங்கைக்காய் மற்றும், ஹெலிகளில் பிடுங் கூக்டிய காரை, முல்லை, முசட்டை, பிரஸ்டை முதலாம் இவைகள்’ என்றேன்.

அவர்கள் சிரித்தனர்.

வெள்ளை அரிசிச் சோறும் பருப்புக் கறியும்

திவாணாம் தரத் துவங்கியபோது நிலமை சீர் இருந்தியது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நேரம் வெள்ளை அரிசிச் சோறும், பருப்புக்கறியும் காப்பிடுவோம்.

க்ரோட்டால் போகின்ற பால் பக்களைப் பிடித்துக் கடிப் பால் கறக்கவாய். சிவர் அப்படிக் கறந்துப் போகுதனர். சிலர் பசுக்களைப் பிடித்துக் கடிப்புப் பால் கறந்து மற்றவர் கருக்கு விற்றானர். அவை பாற்பசுக்களாக நின்றபாவும், மற்ற மாடுகளுக்கு கிடைத்த சுதந்திரம் அவற்றிற்குக் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. நான் எந்தப் பசுவையும் பிடிக்கவில்லை. பல மாடுகளைப் பிடித்து வைத்திருந்த ஒருவரிடம் ஒரு பசுவையும் கன்றையும் வாங்கிப் பராமரித்துப் பாஸ் குடித்தேன். அந்தப் பசுவையும் கன்றையும் பல உள்ள இந்கணாகப் பார்த்துக் கொண்டுபோய் மோத்துவருவது எனக்கு நல்ல பொழுதபோக கும் ஆயிற்று.

குடி வகைகளும் இல்லை: பெரும் பணக்காரர்கள் (அப்படியும் சிவர் இருந்தனர்) தங்களுக்கு வேண்டிய குடிவகைகளை நோத்துடனே வாங்கி விட்டில் வைத்திருந்த கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடித்திருக்கவாம். கன் சேகரிப்பவர்களும் சிர் இந்த தனர். அவர்கள் தாங்கள் சேகரித்த கண்ணாத் தாங்களே குடித்திருக்கவாம். அவ்வது தமது நண்பர் வாடிக்கையாளர்களுடன் பல்கிறது கொங்கும் இருக்கவாய், ஒன்று. யாழ்ப்பாணத் தில் சாதரணமாகக் காணப்பது போல, யாரும் குடித்து விட்டு வெறியில் ரோட்டில் ஆடிக்கொண்டு நிரியசில்லை. குடித்து விட்டு ஆடுவதும், சண்டித்தனம் செய்வதும், தங்கள் வீரப் பிரதாபங்களை எடுத்து விளாக்கவறும், மற்றவர்கள் பார்க்கட்டும் என்றதானே? இப்பொழுது யாருடன் சண்டித்தனம் செய்வது? வீரப்பிரதாபங்களை யாருக்கு எடுத்துச் சொல்வது? வெறும் வெளிக்கும் மரங்களுக்குமா?

இன்னும் ஒன்று. நாங்கள் எவ்வோரும் அப்பொழுது ‘ஆயிப்’ பயத்தில் இருந்தோம். எந்த நேரமும் ஆயி வரலாம். குடித்து விட்டு சந்தியில் ஆடிக்கொண்டு நிற்கும் பொழுது ஆயி வந்து விட்டால்...?

வைத்திய வசதிகள்

சித்தங்கேணியில் இருந்து டாக்டர் சதாசிவம் வைத்தியம் செய்தார். அவர் பல இடங்களுக்கும் சென்று நோயாளரைக் கவனித்துக்கொண்டார். எனது உறவினர் ஒருவருக்குக் கடும் காலினம் கண்டது. அந்த டாக்டர்தான் கவனித்துச் கூப்படுத் தினார். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான டாக்டர் பிரசாத் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இருந்து இலவச வைத்திய சேவை செய்தார். அந்த இரண்டு டாக்டாக்களும் இல்லை என்றால் பலர் நோய்வாய்ப்பட்டே இறந்திருப்பர்!

கோண்டாவில் நிவாரண நிலையத்திற்கு ஒரு டாக்டர் வருவார். அவர் நோயாளரைப் பார்வையிட்டு எழுதும் மருந்துகள் களாஞ்சியத்தில் இருந்தால், கொஞ்சம் கிள்ளித் தருவார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் புதுப்புது டாக்டராக வருவார். மருந்துகளும் அப்படித்தான். பொன்னாலைக்கு ஒரு டாக்டரும் வருவதில்லை. நாங்கள் மருந்தின் பெயரைச் சொன்னால், அந்த மருந்து களஞ்சியத்தில் இருந்தால், கொஞ்சம் கிள்ளித் தருவார்கள். சிலர் நோயைச் சொல்லிக்கூட மருத்தாளரிடம் இருந்து மருந்து வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்!

சென். பற்றிக்கூட கல்லூரியிலும் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் தங்கியிருந்தனர் என்று பின்பு அறிந்தேன். வண. பிதா ஜெயசிவன், வண. பிதா ஆவந்தகுமார் அகியோர் அங்கிலந்த வர்களது நல்வைக் கவனித்தாலும், அவர்கள் போதிய வசதிகள் இன்றியும், பயத்திலும் மிகவும் துண்புற்றனர். ராணுவம் வருவதற்கு முன்பு. ராணுவம் வந்த ரெயுமீதோ — அவர்கள் அடித்துக் கொண்டு முன்னேறிய ஷெல்களில் ஒன்று அக்கிகள் மத்தியில் விழு, அந்த இடத்திலேயே பலர் சரி! இருந்தவர்கள் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்தனர். பிறகு ராணுவம் வந்து எல்லோருக்கும் உவர் உணவுப் பொருட்கள், பில்லிட் வகைகள் சொக்கவெற் வகைகள் எல்லாம் வழங்கிறதறு.

டாக்டர் ஏபிரகாம் அங்கிருந்தவர்களுக்கு வைத்தியசேவை செய்தார்.

பொழுது போக்கு

அந்த நாள்களில் பொழுதே போகாது. என் மணவிக்குச் சமையல் வேலையாவது இருந்தது. எனக்கு ஒரு வேலையும் இல்லை, இரவுல் வாய்சிய மாட்டை மேய்ப்பதைத் தவிர.

நல்லவேளையாக எனது சகோதரி வீட்டில் ஒரு சிறிய நூல் நிலையம் இருந்தது. அதில் இருந்த ஆங்கில நூல்களையெல் வாம் எடுத்து தூக்கட்டி, வாசித்தேன். அந்த நூல்களை வாசிக்கும் கண்டிச் சூன் நாளாக்கக்கான் இருக்கும். இனி அந்த ஆங்கில நூல்களை யார் வாசிக்கப் போகிறார்கள்? சில முன்பு வாசித்தவை, சில வாசியாதவை. ஒரு பெரிய இடத்தெளிக்குப் பின்பு வாசிக்க, இப்பொழுது எவ்வாறே புகியியல்வாக உவவியாக இருந்தன.

எவ்வளவு நேரம் என்றுதான் புத்தகங்களை வாசிப்பது? தொடர்ந்து வாசிக்க கண்ணும் இடம்கராது. அதில் அர்த்த மூம் இல்லை என்று பட்டது. ஒரு மார்க்காழும் இன்றி. தொடர்ந்து பல வருடங்கள் ஒரு தீவிறுஸ் அடைபட்டு திட்கப் போகின்றவன், கதைப் புத்தகங்களை வாசித்து என்ன செய்யப் போகின்றேன்?

இந்தியாவின் முதலாவது பிரதமராக இந்த பண்டித ஜெவஹர்லால் நேரு சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் பல முறை சிறைசென்றவர் சிறையில் இருந்த காலத்தில் பல அரிய நூல்களை வாசித்து GLIMPSES OF WORLD HISTORY (உலக சரித்திரக் காட்சிகள்), DISCOVERY OF INDIA (இந்தியாவை மீளவும் கண்டு விட்டத்தல்), 'எனது சுயசிதம், பேன்ற பல அருமையான நூல்களை எழுதினார். அவர் சிறை வாசத்தைத் தண்கும் இந்திய நாட்டிற்கும் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டார். அவர் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்காவிட்டால் அதா அந்த நூல்களை எழுதியிருப்பாரோ தெரியாது. அந்த மனக்கட்டுப்பாடும், உறுதியும், விடாழுபற்றியும் கல்லோருக்கும் வருமா? நானும் ஒரு எழுத்தாளன். ஒரு வரிகூட எழுதவில்லை.

வெளியே சென்று உலகத்தைப் பார்க்கலாம் என்றால், உலகம்தான் இல்லையே! சிலவேளாகளில் சித்தங்கேணியில் இருந்தாக்டர் வீட்டிற்கு சொக்கினில் சென்று வருவேன், வழியில்

எவ்வரையும் சந்திக்காமலே! அப்படிச் சந்தித்தாலும் ஒரே பழ கிப்போன் முகங்கள், எதைப் பேசுவது? அரேகமாக நிவாரண தாள்களில்தான் ரோட்டில் மனிதர்களைக் காணலாம்.

சிறுவயதின் வயலுக்குப் போய், ஒரு மைல் தூரத்தில் உள்ள பாடசாலைக்குச் சென்று, நண்பர்களுடன் விளையாடி, சண்டைகள் பிடித்து, பழுதி அளைந்து இயற்கையுடன் இழைந்து வாழ்ந்தவன். பல்கலைக்கழகம் சென்ற பிற்பாடு கட்டடங்களும், அறைகளும், கலை மேசைகளும், புத்தகங்கள் பேப்பர்கள், பேணாக்களும் தான். இயற்கைபோடு இருந்த தொடர்புகள் அறுந்தவிட்டன. இப்பொழுது மீண்டும் அந்தத் தொடர்புகளைப் புதுப்பிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது.

மாணவ வேளைகளில் பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோவில் விதிகள் சென்று, வயல் வெளியைப் பார்த்தபடி நிற்பேன். சங்கரத்தைப் பத்திரகாளி கோவில் வரை இரண்டு மைல் தூரம் கருப் பச்சைக் கடலாக அலையடிக்கும் நெற்பயிர்கள்.

பல இனப் பறக்கவகள். பெரியவாய்ச்சிறியனவாய், வண்ணவன்னமாய், இரகுகளை அடித்துக் கொண்டு. வானவெளியில் நீந்திக்கொண்டு, விழுகங்கள் அமைத்துக் கொண்டு. திடீரென்று இறங்கி நெற்பயிர்களில் மறைந்துவிடும். பின் வயவில் இறங்கி உள்ள பூச்சிபுழுக்களைத் சாப்பிட்டுவிட்டு, சொல்லி வைத்தாற் போல, ஒரே நெரத்தில் மேலெழுந்து, பறக்கும்போதே விழுகம் அமைத்துக்கொண்டு மறைந்துவிடும், கூட்டம் கூட்டமாக, நாள் முழுவதும் இதே காட்சி, காலையில் எங்கிருந்தோ படை திரண்டு வரும். மாலையில் மரயமாய் மறைந்துவிடும். இவை எங்கிருந்து வருகின்றன? எங்கே போகின்றன? ஒருவருக்கும் தெரியாது!

நெற் கதிர்கள் முற்றிய பின்பு, அவை மணிமணியாய் வரம் புகளில் தலை சாய்த்துக் கிடக்கும்போது, அவற்றை மிதிக்காமல், காலை எட்டி வைத்து வரம்பில் நடப்படுதே ஒரு நன்சு ஆண்டது. அந்த நெல் மணிக்களைத் தின்ன வரும் பறக்கவகளோ அனந்தம்! அட்டா! இந்த அழுகையைவாம் இத்தனை வருடங்களாகரிக்காமல் விட்டு விட்டேனே! இந்தப் பறக்கவகள் வருடம் வருடம் இப்படி வருகின்றனவா? அவ்வது இந்த ஆண்டு மட்டும்தான் வந்திருகின்றனவா, மனிதர்கள் இல்லாததால்?

மனிதர்கள் இல்லாத சுதந்திரமான குழநிலையில் ஆடு, மாடுகள் எப்படி வாழுவின்றன என்பதையும் உண்ணிப்பாகக் கவனிப்பேன். ஆடுகள் தனித்தோ. வெளி இடங்களுக்கோ வருவது குறைவு. வளவுகளுக்குள்ளும் பற்கற ஞாக்குள்ளும் மறைந்து நின்றுதான் அவை வாழும். இருந்தாலும் அவற்றின் சுதந்திரம் வெது விரைவிலேயே முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. மனிதர்கள் அவற்றை அடித்து தின்றுவிட்டனர். எஞ்சியவற்றை நாய்கள் குதறின். யாழிப்பாணத்தில் ஆடுகளே இல்லாத நிலை வந்து விட்டது.

மாடுகளும் தனித்துத் திரிவதில்லை. கூட்டம் கூட்டமாக பட்டியாகத்தான் அவை வாழும். காலையில் மேயப் போகும் பொழுது ஒரு பெரிய ஏருது முன்னால் போகும்.

அதுதான் அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவன். மற்ற ஏருதுகள் நாம்பன்கள், பசுக்கள், கன்றுகள், எல்லாம் அதனைப் பின் தொடரும். மாலையில் குளத்தில் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீழும் பொழுதும், அதே ஒழுங்கு. இடையில் சில மாடுகள் நின்றுவிட்டால், பெரிய மாடுகள் திரும்பிப்போய் அவற்றையும் கூட்டிக் கொண்டுவரும். கண்ட கண்ட இடங்களிலெல்லாம் அவைபடுத்து நித்திரை செய்வதில்லை.

குழிமனையில் அவ்வது அதன் அயலில் உள்ள ஓரிடத்தில் ஒன்றுகூடும். சிறிது நேரம் அசைப்பொடுதல், செல்லம் கொஞ்சதல், குசலம் விசாரித்தல் எல்லாம் நடைபெறும்.

அந்த நேரந்தில், புதிதாகப் பிறந்த இலம் கன்றுகள் புள்ளுப் போல பறந்த மேச்சல் நிலம் முழுவதையும் சுற்றிவருவது கன் கொள்ளாக்காட்சி! இருளாக துவங்கிப்புதுமதான் படுக்கூ. அதற்கும் விழுகம் அமைத்து பெரிய ஏருகுதுள் வெளிப்புறத்திலும் சிறிய மாடுகள், பசுக்கள், கன்றுகள் உட்புறத்திலுமாக பாதுகாப்பாக படுத்துக் கொள்ளும். மாடுகள் சண்டை பிடித்ததை நான் கண்டதே இல்லை. என்ன ஒழுங்கு, என்ன கட்டுப்பாடு! என்ன ஒற்றுமை!

கிராமத்தில் உள்ள எல்லா மாடுகளும் ஒது இடத்தில் பட்டி சேர்வதில்லை. அராவி புல்வெளிகள் நிறைந்த கிராமம் என்ற முன்பே கூறியிருக்கின்றேன். புல் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் ஆங்காங்கே இப்படிசான ஒழுங்கு முறைகளுடன் அவை பட்டி சேரும்.

இந்த மாடுகளை மனிதன் பிடித்துக் கட்டுகிறான், காய் அடிக்கிறான் - கொஞ்சம் கூட இருக்கம் இல்லாமல் உடல் முழுவதும் குறி கடுகிறான். வளர்த்தியில் பூட்டி அடிக்கிறான். மனிதனுக்காக உழைத்து, உழைத்து ஒடாகிவிட்ட மாடுகளை, கடைசியில் இறைச்சியடித்துச் சாப்பிடுகிறான்!

தாய்மாரது பாலை முழுக்கப் பருகிய கன்றுக் குட்டிகள் சிச்கிசுவெளியு வளர்ந்து, ஆறு மாதங்களில் தாய்ப் பசுக்களின் பருமனையும் உயரத்தையும் எட்டிப் பிடித்தன. திரும்பி வந்த மனிதர்கள், தங்கள் பசுக்கள் ருகளை அடையாளம் காஷமாட்டாது வியந்தனர். நன்றாகக் கொழுந்த மாடுகள் சில, மனிதர்களைக் கண்டதும் கடற்கரைக்கு ஒடிவிட்டன மனிதர்கள் அவற்றைப் பிடிப்பதற்கு மிக வெடிகளையும் பாராது கயிருகளுடன் கடற்கரை முழுவதும் ஒடித்திரிந்தனர்.

இளைமையில் நான் நீச்சல் அடித்து மகிழ்ந்த ராசக்குளம், பந்தடித்து விளையாடிய மாவத்தை விளையாட்டு மைதானம், திருவிமாப் பார்த்த கோவில்கள், நாங்கள் நண்பர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, கன்றும், மண்ணும், மரமும் குறந்து கட்டிய வாசிக்காலை, நான் படித்த பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாவற்றையும் கற்றிப் பார்ப்பேன்.

ஏக்கங்கள்

அந்தக் காலத்தில் இந்தச் சரஸ்வதி சனசமூக நிலையத்தில் தான் நானும் நண்பர்களும் இருந்து பேசுவோம். எங்கள் இளைமைக் காலத்தின் கணிசமான பகுதி இந்த இடத்தில்தான் கழிந்திருக்கிறது. 1987 ஆம் ஆண்டு இந்திய அமைதிப்படை பவாலியில் இருந்து யாழிப்பாண நகரை நேர்க்கி முன்னேறியது. அப்பொழுது அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் எல்லோரும் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டுங்களையைப் பகுதியாக்கி ஒடினார்கள்.

அராவியில் நிறையச் சனம். எனது பழைய சிதைவுக்கு அந்தக் காலத்தின் கணிசமான பகுதி இந்த வாசிக்காலையில் இளைஞர்கள் ஒரு பக்கத்தில் இருக்க, நாங்கள், வெள்ளிப் பணித்தலையர்கள் இன்னொரு பக்கத்தில் இருந்து பழைய நினைவுகளை அசைப்போடுவோம். ஒரு மாதம் போனது தெரியவில்லை. ஒரு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு, நண்பர்களுடன் அளவளாவ வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கின்றதே! இந்த இன்பம் சுற்று நீடிக்காதா என்று

கூட உள்ளுக்குள் நினைத்து ஏங்கியதுன்டு. அவர்களில் ஒருவர்கூட இன்று இல்லையோ! நான் ஒருவன் மட்டும்தான் நிற்கிறேன் தனிமரமாக!

இந்தச் சரஸ்வதி மகா வித்தியாலயத்தில் தானே நான் நாடகங்கள் நடித்தேன்! இவ்வளவு கட்டிடங்கள் அப்பொழுது இங்கில்லை. இரண்டு தென்னோலை மண்டபங்கள். சாந்துத்தரை. மேடையும் கிடையாது. பள்ளிக்கூட வாங்குகளையே அடுக்கி விட்டு. அதில் ஏறி நின்று நடிப்போம்.

1954 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1974 ஆம் ஆண்டுவரை இருபது வருடங்காலம் ஆண்டுக்கு ஒன்றாக இருப்பத் நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றினேன். எங்கள் ஊரவர்கள் வந்து, அவற்றைப் பார்த்து எங்களை ஊக்குவித்தனர். அதனால்தானே நான் நாடகத் துறையில் காலாண்றினேன்?

நாடகம் மட்டுமா நடித்தோம்? தேவீர், சிற்றண்டி, காப்பாடு... எல்லாம் கண்பர்களே தயாரிப்பார்கள். நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே, இன்னொரு பக்கத்தில் கறியும் சாம்பாரும் கைகமக்கும். நாடகம் முடிந்ததுப் பின்னாலும் விருந்து, ஒவ்வொரு வருடமும் முன்று நாள் விழாவாகக் கொண்டாடுவோம் நாடகத்தை. முதல் நாள் நாடகத்திற்கு வேண்டிய ஆய்வுகள் செய்தல். இரண்டாம் நாள் நாடகம். மூன்றாம் நாள் எடுத்த பொருள்களைத் திருப்பி ஒப்படைத்தல், மீட்டல், விமர்சனம், ரசிப்பு, சிறப்பு.

என்னோடு நாடகங்கள் நடித்த நண்பர்கள் எங்கே? நான் ஒருவர்க்கிய கலைஞர்கள் எங்கே? எங்களுக்கு ஆதரவு அளித்த ஊர் மக்கள் எங்கே? எவ்வோரும் எங்கே? எங்கே? எனது நண்பர்களே! ஊரவர்களே! நீங்கள் திரும்பி வரமாட்டார்களா?

பண்ணும், தென்னெண்டும், வெம்பும், புனியும், பூவரகம், விளாத்தியும். இவந்தையும் தானே எஞ்சி நிற்கின்றன. எனது பிறந்த மண்ணே! நீ காடாகப்போகின்றாயா? ஓ என் இனிய யாழ்ப்பாணமே! நீ கடாகப் போகின்றாயா?

போழுது போகாது. அகையாது நிற்கும்! பாறாங்கல்லாக அழுத்திக்கொண்டு நிற்கும்! நெஞ்சு கணக்கும், கண்கள் பளிக்கும். ஒவென்று கதறி அழுவேண்டும் போவிருக்கும். சொக்கத்தில் நடை சோர விடு நோக்கி நடப்பேன்.

கோவில்கள் நிலை

கோவில்கள் எல்லாம் பூட்டிக் கிடந்தன. நான் பல ஊர்களுக்குப் போயிருக்கிறேன். எல்லாக் கிராமங்களின் கோவில்களும் பூட்டியே கிடந்தன. எந்த ஊரின் எந்தக் கோவிலிலாவது பூஜை நடந்ததாக எவரும் சொல்லவில்லை. பூட்டிக்கிடந்த கோவில்கள் சுத்தமாக இருத்தன. திறந்து கிடந்த கொட்டகைகள் எல்லாவற்றையும் நாய்களும், மாடுகளும் அசுத்தப்படுத்தின. மாடுகள் மழைக்கு ஒதுங்கியதால் எங்கும் கால் வைக்க இடமில்லாமல் சானம்.

சில நூயர்மார்களும் நிவாரணம் வாய்க் கந்தனர். ஆனால் அவர்கள் எந்தக் கோவிலிலாவது பூஜை செய்தார்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. நான் அந்த ஆறுமாத காலத்தில் ஒரு முறை கூட ஆயவை மணி ஒசையைக் கேட்கவில்லை. ஆயர்மார் பூஜை செய்தாலும் பூஜைக்கு வேண்டிய அரிசி, பழம், பாக்கு, வெறி நிலை, கற்பூரம், சாம்பிராணி ஆசியாம் பொருள்களையார் கொடுப்பார்களா? மனிதர்களுக்கே சாப்பிட அரிசி இல்லைபோது, சுவாமிக்கு எந்தே துயம் வைக்க யார் கொடுப்பார்கள் அரிசி? இனி நித்திய பூஜை செய்வதற்குக் கோவிலுக்கு வருமானம் என்ன? வரும் னம் இந்தாலும் பூஜைக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கடையில் (ஒரே ஒரு கடைதானே) வாங்க முடியாது,

அங்கள் ஊரில் அம்மன் கோவில் பிரசித்தமானது. ஊரின் கிழக்கு எல்லையில் கிராமத்தின் காவல் தெய்வமாக அமர்ந்திருகிறான் அம்பாள். முன்னால் வயல்வெளி அகற்கு அப்பால் கடல். கோவில் வாசலில் நில்று பார்த்தால் தெற்கில் வேலைண, மலைடைத்துவகளும், கிழக்கில் யாழ்ப்பாளை நகரமும் தெரியும். இரவு நேரத்தில் யாழ்ப்பாளை நாரத்து மின் விளக்குகள் வரிசை வரிசையாக மின்னி மின்வி கண்சிமிட்டும்.

பத்து நாள்கள் திருவிழா. ஒவ்வொரு நாளும் மேளம், சிங்கமேளம், சாத்துப்படி, சம்பறம், வானவெடிக்கக்கள் என்று கோவில் அமர்க்களப்படும். எந்த நேரமும் சண்க்கூட்டம். இப்போழுது கோவில் பக்கம் போசிற போதல்லாம், என்ன மாதிரிக் கலகலப்பாக இருந்த இடம் இப்படி வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறதே என்று ஏங்குவேன்.

1981 ஆம் ஆண்டில் ஒருகாள் சங்காபிலோக தினம். இரவுத் திருவிழா. கோவிலில் மேளச்சமர் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது.

பல மேள்கள் காத்திருக்கின்றன. வாசவில் சிரம், மின்விளக்குன். கோவிலின் உள்ளேயும் வெளியேயும் சண்க்கட்டம். வாணங்களும் காத்துக் கிடக்கின்றன.

அந்த ஆகாச வாணங்களைக் கொழுத்தினால் ரோக்கெட்டுகள் போல (அவற்றிற்கு ஆங்கிலப் பெயர் ரோக்கெட்டான்) அவை வாணைக் கிழித்துக்கொண்டு மேலேறுப்.

அதிர்ச்சி ஏற்படுத்திய தீச்சுவாலை

கிழக்கே யாழ்ப்பாண நகரில் ஒரு தீச்சுவாலை தெரிகின்றது. அந்தப் பெரு நெருப்பின் நாக்குகள் பயங்கரமாக மேலே மேலே பயங்கின்றன. கோவில் வாசவில் மக்கள் எல்லோரும் கூடுதின்ற பார்க்கிறார்கள். என்ன இது? என்ன நடக்கிறது? அப்பொழுது தான் சிலருக்கு முதல் நாள் இரவு யாழ். நகரில் கடைகளும் மார்க்கெட் கட்டிடங்களும் ஏரிக்கப்பட்டது. ஞாயகம் வருகின்றது. அதன் தொடர்ச்சியா இது?

என்னவும் நடக்கலாம், எதுவும் நடக்கலாம். வெவியே பயிரை மேடும்பொழுது. ஒவ்வொருவராக வீடுநோக்கி ஒடுகின்றனர். சொல்லிக்கொள்ளாமலே. மேள்க்காரர்களும் மேளத் தைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஒடுகிறார்கள். வாணங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடுகின்றனர். கோவில்து வெறிச்சோடிப் போகின்றது. ஐயர் கூட ஒடிசிருப்பார். கவாமிதான் மிச்சம்!

அன்று யாழ். நூல் நிலையம் ஏரிந்தது. இன்று யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் ஏரிகிறது! யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் ஏரியப்போகின்றது என்பதற்கு நூல்நிலைய ஏரிப்பு ஓர் அறிகுறியோ?

போராளிகள்

போராளிகள் (விடுதலைப் புலிகள்) எங்கும் நின்றனர். நாள்கள் அராவிக்குப் போய்க் கேர்ந்த அன்று அங்கு நின்றனர். ஆனால் என்னைச் சந்திக்கவில்லை. பின்பு சந்தித்த பொழுது கேட்டார்கள் “ஏனெயா போகவேல்லை!”

“நாங்கள் போக முயன்று, போகமாட்டாமல் திரும்பி வந்து விட்டோம்” என்றேன். சரி என்று ஏற்றுக்கொண்டனர்.

எங்கள் ஊருக்கு வந்து போவார்கள். குறிப்பாக இன்ன விட்டில்தான் தங்குவது என்றில்லை. எல்லா வீடுகளிலும் தங்கி விருப்பார்கள். தாங்களே சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். எங்கவிடம் ஒரு உதவியும் கேட்பதில்லை. ஒரு நாள் சில போராளிகள் என்னிடம் “சாப்பாடு சமைச்சுத் தாறியனா ஜயா?” என்று பகித்யாகவேர மெய்யாகவேர கேட்டார்கள். “எங்களுக்கே எங்களால் சமைக்க முடியவில்லை உங்களுக்கு எப்பிடித்தமிழ சமைச்சுத் தாறது?” என்று சிரித்தேன். “நாங்கள் கம்மா கேட்டம் ஜயா.” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

ஆம் வளிகாயத்திற்குள் வந்து பரவுவதற்கு முன்பு ஒரு நாள், வேலைணத் தீவுப் பக்கந்தில் இருந்த கடும் துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் கேட்டன. அதைத் தொடர்ந்து பலாவியில் இருந்து அசாவிக்குச் சரியான ஷல்லடி. இரவு முழுவதும் பராலைட் போட்டுப் போட்டு ஷல்லடித்தார்கள். ஷல்லடிக்கு அதிகம் பழக்கப்படாத அராவி வாசிகள் எல்லோரும் பதறிப் போய்னர். யாழ்ப்பாண நகரில் பல வருடகாலமாக ஷல்லமழையில் வாழ்ந்த எங்கு அது சர்வஶாதாரணம். நான் பதறி நிப்படவில்லை. படுக்கை அறையை விட்டு வெளியே வரவும் இல்லை. ‘புலிகள் வேலைணக்குள் புகுந்து சில ஆமிக்காரணரச் கூட்டுவிட்டார்கள்’ என்று அடுத்த நாள் இலங்கை வாணையில் அறிவித்தது.

நான் போன சிராமங்களில் எல்லாம் போராளிகளைக் கண்டிருக்கிறேன். அங்கேயும் அவர்கள் வந்து வந்து போவதாகத் தான் அந்தந்த ஊரவர்கள் குறினர். நாங்கள் நிவாரணம் வாங்கப் போகும் பொழுதும் வழியில் புலிகளைச் சந்திப்போம். அவர்கள் ஒருநாள்கூட எங்களை நிவாரணம் வாங்கப் போக வேண்டாம் என்று மறித்தில்லை. வாங்கிவரும் நிவாரணத்தில் தங்களுக்குப் பங்கு தரும்படி கேட்டதும் இல்லை.

படையினருக்கு என்னவோ பொதுமக்கள் மீது சந்தேகம், தாங்கள் வழங்கும் உலர் உணவுப் பொருள்களை. அவர்கள் புலிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று. பொதுமக்கள் பவரைத் தனி இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அது பற்றி விசாரித்திருக்கிறார்கள். எனது நண்பர் ஒருவரையும் அப்படிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவருக்கு ஆங்கிலமும் சிங்களமும் நன்றாக பேசவரும்.

“நீங்கள் தருகின்ற இந்த நிவாரணம் எங்கள் சாப்பாட்டிற்கே காணாது. நீங்கள் எங்களுக்கு சம்பளம் பேண்டுள் ஏதும் தரவில்லை. அப்படித் தந்திருந்தாலும் கூட, உணவுப் பீடிகள்

கனை வாங்க முடியாது. இந்த லட்சணத்தில் இதைப் புலி கூக்கு கொடுக்கிறோமா? எப்படிக் கொடுக்கமுடியும்?" என்று ஒரு போடு போட்டாராம். வாய்டைத்துப் போனார்களாம். என்னிடம் ஒரு நாளும் ஒருவரும் இதுபற்றிக் கேட்கவில்லை.

எனக்குச் சிங்களம் தெரியும். ஆனால் அதை நான் அஞ்றல்ல இன்றும் காட்டிக்கொள்வதில்லை. அதற்குப் பல காரணங்கள்: நான் சொல்ல விரும்பியதை என்னால் ஓரளவு திருப்திகரமாகச் கொண்ட முடியுமே தவிர, அவர்கள் பேசுகின்ற சிங்களமென்ன எனக்கு விளக்காது. சிங்களம் பேசத் துவங்கினால் சாதாரண ராணுவத்தினர் கூட கண்டபடி கேள்விகேட்டு வாயைப் பிடிக்குவார்கள். சிலவேளைகளில் சங்கடத்திலும் மாட்டிவைத்து விடுவார்கள். அராவிக்கு ஆழி வந்தபோதுகூட கமாஷ்டர், உதவிக் கமாஷ்டர், கப்டன் தரத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே வந்துமரியாதையாக ஆங்கிலத்தில் பேசினர்.

சம்பளமும் பென்வத்தும்

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்காங்கே சில பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பெயர் கொடுத்த ஆசிரியர்களுக்கு கெல்லாம் ஒவ்வொரு பாடசாலை போடப்பட்டது. அந்தப் பட்டியலில் இருந்து, வலிகாமத்தில் அப்பொழுத கிட்டத்தட்ட ஜம்பது ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அறிந்துகொண்டேன் இரண்டு நாட்கள்தான் பாடசாலைகள் நடைபெற்றன. அதன் பிறகு நடத்த முடியவில்லை. ஆனால் அடுத்த மாதம், பெயர் போட்ட ஆசிரியர்கள் எல்லோருக்கும் மாதம் ஐயாயிரம் ரூபாய்ப்படி மூன்று மாதச் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. பெயர் கொடுக்காத ஆசிரியர்களுக்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆசிரியர் அல்லாத வேறு அராங்க ஊழியருக்கும் சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை!

அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் மூவாயிரம் பேர்வரை இருந்திருப்பார்கள் என்பது எனது மதிப்பிடு. அநில் ஒன்றாறு பேராவது பெஷ்டன் காரராக இருப்பார்கள். எங்கள் பெயர்களை எல்லாம் மாக்கல் நிவாரண நிலையத்தில் பதிந்து கொடுத்தோம். பெப்பிரவரி மாதத்தில் ஜனவரி மாதப் பெண்வான் வழங்கப்பட்டது. அரைவாசிப் பேருக்குத்தான் பெண்கள் வந்தது. மற்றவர்கள் ஏமாந்தார்கள். எங்கள் ஊரவர் எகருக்குமே பெண்ண் வரலில்லை! எங்கள் பெயர் விபரங்களை மறுபடியும் எழுதிக் கொடுத்தோம். ஆனால் பெப்ரவரி மாதமும் பழைய படியலேயே வந்தது. அந்தப் பெண்டன் சொடுப்பவுக்குப்

பொறுப்பாக இருந்த சிலில் அதிகாரி நல்ல மனிதர் "உங்களுடைய அவல நிலையும் அங்கலாய்ப்பும் எனக்கு நல்லாய் விளைக்கிறது. நான் கட்டாயம் அடுத்த மாதம் உங்களுக்கு பெண்டன் வரச்செய்வேன்!" என்று சொல்லியிருந்தார். பாவம்! அவர் என்ன செய்யமுடியும்? கொழும்பில் இருந்து பெண்டன் பட்டியல் வந்தால் தானே?

பெண்டனை நம்பித் தங்கியவரிகளில் பாதிப்பேர் பெரும் அவலத்திற்குள்ளாயினார். மனைவிக்குச் சம்பளம் கிடைத்ததால் நான் தப்பிக்கொண்டேன். நிலமை அப்படியே, நீடித்திருந்தால் எங்களுக்குப் பெண்டனே வந்திராதோ?

அருவி வெட்டு

கொட்டும் மழையில் மக்கள் இடம் பெயர்த்தார்கள். மக்களும் போக, மழையும் போய்விட்டது. நவம்பர் டிசம்பர் இரு மாதங்களும் ஒருதலி மழை இல்லை. மாடுகள் வேறு நெல்லை அழித்துக் கொண்டிருந்தன. நிவாரணமும் வருகிற வழியாக இல்லை. 'இந்த நெல் விளைந்தாலாவது சாப்பிடலாமே' என்று எங்கினாம். நல்வேளையாக தைப்பொங்கலுடன் நல்ல மழை பெய்தது. அதனால் மாடு தின்றதுபோக, எஞ்சியுள்ள வயல்கள் எல்லாம் விளைந்தன. அராவி பெரிய வயல் வெளிகள் உள்ள கிராமம் ஆதலாஹும், வளவுகளில் நிறையப் புலி இருந்ததாலும் மாடுகளால் எல்லா நெற்பயிரையும் தின்று முடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் விளைந்த நெல்லை வெட்டி எடுக்கத்தான் ஆட்கள் இல்லை. இருந்தவர்கள் எல்லாம் வயோதிபர்கள், தோயாளிகள், பெண்டன் காரர்கள்.

எஞ்சியிருந்த நெல்லை வெட்டி எடுத்திருந்தாலே, பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களுக்குச் சொறு போட்டிருக்கலாம். மக்கள் எல்லாம் பட்டினிகிடக்க, இந்த நெல் மணிகள் எல்லாம் வினை நிலத்தில் உதிர்ந்து போகின்றனவே என்று வயிற்றிந்தோம். அப்படி வினாகப் போய்விட்டன என்றும் சொல்ல முடியாது. மாடுகள் நெல் மணிகளையும் வயிறு முட்ட உண்டன. அதனால் விலிறங்கு விட்டன. குருவிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து நெல் மணிகளைப் பொறுக்கின.

எனக்கு பள்ளிப் பராயத்தில் வயல் வேலை செய்து பழக்கம், அதன் பின்பு நான் வயலில் இறங்கியதில்லை. எங்கள் கண்மூன்னால் நெல்மணிகள் மண்ணோடு மன்னாகப் போவதைக்காண

எனவோ செய்தது. நிலாரணம் தொடர்ந்தும் கிடைக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம். அதீந்த வருதம் கெல் விளையப்போ வதும் இல்லை. இந்த நெஸ்ஸை வெட்டி வைத்தால் கட்டுளி ஒரு வருத்தத்திற்காவது வயிற்ராச் சாப்பிடலாமே!

எனது உறவினர் சிலகுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து, எனது சொந்தகாரர் சிறைது வயக்களை வெட்டி, கொஞ்ச நெஸ் சேர்ந்தேன். பத்துப் புசல் வரவேண்டிய இடத்தில் ஒரு புசல் தேவியது. இருந்தாலும் சேர்த்த நெல் ஒரு வருட சாப்பாட்டிற்குப் போதும் என்ற இருப்பதி. உடல் வலு உள்ளவர்கள், கமவேலை செய்து பழக்கப்பட்டவர்கள், இன்னும் கூடுதலாக வெட்டிச் சேர்த்தார்கள். இடையில் வயல் சொந்தகாரர்கள் வந்து வீட்டதால், நாங்கள் வெட்டி வைத்த கெல், அவர்களுக்கு விஷத நெல்லாகப் பயன்பட்டது.

மீண்டும் வந்தது ராணுவம்

அருபி வெட்டி முடியர் னுப்பும் வந்தது. இக்முறை அவர்கள் திரும்பிப் போவதற்கு வரவில்லை. வளிகாமும் முழுவதிலும் ஒரே காலத்தில் பரவிந்து கேடுதல் நடத்தவே வந்தனர். சோட்டுக்கள், வளவுகள், வயல்கள், வெளிகள் எல்லா வழியாலும் ஏக காலத்தில் வந்தனர். அவர்கள் வந்த நெரத்தில், நாலும் மகானவியும் எங்கள் உறவினரான இன்னொரு தமிழ்மினாகுடன் எங்கள் வீட்டு முன் போக்கின் கீழ் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அவர்கள் வந்தவிதம் எமக்கு அச்சுப்படுவதாக இருந்தது. அவர்களுக்கோ எங்களைக் கண்டதும் சந்தோசத்தில் முகம்மலர்ந்தது. வெறும் வளவுகள் வீடுகளையும், மரந்தடிகள் ஆவி, மாடுகளையும், மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு வந்தவர்களாயிற்றே! மனிதர்களைக் கண்டால் சந்தோசம் வராதா?

எங்களைக் கண்டதும் அந்தப் படையை நடத்தி வந்த அகோரி திரும்பி நின்று படையினருக்கு எதோ சொன்னார். வேறேன்ன? “இங்கே மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி பிருப்பார். சொல்லிவிட்டு கேற்றடிக்கு வந்தார். நாலும் எழுந்து போனேன்.

“ராணுவத்தினர் உட்கள் வளவுகள் வீடுகளுக்குள் வரமாட்டார்கள். உங்களுக்கு அனாவசிய தொந்தரவுகள் தரமாட்டார்கள், வந்தால் எங்களுடன்தான் வருவார்கள். நாங்கள் உங்கள்

பிள்ளைகளைக் கைது செய்யமாட்டோம். எல். ரீ. சி மட்டும் தான் எங்களுக்கு வேணும்!” என்று சொல்லி புண்ணகைத்தார்கள் பதிலுக்கு நானும் ஏன்னகைத்தோன்.

அராவி சரல்வதி மகாலித்திபாலயத்தில்தான் தங்கல். அங்கு இடம் போதானமயால் பக்கந்தில் உள்ள வீடுகளிலும் குடியேறி வரை. ஆறுமணிக்குப் பிறகு ஒருவரும் வெளியே செல்லக்கூடாது என்று ஒட்டி போட்டனர், அவ்வளவு காலமும் சுதந்திரமாக உலாவித் திரிந்த எங்களுக்கு.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மாத காலம் ராணுவத்தினர் வலிகாமத் தில் நின்று தெடுதல் ரட்டத்தினர். உடைக்கப்பட்ட வீடுகளின் உடைக்கப்படாத அன்றகளையல்லாம், உடைத்து உடைத்து சல்லடை போட்டுத் தெடினர்.

சில ராணுவத்தினர் என்னிடமும் வந்து காத பேசினர். சாதாரண ராணுவத்தினர் அல்ல. கொமாண்டர் உதவிக்கொமாண்டர், கப்ரன், மேஜர், போன்ற அதிகாரிகள் தரத்தில் உள்ளோர்தான் வந்து ஆங்கிலத்தில் மரியாதையாகப் பேசினர். அவர்கள் கேட்ட முதலாவது கேள்வி இதுதான்:

“ஏன் போகாமல் இருந்தீர்கள்?”

“எங்களுக்கு வயது போய்விட்டது. புலிகளுடன் எங்களுக்கு எந்தவித தொடர்பும் இல்லை. அப்ப பயப்பிடுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? பிள்ளைகளை அனுப்பி விட்டு நாங்கள் மட்டும் இருந்தோம்.”

“பிள்ளைகளை எங்கே அனுப்பினார்கள்?”

“பருத்தித்துறைக்கு, எங்கள் சம்பந்தி விட்டுக்கு.”

“மற்றவர்கள் எல்லாம் எங்கே போனார்கள்?”

“இலக்கு ஏதும் இல்லாமல்தான் அதிகமானோர் போனார்கள், கால்போன போக்கில்.”

“நீங்கள் எப்படிச் சாப்பிட்டுமர்கள், ஆம் வரும்வரையும்?

“எங்களுடைய சொந்த இடம் யாற்பொண் நகரம். முதலீல் கமக்காரரான எனது மைத்தனர் வீட்டில் இருந்த நெல்லைக் குத்தி குத்தி சாப்பிட்டோம். பிறகு எனது எகோதரி

“வின் இந்த வீடு உடைக்கப்பட்டபொழுது இங்கு வந்திருஞ்சு இந்த வீட்டில் உள்ள நெல்லைச் சாப்பிடுகிறோம்.”

“மற்றர்கள் எப்படிச் சமாளித்தார்கள்?..”

“ஒன்றும் இல்லாதவர்கள் கூடப் பலர் தங்கியிட்டார்கள், ஆம் வந்து நிவாரணம் தரும் என்று. நாங்கள் ஆம் உடையாக வரும் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆமியோ வரவில்லை!”

“எங்களுக்கு வேறு இடங்களில் முக்கிய அலுவல்கள் இருப்பத்தால் நாங்கள் உடனே வரவில்லை.”

“சிலர் பட்டினி கிடந்தே செத்திருப்பார்கள், மற்றவர்கள் உதவி செய்யாதிருந்தாக்.”

“இப்ப நிலமை எப்படி இருக்கிறது?..”

“ஆம் வந்ததும் எங்களுக்கு நிவாரணம் தருகிறது. சோறும் பருப்புக் கறியும் திணமும் சாப்பிடுகிறோம்.”

“போதுமானது தருகிறார்களா?..”

“ஓம்: நாங்கள் கணவனும் மணவியும் இரண்டு திடைகளில் போய் நிவாரணம் வாங்கிவந்து, போக முடியாதவர்களுக்கும் குடுப்போம்.”

“பொழுது எப்படிப் போகிறது?..”

“அதுதான் பெரிய கட்டம்.”

இந்த இடத்தில்தான் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பற்றை பற்றிய உரையாடல் வந்தது;

“பொதுவாக வாழ்க்கை எப்படிப் போகிறது?”

“பத்திரிகைகள் இல்லை; வாணோவி இல்லை; சம்பாழும் இல்லை. பென்ஷனும் இல்லை! வாங்குவதற்கு கடைகளில் பொருளும் இல்லை. இந்தத் திலை விட்டு வெளியே செல்ல வழியும் இல்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால் நாங்கள் நோயின்சன் குறுசோ போல வாழ்கிறோம்!” என்று சொல்விச் சிரித்தேன்.

“என்னசெய்வது நாங்கள் மிலிற்றறிக் கடமை செய்ய வந்தோமே தவிர, நிர்வாகக் கடமை செய்ய வரவில்லை. நிலமை

மெலில் மெல்லத்தான் திருந்தும்” என்று அனுதாபமாகச் சொன்னார்.

“இவைத்தான் முக்கியமான கேள்வி:

“புலிகள் இங்கு வருவதுண்டா?..”

“வருவார்கள்.”

“வந்தால் எக்கே தங்குவார்கள்.”

“குறிப்பிட்ட ஒரு விடைன்று இல்லை. எல்லா வீடுகளிலும் தங்குவார்கள்.”

“எத்தனைபேர்வரை நிற்கிறார்கள்?..”

“எனக்கு கணக்குத் தெரியாது!”

“அவர்கள் ஏன் போகாமல் நிற்கிறார்கள்?..”

“எனக்குத் தெரியாது.”

“நீங்கள் அவர்களிடம் கேட்பதில்லையா?..”

“இல்லை ஆயுதங்களுடைய வரும் ராணுவத்திடமிருந்து விலகி நிற்பதுபோல, நாங்கள் ஆயுதபாணிகளாக வரும் புலி களிடமிருந்துப் பிலகியே நிற்போம். நாங்கள் கேட்டாலும் அவர்கள் எங்களுக்கு ராணுவரகசியங்களைக் கற்றமாட்டார்கள்.”

“அவர்கள் உங்களிடம் சாப்பாடோ, வேறு எந்து உதவியோ கேட்பதில்லையா?..”

“இங்கை தாங்களே சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள்.”

“இங்கிருந்து திவுக்குக்குப் போவதுண்டா?..”

“போகக்கூடும்.”

“எந்த வழியால் போவார்கள்?..”

“கடல் தொழில் செய்யப் போகிறவர்களுக்குந்தான் அது தெரியும். மீவெர்கள் ஒருவரும் இங்கில்லை. கடல் இங்கிருந்து ஒரு மைல், நாங்கள் கமக்காரர், அந்தப்பகும் போவதே இல்லை. மேலும் நான் யாழ்ப்பாண ரஷ்னில் வாழ்பவன், இடம்பெயர்ந்து இருக்கிறேன்.”

“இவ்வை உங்களுக்குத் தெரியும் வேண்டுமென்றே ஒளிக்கிறீர்கள்” என்று எங்களுடன் சண்டைக்கு வராமல் Gentleman பாணி யில் நாங்கள் சொன்னதைச் சரி என்று ஏற்றுக்கொண்டனர்.

கடைசிக்கேள்வி “உங்களுக்கு இப்ப என்ன வேணும்?”

“போன எங்களவர்கள் எல்லோரும் திரும்பி வரவேண்டும்!”

“இன்னும் இரண்டு கிழமையில் வருவார்கள்!”

அவர்கள் சொன்னதை நாங்கள் நம்பவில்லை. சாவகச் சேரிக்குப் போய் சண்டை பிடித்து, எல்லோரையும் கொடில்பி போகிறார்கள் என்று பயந்தோம்!

4. மக்கள் வந்தனர்!

ராணுவத்தினர் சொன்னபடியே சரியாக இரண்டு வாரத் தில் மனிதர்கள் வந்தார்கள்!

உங்களுக்கு முதலில் ஒரு மொட்டச்சைக்கிள் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சைக்கிள்கள். எல்லாரும் “ஹாய் ஹாய்” என்று கத்திக்கொண்டு வந்தார்கள்.

எங்கவிட எங்களையே எங்களால் நம்பமுடியவில்லை! கண்களை நம்பாவிட்டால் காதுகளையாவது நம்பத்தானே வேணும்?

அடுத்தநாள் வான் மினிடஸ் எல்லாம் வந்தன.

உங்களுக்கு இன்னும் ஒருவாழ்வா? ஒரு கதியும் இல்லாமல் ஒரு தீவில் அடைபட்டுக் கிடத்த நாங்கள், மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து பழைய சுறுசுறுப்பான பயனுள்ள வாழ்வு வாழப்போகி ரோமா?

நம்பத்தான் முடியவில்லை!

இனி என்ன நடக்கப்போகிறது?

அதுவும் தெரியவில்லை.

“அவை வந்திட்டினம்!”

“இவை வந்திட்டினம்”

“எங்கட ஆட்கள் வந்திட்டினம்!”

“உங்கட ஆட்கள் வந்திட்டினமா?”

எங்கும் இதே பேச்சு. வியப்பு, மகிழ்ச்சி, ஆரவாரம், பரப்பு, ஓட்டம், ஆட்டம் ...

இதற்கிடையில் எங்கள் உறவினர்களும் சிலர் வந்து சேர்ந்தனர். பிரிந்தனர் கூடினர் சரியாக ஆருமாதங்களின் பின்பு! இனிப் பேசவும் வேண்டுமா?

குசலம் விசாரிப்புகள், கட்டித் தழுவல்கள், ஆனந்தக் கண்ணர்கள், துயரக் கதைகள், அனுபவப் பகிர்வுகள் ...

வீடுநோக்கி

மலிதர்களை நகருக்கு செல்ல அனுமதிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டதும் நானும் ஒடோடிச் சென்றேன். அங்குசென்றால்... நகருக்குன் செல்வதற்கும் நகரிலிருந்து வெளியே செல்வதற்கும் ஒரே ஒரு பாதை! நாச்சிமார் கோவில்தி - கல்டிடப்பாதை. யாழ் நகரில் உள்ள மிகவும் குறுகலான பாதைகளில் ஒன்று!

வருபவர்கள் வந்து வெள்ளேட்டியிருக்கிறார்கள். ஜாரிகள், வாண்கள், மினிபஸ்கள் டிராக்டர்கள், ஸாண்ட்மாஸ்ரர்கள், சைக்கிள்கள், மாட்டு வண்டிகள், தள்ளுபண்டிகள், கால் நடைக்காரர் தான் அதிகம். எல்லாரும் ஒரு முதில்லாமல் வந்து நார்கள்! பிறகு எப்படி உள்ளே போவது?

நகருக்குன் செல்வதற்கு காத்து நின்றவர்களும் பல ரகந்தியர்: என்னைப்போல வீடு கடைகளைப் பார்க்க வந்தவர்கள், காவக்கேரியில் குடும்பத்தை விட்டு விட்டு இங்கு வீடுபார்க்க வந்தவர்கள், குடுப்பத்தை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள், களவெடுப்பதற்குத் துடிதுடித்துக்கொண்டு நின்றவர்கள்... நின்று நின்று கால் கடுத்து. சிலர் பழைய நினைவில் ஒழுங்கக்கஞ்சுக் கூடாக நகருக்குன் செல்லவாமோ என்று போய்ப்பார்க்க, அங்கு மன்னுயியல்களும், கற்குயியல்களும் பாதையை முடிக்கொண்டு கிடக்கின்றன!

ஒன்று. மக்கள் இடம்பெயர்ந்து சென்ற காட்சியை நான் சரியாகப் பார்கவில்லை விட்டில் இருந்துவிட்டேன். இப்ப அவர்கள் திரும்பி வருகின்ற காட்சியை நன்றாகப் பார்த்தேன். இவற்றையெல்லாம் ஒரு நாள் எழுதவேண்டியவரும் என்று எனக்கு அப்பொழுதே தெரியும். எனவே மிகவும் உண்ணிப்பாகக் கவனித்தேன்!

வருபவர்களது வாக்கங்களை, அபர்காது கோவில்களை, முக்காலங்களை... ஒரு முகமாவது சந்தோஷத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக எண்குப் படவில்லை. யோசினை, கவலை... சிலர் வீடுக்கு போக சேர்ந்துவிடவேண்டும் என்ற கவனத்தில் எந்தவித உலார்சிலையும் காட்டாது முகத்தை விற்கப்பாகவும் வைத்திருந்தனர்.

ஆடு மாடுகள் மட்டுமல்ல, நாய் பூண்களைத்துக் கொண்டு போய்க் கொண்டு வந்தனர் சிலர். அவ்வளவு பாசம்!

அங்கு அடிப்பட்ட கதைகளையும் நன்றாகச் காது கொடுத்துக் கேட்டு பதிவுசெய்து வொண்டேன். கொட்டும் மழையில் பன்னிரண்டு மைல் தூரத்தை மூன்று நாட்களில் நடந்து கடத்தகதை, சென்ற சேர்ந்த இடத்தில் இருக்க இடமில்லாமல் மரங்களின் கீழ் நின்ற கதை, ஒரு சிக்கை வீட்டிற்குள் நாற்பது ஜம் பது பேர் கிடந்து வேர்கவ நாற்றம் எடுத்த கதை, ஒவ்வொக்கும் ரண்டுக்கும் கூடப் போகமுடியாமல் மலிதர்கள் அவ்வளைப்பட்டகதை, சேறு சக்தி நுண்ம்புக் கடிகளின் அரிகண்டக்கதை, கோய்வாய்ப்பட்டு மருத்தில்லாமல் வேதனப்பட்ட கதை, ஓல்லடியிலும் குண்டுவீசிகிறும் கால் கை போன்கதை, உற்றார் உறவினரைப் பறிகொடுத்த கதை, எல்லாவற்றையும் விற்று முடித்துவிட்டு நின்றகதை, கட்டியாக கொண்டுபோன பொருள்கள் எவ்வாற்றையும் கிளாவிக் கடவில் கொட்டிவிட்டு செய்வதற்கியாது திரும்பிவந்த கதை — இப்படிப்பல கதைகள், எனக்கு அவப் பொழுதிலும் தவப்பொழுதாகப் போய்விட்டது. ஒம், தவம்தானே செய்து கொண்டிருந்தோம். தினம் தினம் நாச்சிமார் கோவில் வாசிலில்!

இடையினடியே உள்ளே செல்வதும் அனுமதித்தார்களாம். அந்த நேரத்தில் நான் அங்கே நின்றால்தானே? காலையில் போப், மத்தியானம் வரை காவல் நின்றுவிட்டு, மதிய போசனத் திற்கு வீடு திரும்பி விடுவேன்.

ஒன்று. என்னை உடனடியாக உள்ளே செல்ல அனுமதித் திருத்தால், நான் வீட்டுக்குப் போய் எனது வேலைகளில் முழுகி யிருப்பேன். போகமுடியாததினால் வெளியே நின்று உலகத்தைப் பார்த்தேன்!

மக்கள் திரும்பியதற்கான காரணங்கள்

காவக்கேரிக்கு ஆமி போனதும் அங்கிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், யாழ்ப்பானம் ஓடி வந்துவிட்டனர். அவர்கள் அரசாங்கத்திலோ ராஜாவுவத்திலோ கொண்ட நம்பிக்கையினாலோ காதலினாலோ அப்படி வரவில்லை மக்கள் உடனடியாக ஓடி வந்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள்: ஒன்று, இடம்

பெயர்ந்து தங்கியிருந்த இடங்களில் அவர்கள் பட்ட கஷ்டம். இரண்டாவது, தமது சொந்த வீடுவாசல் பொருள் பண்டத்தைக் காப்பாற்றுவதில் அவர்களுக்கு இருந்த ஆடிதுடிப்பு.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்கள் என்னோ குமே சொந்த வீடுகளில் குடியிருந்தவர்கள். தங்கள் வீடு வாசல், பொருள் பண்டங்களைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் அவற் றைப் பேணவேண்டும் என்று அவர்கள் ஆவல் கொள்வது இயற் கைதானே. இயர்கள் தாம் புதிதாகக் குடியேறிய செட்டில் களில் கிடந்து கொண்டு, தமது சொந்த வீடுகள் என்னவாயிகளில் கிடந்து கொண்டு, அப்படி கண்டப் பேவோ என்று நினைத்து ஏங்கி இருப்பார்கள். அப்படி கண்டப் பட்டவர்கள் “ஒன்றும் வேண்டாம் பச்சைத் தண்ணியைக் குடிச பட்டவர்கள் நிம்மதியாக கிடப்பம்” என்று பறந்து கிடடுச் சொந்த வீட்டில் நிம்மதியாக கிடப்பம்! என்று பறந்து வந்துவிட்டனர்!

கிளாவிக் கடற்கரையில்...

ஆம் முன்னேறுகிறது என்று கேள்விப்பட்டதும் யாழ்ப் பாணத்துச் சனங்கள் எல்லாம் சாவகச்சேரிக்கு ஒடியதுபோல, ராணுவம் தென்மராட்சிக்குன் நுகழுதுவிட்டது என்று கேள்விப்பட்டதும் அங்கிருந்தவர்களில் பெருந்தொகையினர் கிளாவிக்கு ஒடினர். எல்லாரும் செல்ல வள்ளுக்கிள் இல்லை. முத்திச் சிக்கு ஒடினர். எல்லாரும் செல்ல வள்ளுக்கிள் இல்லை. முத்திச் சென்றவர்கள் நின்ற வள்ளுக்கிள் ஏறித் தப்பினிட்டனர். பின் தியவர்கள் இக்கரையில் காத்து நின்றனர், வள்ளுக்கிள் வரும் வரும் என்று.

பொருள்களை அனுப்பிவிட்டு நின்றவர்கள், பின்னாககளை அனுப்பிவிட்டு நின்றவர்கள், மனைவியையும் பின்னாகக்கையும் அனுப்பிவிட்டு நின்றவர்கள்... வள்ளுக்கிளில் மனிதர்களும் பொருள்களும் அளவுக்குத்திக்காக ஏற்றப்பட்டதினால் பல வள்ளுக்கள் நடுக்கடலில் கூழிந்தன. பொருள்கள் எல்லாம் கடலுக்குள். மனிதர்களும் பொருட்கண்டன் போயிருப்பார்கள்! அத்துடன் ஷஷ்லடி, பொம்பாடி, ஹெவிஸ்கூடு வேறு!

பலர் தாம் ஏறிச்சென்ற வாக்காங்கள், கொண்டு சென்ற பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் இக்கரையில் விட்டு விட்டு, படில் ஏறி அக்கரை சென்றுவிட்டனர் — உடித் தப்பினால் போதும் கில் ஏறி அக்கரை சென்றுவிட்டனர் — உடித் தப்பினால் போதும் கில் ஏறி அக்கரை சென்றுவிட்டனர் — உடித் தப்பினால் போதும் கில் ஏறி அக்கரை சென்றுவிட்டனர். வாண்ட் மாஸ்ரார்கள், என்று. கிளாவிக்கரையில் டிராக்டர்கள், வாண்ட் மாஸ்ரார்கள், மாட்டு வண்டிகள், மொட்டர் சூக்கிள்கள், ஏராம் லக்கிள் கள் எல்லாம் அனாதாரவாக் கிடந்தனவாம். நின்றவர்கள் அவற்றைக் கொண்டு போயிருப்பார்கள்.

கால் கடுக்கக் காத்து நின்றதுதான் மிக்கம். வள்ளுக்கள் வரவே இல்லை! இதற்கிடையில் ராணுவம் கிளாவிக் கரைக்கு ஷஷ்லடிக்கத் துவங்கிவிட்டது. அங்கு நின்றவர்களுக்குத் திரும் புவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

மக்கள் அவவப்பட்டு ஒடித் திரிந்த அந்த ஒருவார காலத்திலும் நடந்த மரணங்கள், அழிவுகள், ஏற்றப்பட்ட இழப்புகளுக்குச் சணக்கே இல்லை!

அரசாங்கம் எல்லாம் தரும்

“உங்களுடைய ஆட்களெல்லாம் இரண்டு வாரத்தில் வருவார்கள்.” என்று இராணுவத்தினர் சொன்னதாக முன்பு கூறினால் அல்லவா?

“நான் உதை நம்பவில்லை. போய் சண்டைபிடிச்சு எல்லாக்கறும் கொல்லப் போறாங்கள்!” என்றேன் மங்கையிடம்.

“நானும் அப்பிடித்தான் நினைக்கிறன்.”

“அப்பிடித்தான் ஆக்கள் வந்தாலும் இஞ்சை ஒரே குழப்பமாய் இருக்கும்.”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறியன்?”

“இஞ்சை எங்களுக்கே சாப்பாடில்லை. வாறவைக் கூலாம் எங்கை சாப்பாடு?”

“அரசாங்கம் உணவுப் பொருட்களைக் களஞ்சியப்படுத்தி வைச்சிருக்கிறம் என்று சொல்லுதே!”

“என்று சம்மா சொல்லுதே, அவ்வாறு உணவுப்பொருள் இராது!”

“இருந்து பாப்பமே.”

“இனி அந்த உணவுப் பொருள்களைப் பயிந்து குடுக்கிற துக்கேத் த அமைப்புகளும் இஞ்சை இல்லை. சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற் குரிய அமைப்புகளும் இல்லை. அராஜகம் தான் தலைவரிதாட்போகுது.”

கண்சியாக எல்லாம் நான் சொன்னபடியே நடந்தேறியது

வலிகாமத்தில் தங்கி இருப்பவர்களுக்கு அரசாங்கம் எல்லாம் தரும் என்று இங்கு சிலர் எதிர்பார்த்திருந்ததுபோல, ஒரும்பி வந்தவர்களில் பலரும் வலிகாமம் போய்விட்டால் அரசாங்கம் எல்லாம் தரும் என்று நம்பிக்கொண்டு வந்தனர். இங்கு வந்தால் ஒன்றும் இல்லை!

இருப்பதற்கு வீடிள்லையே என்று இங்கு திரும்பிவந்தனர். இங்கு வந்து பார்த்தால் வீடும் இல்லை; சாப்பாடும் இல்லை பழருக்கு!

வலிகாமத்தில் இருந்தவர்களுக்கு அப்பொழுது பொன்னாலை, மாதகல், கோண்டாவில், ஆகிய ஆன்று இடங்களில் நிவாரணம் தந்து கொண்டிருந்தனர். புதிய அகதிகள் வரத் துவங்கிய பின்பும் எங்களுக்கு இரண்டு முறை நிவாரணம் தந்தனர். முதல் வாரம் புதியவர்கள் கொஞ்சசப்பேர்தான். அவர்களுக்கு எங்களுடன் சேர்த்து நிவாரணம் வழங்கினர்.

இரண்டாம் வாரம் புதிதாக வந்தவர்களது பெயர்களையும் பதிந்து நிவாரணம் வழங்கினர். கேள்விப்பட்டு, கேள்விப்பட்டு சனம் வந்து மொய்த்துவிட்டது. பெயர்களைப் பதிவு செய்துகொண்டு இருந்தவர் அகதிக் கூட்டத்தில் அழுங்கிப்போனார். கண்சியாக எல்லோரையும் அடித்துத் தரத்தித்தான் அவர் வெளிவர முடிந்தது.

அன்று பொழுதுபடும்வரை இருந்ததை எல்லோருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு. “இல்லை ஆயிக் காம்புகளில் யாருக்கும் நிவாரணம் இல்லை. எல்லோருக்கும் கூட்டுறவுக் கிணங்கள் மூலம் நிவாரணம் வழங்கப்படும்” என்று அறிவித்தனர்.

சொன்னபடியே புதிதாக வந்தவர்களுக்கு இரண்டு வாரங்கள் நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது. அவர்களது சாவகச்சேரி நிவாரண அட்டைப்படி. இதற்கு இடையில் எங்களை மறந்து சிட்டனர்கள் அதை யாரோ குாபகப்படுத்தியதனால்தானோ என்னவோ, எங்களுக்கும் ஒரு வாரம் உவர் உணவுப் பொருள் தந்தார்கள். பலதோக்கு ஈட்டுறவு யூனியன்கள் ஒன்றும் இயங்க வில்லை. கிணங்க கடைகளும் இயங்கவில்லை. அவற்றின் உத்தியோகத்தர் பவர் வன்னிக்கு ஒடிவிட்டனர். சிலர் கொழுப்பில் புதியவர்களையும் போட்டு வேலை செய்தனர். முந்தியவர்

ரூக்கு எல்லாம் கிடைத்தன. பிந்தியவர்களுக்கு எதையோ கொடுத்தனர். சிலருக்கு கிடைக்கவில்லை. ‘சாமான்கள் முடிந்து விட்டன’ என்றனர். யார் கேட்பது? யாரைக் கேட்பது? அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கவேண்டியதுதான்!

“இருந்த ஸ்ரீராக் தீர்ந்துவிட்டது இவி கப்பலில் புதிதாகப் பொருள்கள் வந்தால்தான் நிவாரணம்” என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு பல வாரங்களுக்கு ஒருவருக்கும் நிவாரணம் இல்லை! மக்கள் இவ்வளவு தொகையாக வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லையாம்! அப்படியாயின் எதை எதிர்பார்த்தார்கள்?

ஆரிசிக்கு பெரும் அலைச்சல்

‘பண்டயினரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள பகுதிக்குப் போகி நோம். அங்கே எல்லாம் வாங்கலாம் என்று’ சாவகச்சேரியில் வைத்திருந்த அரிசியைக்கூடச் சிலர் விட்டு விட்டு வந்துவிட்டனர். வசதி பண்டத்தவர்கள் தங்கள் அரிசி, நெல்லை வாகனங்களில் கொண்டுபோய்க் கொண்டுவந்தனர். அதிகமானோர் வெறுங்கையுடனேயே திரும்பினர்.

கடன் வாங்குவோம் என்றால், யாரிடம் வாங்குவது? ஒரு வரிடமும் அரிசி இல்லை. விட்டு விட்டுப் போன, அரிசி, நெல் எல்லாம் களுபோய்விட்டது. யாரோ ஒரு சிலரிடம் இருந்தன். அவர்களுக்கும் தேவையான அளவு. அவர்கள் கொடுக்கிறார். களா? கடைகளிலேயே அரிசி வாங்கமுடியாத நிலை! முதலிக் கடைகள் இருந்தால்லவோ அரிசி வாங்குவது பற்றி; பேச வாம்.

யாழிப்பான நகரப் பகுதியில் ஒரு சில கடைகள் திறந்திருந்தன. அரிசி இல்லாத கடைகள்! சிராமப்புறங்களில் கடைகளே இல்லை சில கடைக்காரர் வந்து ஒன்றும் இல்லாத வெறும் கடைகளைத் திறந்து வைத்துவிட்டு காசக்கவுண்டரில் குந்திக் கொண்டிருந்தனர். சாவகச்சேரியில் கடை வைத்திருந்தவர்கள் யாழிப்பாணத்திற்கு வரத் தயங்கினர்.

மாயமான உணவுப் பொருட்கள்

ஆரம்பத்தில் நகரக் கடைகளில் அரிசி, மா, ராவு, போன்ற உணவுப் பொருள்கள் இருந்தன. நிவாரணம் நிறுத்தப்பட்டதும்

கடைகளில் இருந்த எல்லா உணவுப் பண்டங்களும் மாயமாய் மறைந்து விட்டன! அவை விற்றும் முடிந்திருக்கலாம். மக்களுக்கு இருந்த ஆகோரப் பசியில் கடைகளில் இருந்த தின்பண்டங்களும் காச்சிய இரும்பில் ஊற்றப்பட்ட நீர்போல, போன்றும் தெரியாமல் மறைந்திருக்கலாம்!

யாழ்ப்பாணத்தின் நெற்களுக்கியம் தென்மராட்சி. அதுத்தடி அதிகம் நெல்லையும் பூமி வளிகாமல் மேற்கு. மற்ற இடங்களில் நெல் விளைப்பது குறைவு. செம்மனை பிரதேசத் தில் நெல்லை விளைவிக்கப்படுவதில்லை. அப்பகுதி மக்கள்தான் உணவுக்காகப் பெரும் கஷ்டப் பட்டனர்.

மக்கள் 'அரிசி', 'அரிசி' என்று கடை கடையாக ஏறி இறங்கினார்! வீடு வீடாகச் சென்று கேட்டனர். விதிகள் தோறும் அவைந்து திரிந்தனர்! யாராவது ஒரு முடையை சைக்கினில் கட்டிக்கொண்டு போனார்கள், கம்மா விடமாட்டார்கள். 'உதேன்ன?' 'அரிசியா?' 'தூல்லா?' 'விற்கப் போகிறீர்களா?' என்று பியத்தெடுத்து விடுவார்கள்.

நாங்கள் வளிகாமத்தில் இருந்த ஆறுமாதங்களும் நெல்லை கையீனால் குற்றித்தான் சாப்பிட்டோம். மக்கள் திரும்பி வந்ததும் வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு மில் ஒடத் துவங்கியது. ஒரு நாள் (மற்றவர்களுடைய) கொஞ்ச நெல்லைக் கட்டிக்கொண்டு நான் அதை மில்லுக்குப் போனேன். முன்று மைல் தூரத்தில் உள்ள அந்த மில்லுக்கு நான் போய்வருவதற்கிடையில் ''உதேன்ன நெல்லா? அரிசியா? விற்கப்போறியா?'' என்று என்னிடம் பல கேள்விகள் அடித்துப் பறிக்காமல் விட்டதே பெரிய காரியம்.

சிலரிடம் அடித்துப் பறித்துக் கொண்டும் போயிருக்கிறார்கள். நெல் வைத்திருந்தவர்கள் விரரு வீடுகளுக்கு இருஞ்செரத்தில் சென்ற சில நபர்கள், வீட்டில் இருந்தவர்களை மிரட்டி நெல்லை எடுத்துக்கொண்டும் போயிருக்கிறார்கள் பட்டப்பகல் நேரத்திலேயே அவர்கள் ஆப்படிச் செய்யலாம். யாரிடம் முறைப்படுவது? யார் கேட்பது?

இந்திய அமைதிப்படை

1987 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் படை இந்திய அமைதிப்படை என்ற பெயரில், இலங்கைக்கு வந்தது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தை அமுல் ஈடுத்த. வீடுதலைப் புலிகளுக்கும் இந்தியப் படைகளும் இடையில் சண்டை மூண்ட பொழுதும் நாங்கள் இடம் பெயர்ந்தோம்.

எல்லோரையும் நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலுக்குப் போகும் படி சொன்னார்கள். அங்கு போய்ப் பார்த்தேன். கோவில்யில் மட்டுல்ல, அந்த குழவிலேயே தங்குவதற்கு இடமில்லை. எங்கும் வாகவங்கள், மனிதர்கள், ஆடுமாடுகள், கோழிகள்... மல சலம் கழிப்பதற்கும் இடமில்லை. ஒரே அசிச்கம்! நான் ஒரு மினிப்பி பிடித்து. எனது குடும்பத்தினரையும் உறவிக்கி சிலரையும் ஏற்றிக்கொண்டு அராவிலிக்கு ஒடிவிட்டேன். என்னைப் போலவே பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் நாலா பக்கங்களுக்கும் சிதறி ஒடினாக.

இந்தியப் படை ஒரு மாத காலத்திலேயே யாழ் நகரைக் கைப்பற்றி, நல்லூரிலும் மற்றும் ஆஸயங்கள் பாடசாலைகளிலும் தங்கியிருந்த மக்கள் எல்லோரையும் தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்ல அனுமதித்தான். இதற்கிடையில் ஆயி, யாழ்ப் பாணக் குடாநாடு முழுவதும் பரந்திட்டது. நாங்கள் சரியாக நாற்பது நாட்களில் யாழ்ந்தருக்குத் திரும்பியோம், வழிகெடுக்கி சென்றிதான். எல்லாவற்றிலும் இறங்கி ஏற்னோம். ஆனால் எந்தெந்த தடையும் இல்லாமல் எல்லோரையும் ஒகருக்குள் செல்ல அனுமதித்தானர். நகரைச் சுற்றி பண்ட ஒன்றும் போடப் பட்டிருக்கவில்லை.

வீட்டுக்குப் போனார்கள், வீட்டுக்குத் தவு மட்டுமல்ல, வெளிக் கேட்டே பூட்டியது பூட்டியபடி சிபத்தறு ஒரு பொடுள்கூடத்தை போயிருக்கவில்லை. வீட்டு வீட்டுப் போய் நாய்கள் ஆடேள்கூட வசீருடன் நின்றன.

களவுகள்

இலங்கை இராஜுவும் யாழ்ந்தரைக் கைப்பற்றியதும் நகரைச் சுற்றிவர 'பண்ட்' அமைந்து காவன் போட்டுத் தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொண்டது. எவருக்கும் உள்ளே நுழைய அனுமதி இல்லை.

இராஜுவும் யாழ் நகரைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு, களவுகள் நடக்கக்கூடிய குழந்தை இருக்கவில்லை. எல்லோரும் ஓடித் தப்புவதிலேயே களவாக இருந்தார்கள்.

சாவகச்சேரிக்கு ஒடிச்சென்றவர்களை, திரும்பவும் யாழ் நகருக்குள் அனுமதித்த பொழுதுதான் களவுகள் அதிகரித்தன. இந்திய அமைதிப்படை முன்பு செய்ததுபோல, எல்லோரையும் பல

வழிகளாலும் ஒரே நேரத்தில் நகருக்குள் வரவிட்டிருந்தால், களவுகள் அதிகம் நடந்திராது.

இலங்கை இராணுவம் ஒரே ஒரு நுழைவாயிலையும் ஒரே ஒரு வெளியேறும் வாயிலையும் வைத்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனிதர்களை உள்ளேவிட்டதால், களவுகள் தாராளமாக நடப்பதற்கு நிறைய அனுகூலங்கள் செய்து கொடுத்து போல் ஆயிற்று. இராணுவம் நுழை வாயில்களையும் காவல் அரச்களையும் பொது மக்கள் செல்லும் முக்கிய பாதைகளையும் பாதுகாத்ததே தவிர, சிறிய ரோட்டுக்களிலும் ஒழுங்கை களிலும் வீடுகளிலும் இல்லை.

எவ்ரும் எந்த ஒழுங்கையாலும் போய், எந்த வீட்டிலும் நுழையாம். குடியேற வந்தவர்களாச்சே! மிதி வெடிகளுக்கும், கதவுகளுக்குப் பின்னால் இருக்கக்கூடிய குஷ்டுகளுக்கும் பயந்த வர்கள், நேரமையாக நேர பாதையில் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றனர். எதற்கும் துணிந்தவர்கள், அசட்டுத் துணிச்சல் காரர்கள் விலர், நல்ல பெரிய வீடுகளாகப் பார்த்துப் புதந்துமக்குப் பிடித்தவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு போயினர்.

படையினர் புவிகள் வருகிறார்களா என்று கழுகுப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களே தவிர, கள்ளர் மீதுகண்ணாயிருக்கவில்லை அப்படிக் கவனித்தாலும் கண்டு பிடித்திருக்க முடியாது. ஒருவர் ஒரு பொருளைத் தூக்கினால், அது அவருடையதுதான். என்ன பெயரா எழுதி ஒட்டியிருக்கிறது?

நகரின் நிலை

சிராமப்புறங்களில் எல்லாரையும் எல்லாருக்கும் தெரியும். கடைசி அயவர்களையாவது தெரிந்திருக்கும். யாராவது வந்து அயவில் களவெடுத்தால் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள், “நீ ஆர்?” “என்ன செய்கிறாய்?” “ஏன் ஓடுகிறாய்?” என்று கேட்பார்கள். தங்கள் பொருள் பண்டங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பயத்திலாவது கேட்பார்கள், இங்கு அப்படி இல்லை. நகரத்தில் பெரும்பான்மையான இடங்களில் தொண்ணாறு வீதமும் புதியவர்கள் தான். ஒருவரையும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. இது கள்ளருக்கு வாசிபாகிவிட்டது!

ஆயிக்காரர் தமது ‘சென்றி’களுக்கு பல வீட்டுக் கேற்றுகள் கதவுகள், தகரங்கள், வீற்றுகளையும் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டனர். கேற்றுகள் கதவுகள் இல்லாத வீடுகளுக்குள்

செல்வது எவ்வளவு இலகுவானது. படையினர் பல வீடுகளில் குடியேறியிருந்தனர். அந்த வீட்டுக்காரர்களுக்கு இருப்பதற்கு இடமில்லை. அகப்பட்ட வீடுகளுக்குள் குடியேறி அங்கிருந்த பொருள்களை பாவித்தனர்.

மாலை நாலு மணிக்கு ஊரடங்கு. அந்தநேரத்தில் பண்டுக்கு வெளியே போனவர்கள் வெளியேதான். உள்ளே போன வர்கள் உள்ளேதான்! இந்த மாதிரித் தினமும் ஆயிரக்கணக்கானோர் நகருக்குள் அடைபட்டனர். அவர்களுக்கெல்லாம் தங்க இடமில்லை. நடுரோட்டில் இருக்க முடியுமா? நல்ல வீடுகளாகப் பார்த்துக் குடியேறி சுமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, காலையில் நல்ல பொருள்களுடன் வெளியேறியவர்களும் உண்டு.

அனேகமாக சிறிய பொருள்கள்தான் அப்பொழுது எனவு போயின. சைக்கிளில் இலகுவாகச் கட்டிக்கொண்டு போய் விட்டனர். முந்திக் குடியேறியவர்கள் அயவில் உள்ள பொருள்களையும் எடுத்தனர். இதுவும் யாழ்ப்பானக் குடா நாடு முழுவதற்கும் பொதுக்கதை!

“என்ற வீட்டிலை ஒன்றும் இல்லை,” என்பதுதான் அப்பொழுது இங்கு எல்லோரும் பாடிய பாட்டு!

சிறுதான் பெரும் பெரும் களவுகள் நடைபெற்றன. வீடுகளில் சாவகசமாக இருந்துகொண்டு மற்றவர்களுது கதிரை, மேசை, படுக்கை என்று தளபாடங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தனர். ஒரு தொழில்முறைக் கள்ளர் கூட்டம் உருவாயிற்று. களவெடுத்த பொருள்களை விற்பதற்கென்று, புதிப் கடைகளே நகரின் பல இடங்களிலும் திறக்கப்பட்டன. அங்கு போனால் வீட்டு தட்டுமுட்டுச்சாமான்களில் இருந்து யந்திர உதிரிப்பாகம் கள்வரை சுகல பொருள்களும் வாங்கலாம்.

யாழ்ப்பானத்துக் களவுகளைச் சொல்லி மானாது. நேரில் வந்துதான் பார்க்க வேண்டும். அதன் பரிணாமத்தை அறிய இங்கு களவு தொடர் கதையாக வளர்கின்றது!

5. വിട്ടുകുഴ ചെൻ്റേൻ

ஒரு நாள் என்னையும் உள்ளே கெல்ல விட்டார்கள். சோக
என முடிந்து உள்ளே செஸ்றதும் வலது கைப்பக்கம் பார்க்கி
நேன். கல்ப்பிச் சந்தியில் ஒரு கட்டிடத்தையும் காண முடிய
வில்லை. மரங்கள்தான் நிற்கின்றன. இதே காட்சியை வரும்
வழியில் ஜயனார் கோவில் தெற்ற விழியிலும் பார்க்கிறோ
கிறேன். அங்கும் கட்டிடங்கள் இல்லை. மரங்கள்தான் நிற்கின்
னன். அந்த இடத்திற்குப் போகின்றவர்கள் எவ்வகுக்கும் இது
பாற்பான நகரமதானா என்ற சந்தேகம் எழுங்!

ஆயிக்காரர் பவுரில் வைத்திருந்த நல்ல சுத்தமான தண் ஸீர் நடுகிறார்கள். தாகம் இஸ்ராசிட்டாலும் வாங்கி நிறைய விட்டுக் கட்டுகிறேன். எனக்குத் தெரியும் விட்டுக்குப் போனால் தண்ஸீர் ருடிக் குடியாதேன்று. கோஷ்டாவிலுக்குத் திவார வண்துக்குப் போனவொழுது கிணறுகளைப் பார்ந்திருக்கிறேன். கிணறுகள் நிறையக் கஞ்சல். தண்ஸீரின் நிறம் மஞ்சள். அப் படித்தானே இருக்கும் என் விட்டுக்கிணறும்? யாற்றிப்பானத்துக் கிணறுகள் எவ்வளம் அப்படித்தான் இந்தன. ஆரில் நூல்கள் கூத்துமான நல்ல கிணறாகப் பார்ந்த தண்ஸீர் அங்குவோம்.

1990 ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது சுறப்போர் ஆரம்பமா வதற்கு முன்பு கடையியாகப் போட்ட பிரவுண் விதி இப்போது உடையாமல் இருக்கின்றது, வான் ஒட்டும் அதிகம் இல்லாத தால் வீதியில் எஸ்ரூபே ஆரம்பித்தார்கள், அருசிறார்கள், போகி நாள் கிற்கிறார்கள், வீதியில் ஒரு ஏர்பிள் கெனிஸெ டெல் நாள்கள், கிற்கிறார்கள். வீதியில் ஒரு ஏர்பிள் கெனிஸெ டெல் காந்திருக்கும் வார்த்தைகளும், விதிர்களும் மறுக்காரியில் நாள்கள் போகிறோம்.

நகர வீதியை ஆக்கிரமித்த மாம் சுடிகள்

ஏப்ரல் மாதத்திலும் நல்ல மறை பெய்செடுக்கதால் மரி காலத்தில் வெட்டப்படாத மரங்கள், தெழிந்துவளர்ந்து ஓராட்டு கூடியும் குட்டப்படாத்தின்றன. பாலாந் தார்க்கில் புதுவும், செஷ் கொட்டுக்கணும். இப்படியான காட்சிகளை கிராமப்புறங்கள் முழு வசிலும் காணலாம். ஒழுக்காயில் இருங்கே வெளிக்கலைப்பால் கணும் நண்பாக வளர்ந்து உள்ளில் ஒன்று முட்டிக்கொண்டு விரிக்கின்றன. கீழ் திறம் தெரியாமல் புல் பூங்களிக்காறும் உதிர்ந்த

சருகைஞர். மத்தியான நேரத்தில் நடந்தபோனாலும் கெய்யிக் படாது! ஆனால் அது சிராமம்; இது நாரமல்லவா? நாரமுமா இப்படி?

உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். பிரவன் விதியில் ஒரு கட்டிடமும் முற்றாக உடைத்து கிடக்கவில்லை! தெள்பட்டு கூரக்கும் கட்டிடங்களும், மதில்களும் உடைத்திருந்தன.

வாழ்ப்பான நகரில் வெஸ்பட்டுக் கூடிர உடையாத கட்டி டங்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். ஆனால் ஏற்காக கட்டிட மும் முழு கமயாக உடைந்திருக்கவில்லை. பிரவுண் வீதிக்கு அடுத்த வீதியான மணிக்கூட்டு வீதியில் எவ்வளக் கட்டிடங்களிலுமே ஷேல் விழுந்திருக்கிறது. சில மாடி வீடுகளே குண்டு விழுந்த தரமாட்டமாகி விட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நூற்றார் மேற்கே உள்ள பிரவுண் வீதியில் அப்படி ஒரு காட்சியும் இல்லாதது வியப்பனிர்த்தது. கணக்குப் பார்த்துக்கொன் அடித்தார் களோ? அவ்வளவு மணிக்கூட்டு வீதிபால் ஆம் போயிருக்குமோ நகருக்கு? அதற்கு முங்கூட்டியே வழி சுறைந்திருப்பார்களோ?

ராணுவம் வெளியிப்பாடு, நாயன்மார்க்ட்டி, அரியாலை வழியாகத்தான் முன்னேறி கொழும்புத் தெற்றியை அடைந்திருக்கிறது. அங்கேதான் கடும் சுர்ஜை. ஷெஸ்வடிவிலும் குஞ்சு வீச்சிலிரும், துப்பாக்கிச் சூட்டிலிரும் கட்டிடங்கள் எல்லாம் உடைந்து விட்டன. ராணுவம் (செங்கற)வழி நீளம், பண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது நிறக்கே இஞ்சு யாற் கருத்துப் பந்து வருக்களைத் தடுக்கிறது.

பிரவன் வீதியில் நிறை சும் யாற். நகருக்குள் நுழைய தற்கும் சென்ற வெளியேறுவதற்கும் இத்தானே ஒரு பாதை! மனிதர்களுடன் சேர்ந்து, நாய்கள், ஆடு மாடுகள் ஓடிக்கொள்ள டிருக்கின்றன. சில வீடுகளில் மனித முங்கள் தெரிகின்றன. கடைகளைக் காணினாம். வீதி ஓரத்தில் சில பெட்டிக் கடைகளில் சிலவறைச் சுமார்கள் விற்கப்படுகின்றன. அவற்றைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம்

இவை ஒன்றும் எனது கண்ணில் படிவில்லை. எனது வீடுகளின் எனது மனம், முனை, உயர்வுகள் எல்லாவற்றையும் ஆக்ரொவிதத் துக்கொண்டு நிதிகளிற்கு. தான் குறிப்பும் தெய்வம் ஒரு குறைபோன்றைத்துக் கொண்டிருக்கும் பக்தவன்ப்போல், நான் ஏதுவையிட்டை மட்டுமே நினைந்துக்கொண்டு வருகின்ற நிதிகளே. எனது வீடு, இருக்குமா? இதுதான் அப்பொழுது காலைக்கு மிலவியன் டொலா பெறுமதியிக்க வேண்டும்!

எனது வீடு இருக்கும் கடையிற் கவாமி வீதியில் திரும்புகிறேன். நாவலர் வீதியையும் கல்லூரி வீதியையும் இணைக்கும் ஒரு சிறிய வீதி இது. சாதாரண நாட்களிலேயே வாகன ஒட்டம் அதிகம் இராது. மனித நடமாட்டமும் குறைவு. சிராமியச் சாயல் பேசும். யாழ் நாளின் மத்தியில் ஒரு சிராமியச் சாயல். எனது ஏறுத்துத் தொழிலுக்கு மிகவும் உவப்பான குற்றிஙல்! இப்பொழுதுமரங்கள் எல்லாம் வளர்ந்து வீதியில் தலைசாய்த்து நிற்கின்றன. சிலே புன்னும் செடி. கொடிகளும் இன்னும் கொஞ்சநாட்கள் போன்றால், ரோட்டையே முடிவிடுவோம்சன்று பயமுறுத் துகின்றன. மனித நடமாட்டமே ஓல்லை, மனிதர்கள் வீடுகளுக்கு வீடு இருப்பார்கள். தீந்திருந்த சேட் வழியாகப் பார்க்கிறேன். மரக் கிணள்ளினுாடே எனது வீடு தெரிகிறது!

வீடு தப்பிய மகிழ்ச்சி

நான் கட்டியவீடு - நான் குடியிருந்த வீடு, இனிமேலும் குடியிருப்பதற்காக உடையாமல் நிற்கிறது! எனக்கு மதிர்ச்சியில் துள்ளிக் குதிக்கலாம் போவிருக்கிறது! எத்தனை பேருக்கு இருப்பதற்கு வீடிவிலை!

ஈசக்கினில் ஓடிசென்று வீட்டின் முன் பக்கம் இறங்குகிறேன்; வழியில் மிதிவெடிகள், ஷூஸ்கள் இருக்கவாம். அவற்றைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. அந்தச் சிந்தனையே இல்லை! எனது வீடு தப்பிவிட்டது. அதைப்பார்க்க வேண்டும்!

கதவுகள் எல்லாம் திறந்தே கிடக்கின்றன, உள்ளே நுழைகிறேன். இது என்ன வெளிச்சம்? பெரிய வெளிச்சம்! நான் கடையியாகப் பூட்டிவிட்டுப்போன இரண்டு கதவுகளும் அலவாங்கி னால் குத்திக் கிழிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. எனது அறங்கு ஒடிச் செல்கிறேன். மேலே வானம் தெரிகிறது. ஓ! இதுதான் வெளிச்சத்தின் இரகசியமா?

ஷூஸ் வீழுந்திருக்க வேண்டும். கூரையில் சில மரங்கள் மறிந்த சிதறிக் கிடக்கின்றன. சிறிய ஶேஷ்வாக இருக்கவேண்டும். பெரியதாக இருந்தால், கூரையின் ஒரு பகுதி கீழே இறங்கியிருக்கும். இதிலும் நான் அதிவூட்சாவிதான்! கூரையில் ஷூஸ் வீழுந்து பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை; வீடு தப்பிவிட்டதே!

தேடியவர்களுக்கு ஏமாற்றம்

கீழே பார்க்கிறேன். அஹமாரி, மேசை வாச்சிகள் எல்லாம் குத்திக் கிழிக்கப்பட்டு அவற்றில் இருந்த கடுதாசிகள் புத்தகங்கள் எல்லாம் அன்றி வீசப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. நிலம் தெரி

யாமல் கடுதாசிகள்! யாரோ இவற்றில் எதையோ தேடியிருக்கிறார்கள். சனுன் காரரின் குப்பையைக் கிளரினால் மயிர் மயிராக வரும் என்று பழமொழி கூட இருக்கிறதே! எழுத்தாளன் வீட்டுக் குப்பையைக் கிளரினால் கடுதாசியைத் தவிர வேறென்ன வரும்? பாவும் பெரிய ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியிருப்பார்கள்!

மழை உள்ளே வந்திருக்கிறது. தண்ணீர் ஒட்ட வாய்ப்பில்லை. இப்பொழுது கடுதாசிகளும் சேர்ந்து தண்ணீர் ஒட்டத்தை முற்றாகவே தட்ட செய்துவிட்டன. கடுதாசிகள் புத்தகங்கள் எல்லாம் வெள்ளத்தில்.

அவற்றில் சான்றிதழ்கள், உறுதிகள், கடிதங்கள், பற்றுச் சிட்டுகள், சிட்டுக்கட்டாக நாடகங்கள், நாடகக் குறிப்புகள், பாடக்குறிப்புகள். பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எனது சிறுக்கைகள், கட்டுரைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்ந்து ஒரு கட்டாகக் கட்டி வைத்திருந்தேன். அந்தப் பத்திரிகைக் குற்றாக்களும் வெளி எத்தில் நான் அசிட்டு வெளியிட்ட நூல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பத்தைப் பிரதிகளை எடுத்து வைத்திருந்தேன். பிறகு தேவைப்படவாம் என்று. அவையும் வெள்ளத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றன. நான் அடித்த நால்களில் பழுப்படாத பிரதிகள் எதுவுமே இப்பெழுது என்னிடம் இல்லை! உடைப்புகளும் ஒருபக்கத்தில் கிடைகின்றன. இத்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும் எனக்குத் தலைசற்றியிருக்க வேண்டும். சற்றநிலையை வீடு தப்பிவிட்டதே!

சான்றிதழ்கள் (சேட்டியிக்கேற்றுகள்), கடிதங்கள், உறுதி கலை நான் கொண்டுபோயிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதது என்றுவடைய மிகுந்தான். இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்தில் நடந்துபோல எல்லாம் பத்திரிமாக இருக்கும். ஒரு மாதத்தில் கிரும்பி வந்து எடுக்கவாம் என்று தப்புக் கணக்கு போட்டு விட்டேன்.

இப்படியும் ஒரு அதிச்சடம்

நாடகங்கள் எல்லாம் வாணோவியினால் ஒவிப் பரப்பப்பட்டுவை. பாடக்குறிப்புகள் எனக்கு இனிந் தேவை இல்லை. நான்தான் சேவையில் இருந்து ஒய்வு பெற்றுவிட்டேனே. சிறுக்கைகள் எல்லாம் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டு, வாசிக்கவிரும்பியவர்களால் வாடிக்கப்பட்டுவிட்டன. அவற்றில் இருந்து

சில கணக்கைப்பேறும் தெரிந்திருக்கிறது ஒரு சிறுக்கூத்து தொகுதி மைத்தானும் இதுவரை காலமும் வெளியிடாத நான், இனியா வெளியிடப்போதேன்?

வீடு போயிருக்கால் அதனுடன் இவை எல்லாமே முற்றாக அழிந்து போயிருக்கும் எவ்வளவு பாடுப்பட்டுக் கட்டிய வீடு. எனது வாழ்நாளின் இன்னும் ஒரு வீடு கட்டுவது என்பதை நினைத்துப் பாக்கவும் முடியாது! எனது குடும்பத்திற்கு இருப்பதற்கு வெறுவீடுகளை.

உடனடியாக வீடு நேடினால் கிடைக்குமா? எனக்குப் பிடித்த குழலில், கரைச்சல் இல்லாத வீடு கிடைக்குமா? எனது எஞ்சிய வாழ்நாட்களை மற்றவர்களுது தாழ்வாரங்களில்லவா கழிக்க வேண்டி அந்திருக்கும்? அதிலும் நான் அதில் சாலிதான்!

யாழ். குடாதாட்டின் ஒவ்வொரு வீட்டினதும் பொதுக்கதை இது!

“எனது வீட்டுக்குள் இன்னொரு பக்கத்தில் கொங்கிரீட் அலுமாரியில் இருந்த எனது நூல் நிலையத்தை எவரும் தொடரியில்லை. இவ்வளவையும் தேடியும் ஒன்றையும் காணோம். இதில் அப்படி என்ன இருக்கப்போதிருது? என்று நினைத்தார்களோ? நான் கடைப்பாக வெளியிட்ட “அக்கரைச் சீமையில்” நாவளின் பிரதிகளும் கட்டுக்கட்டாக அவை கிடக்கின்றன. இழுத்துப் போட்டிக்குந்தால் அவையும் அழிந்திருக்கும். பொருளாகார நட்டம் ஒருபுறமிருந்த அச்சிடித்த நூல் நேயர்களால் வாசிக்கப்படாமல் அழிந்தபோவது எவ்வளவு பெரிய நட்டம்! அவற்றைச் சிறைக்காமல் விட்டவர்களுக்கு நன்றி கூறுவின்றது என் இதயம்!

இப்பொழுது ஏனைய பொருள்களில் எனது கவனம் திரும்புகின்றது. காற்றுப் போய்விட்டதால், நான் விட்டு விட்டுப் போய் கைக்கிளைக் காணவிக்கலை. நடு கோலுக்கு வந்து பார்க்கிறேன். எனது தொங்டர் 125 மோட்டார் கைக்கிளையும் காணவில்லை! பந்து வகுப்புகள் பரவிந்திருந்தாலும் நல்ல நிலையில் இருக்க மோட்டார் கைக்கிள். அதன் விலை இப்பொழுது ஒரு லட்சம் ரூபாய். என்றின் பிழை ஏற்பட்டதால், அதை இருக்கவதற்குரிய உதிரிப்பால் கிடைக்காததால், திருத்தப்படாமல் கிடைக்கும். அந்த கைக்கிள் மட்டும் ஒடும் நிலையில் இருக்கிறுந்தால், மூட்களையும் பொருப்பளையும் பிகவும் கடிப்பாடு ஏற்றி இருக்கியிருப்பேன்!

எனது மகனனும் மருமகளையும் இரண்டு பேருப்பிள்ளைகளையும் வடக்கராட்சியில் பொலிகண்டிக் கிராமத்தில் உள்ள எனது சம்பந்தி வீட்டுற்கு அலுப்பியிருந்தேன். மோட்டார் கைக்கிள் நின்றிருந்தால் அவர்களை ஏற்றி இறக்கியதுடன், நானும் மனவியுமல்லவா அங்கு சென்றிருப்போம்? அங்கு சென்று ஆறு மாதக் கஷ்ட சீவியத்திலும், சுகாதாரச் சிர்கேடு களிலும் ஷல்லடியிலும் பயத்திலும், நான் நோய்வாய்ப் பட்டாலும் பட்டிருப்பேன். எனது சரித்திரமே அங்கு முடிந்தாலும் முடிந்திருக்கும்!

மோட்டார் கைக்கிள் பழுதடைந்து இருந்ததால் எனது கைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு நடந்துபோனேன் அராவிக்கு. அங்கு நிம்மதியாக நித்திவர செய்தேன். வாகிக்காது விட்ட நூல்களை வாசித்தேன். மற்றவர்களது பல வட்சங்கள் பெறு மதியான பொருள்களைக் காப்பாற்றினேன் தெல்லு வெட்டி வைத்தேன். ஒரு வித்தியாசமான, தனியான அனுபவத்தையும் பெற்றேன். அதை இப்பொழுது உங்களுடனும் பகிள்க்கு கொள்கிறேனே! எல்லா அழிவிலும் இழப்பிலும் சில நன்மைகளும் உண்டு என்பார்கள். மோட்டார் கைக்கிள் பழுதடைந்ததில் எனக்கு இவ்வளவு வாபங்கள்!

கைக்கிறும், மோட்டார் கைக்கிறும் கொலைந்தது எனக்கு கவலைதான். ஆஜால் வீடு நிமிந்து நிற்கிறதே என்ற மகிழ்ச்சி, அந்தக் கவலையை மறைத்துவிட்டது!

ஒவ்வொரு அறையாக நுழைந்து பார்க்கிறேன். எல்லா அறைக் கூரைகளும் உடைந்திருக்கின்றன. ஜன்ஸல் கண்டாடி கள் எல்லாமே நொருங்கிவிட்டன. வீட்டுத் தஸ்பாடங்கள், தட்டுமுட்டுக் காமான்கள் எல்லாம் சரிபாக இருக்கின்றனவா? என்று இப்பொழுது கணக்குப்பாக்க இயலாது. மனவிக்குத் தான் அந்தக் கணக்குகள் தெரியும். வந்து எண்ணிப் பார்க்கட்டும்.

பொறுமையின் தேவை

இனி இந்தக் கடதாசிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்து இனம்கண்டு, தரம் பிரித்து அடுக்கவேண்டும். எத்தனை கடதாசிகளில் எழுத்து அழியாமல் இருக்கின்றது? எத்தனை கடதாசிகள் அழியால் இருக்கின்றன? இப்பொழுது சரத்தின் எல்லாம் ஓட்டிக் கிடக்கின்றன. வரிக்கப் போனால் கிழிந்து

விடும். காய்வைத்துத்தான் மெல்ல எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு ஆள் ஒரு நாளில் செய்யக்கூடிய வேலையுமல்ல. வீட்டில் குடியேறி இருந்து, ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்சமாகச் செய்து முடிக்க வேண்டிய வேலை. இப்பொழுது ஒன்றுமட்டும் செய்யலாம்; அவை மேலும் அழிந்து போகாமல் பாதுகாக்கலாம். எல்லாக் கட்டாகிகள், புத்தகங்களையும் அன்றி படுக்கைகள் மேதகளில் பரப்பி, பாரம் வைத்து விடு கிறேன்:

"கம்" என்ற ஒரு நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கிறது. வந்த நேரம் தொடக்கம் அந்த தெடி வீசிகிறது. எனக்கு இப்போதான் அது உறைக்கிறது. நன்னற்றபோன கடதாசி மற்றும் பொருள்களில் இருந்து எழும் நாற்றம் ஆறு மாத காலமாக கூடிடித் துடைக்காத வீட்டில் இருந்து எழும் நாற்றம். வெளியே அழுகி உக்கிக் கிடக்கும் சுருகுகள், குப்பைகளில் இருந்து வரும் நாற்றம். இந்த மணத்தில் அதிக நேரம் இற்கக்கூடாது. வீட்டைக் கழுவித் துப்பரவு செய்துகீழ்ப்புதான் எதையும் செய்யலாம்.

என்ன உனது வீட்டுக்குதையை மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு போகிறாயே என்று மட்டும் சேட்க்காதிர்கள். ஒரு பாஸன் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம். இது உனது வீட்டின் குதைமட்டுமல்ல. யாழிப்பாளை நகரத்தின், ஏன் யாழிப்பாளைக் குடாநாட்டில் ஒவ்வொரு வீட்டின்தும் பொதுக்கதை! எங்கும் ஒரே குதைதான். பிரான்கள், அழிவுகள், இழப்புகள், அதிர்வுகள், தாக்கங்களில் தான் வித்தியாசம்.

வீட்டின் முன்னால் முற்றத்தில் நின்று வீட்டைப் பார்க்கிறேன். முன் கூவர்கள் குதையை எல்லாவற்றிலும் ஷூப் துண்டுகள் பட்ட காயங்கள் தெரிகின்றன. வீட்டைச் சுற்றி வருகி றேன். நாலா பக்கங்களிலும் வீட்டுச் சுவரில் காயங்கள். பக்கத்து வணவுகளில் ஷூப்பட்டு முறிந்த மரங்கள் மதில்மேல் விழுந்து கிடக்கின்றன. ஒரு கோட்டில் முற்றாகவே ஏரிந்து சாம்பலாகக் கிடக்கின்றது. பக்கத்து வளவு வீடுகளிலும் காயங்கள் தெரிகின்றன. நன்றாக ஷூப்படித்துகிடுக்கிறார்கள். உடைந்ததும் உடையாததும் அவரவர் அகிருஷ்ட்தைப் பொறுத்தது. ஆயி யாழி நகரைப் பிடிப்பதற்கு முன்பு ஒருநாள் நான் நன்பார் கிறுடன் வீடுபார்க்க வந்தது எவ்வளவு மஸ்தவேலை

என்று இப்பொழுது விளக்குகின்றது. இந்த ஷூப்படி அன்று நடந்திருந்தால்? நான் நிச்சயம் திரும் பிப் போயிருக்க மாட்டேன்!

வேயில் ஏற்கிறது இவின்று பிரயோசலம் இல்லை. எல்லாம் வந்து குடியிருந்து செய்யவேண்டிய வேலைகள். வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து என்ன சுகம்? வந்ததற்கு நான் ஒரு முறைக்கட்ட உட்காரவில்லை என்பது இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வருகின்றது. உட்கார மனம்வரவில்லை. இப்பொழுதுதான் கால்கள் உள்ளின்றன, முன் 'போச்' குந்தில் இருந்து வளவில் பார்வையை செலுத்துகின்றேன்.

மா மரங்களில் மாங்காய்கள் அழகாகத் தொங்குகின்றன, தென்னைகளில் குலை குளையாக இளைக்கான். வாழைகள் மூற்றிய குலைகளுடன் தலைசாய்த்து நிற்கின்றன. குறோட்டன்கள் மழைகாலச் செழுமையில் பற்பல வண்ணங்களில் சிரிக்கின்றன. பூக்கள்றுகளைல்லாம் மலர்க்காடு. மா, எலுமிச்சை, செரி, சிமைக்கிழுவை எல்லாம் வளவில் சோலை! இந்த அழுகளை ரசிக்கும் நேரமா இது? அழிவுகளையும், இழப்புகளையும், காயங்களையும், மரங்களையும் கணக்கெடுக்கும் நேரம்!

நான் வந்த நேரத்தில் இருந்து இடையிடையே கடைத் தெருப் பக்கத்தில் இருந்து குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. இப்பொழுதும் ஒன்று கேட்கின்றது.

என்ன குண்டோ? யார் வைத்த குண்டோ? பழையதோ? புதியதோ? யாருக்குத் தெரியும்? பெரிதாக எதுவும் நடவாயல் இருக்கலாம். ஆனால் குண்டு வெட்பபின் விளைவுகள் எப்படி இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது! போய்விடுவது எல்லது.

கேட்டையாவது பூட்டிவிட்டுப் போகலாம் என்றால், சம்கிளி பூட்டு இல்லை. அவற்றை வாங்கலாம் என்றால் கடைகளும் இல்லை! உலகமே திறந்தறையாகக் கிடக்கும் பொழுது, உனது வீட்டுக்கு மட்டும் என்ன பூட்டு? சைக்கிளில் ஏறுகிறேன்.

இனிப்போக என்ன இருக்கிறது?

யாழி நகரில் உள்ள உனது வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு அரா விக்குத் திரும்பிய நாள், மீண்டும் யாழிநகர் வீட்டுக்குத் திரும்ப சில நாட்கள் சென்றன. திரும்புவதற்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்ய வேண்டும். உறவினர்களுடன் சில கொடுக்கல் வாங்கல்கள் பாசிகி இருந்தன. இன்னும் சில வேலைகள்.

யாழ் நகர் வீட்டுக்குப் போய் பார்த்துக்கொண்டு வந்தா யிற்று. களவு போக்க்கூடிய பொன்னாள் எல்லாம் களவுபோய் விட்டன. இனிப் போவதற்கு என்ன இருக்கிறது? எனது புதை கங்களையும் கதிரை மேசைகளையுமா தூக்கிக்கொண்டு போகப் போகிறார்கள்? நாங்கள் போனால் இப்போதைக்குத் திரும்பி வரப்போவதும் இல்லை. இந்த ஆயிக் கெடுபிடியில் வந்துபோவதும் கஷ்டமாக இருக்கும். வந்தாலும் ஒற்றைக்காலில் நின்று விட்டு ஓடவேண்டியிருக்கும். வந்தவர்கள் இரண்டொரு நாள் ஆறுதலாக நின்று சொந்தக்காரர், நஸ்பர்கள், ஊரவர்களுடன் புதினம் விசாரித்து அளவினாலும் விட்டுச் செல்வோமே என்றும் திரும்புவதைச் சுற்று தன்னிப்போட்டேன்.

வடமராட்சிக்குப் போயிருந்த எனது மகன் மணிவண்ணலும் மருமகனும், பேரப்பிள்ளைகளும் முன்னர் யாழ்ந்திரில் இருந்து வடமராட்சிக்குப் புறப்படும் போது எனக்கு எத்தனை வித்தியாசமான உணர்ச்சியும் இருக்கவில்லை. பிரிவு ஏற்படும் பொழுது தானாகவே எழுகின்ற வேதனை சோகம் கூட ஏழவில்லை. அப்பொழுது எல்லோருக்கும் ஒடித் தப்பின்ற அவசரம். அந்த அவசரம் உணர்ச்சிகளை அழுக்கிவிட்டது. மேலும் அப்பொழுது யாழ்ப்பானம் முழுவ துயல்லவா ஒன்று திரண்டு ஒடிக்கொண்டிருந்தது? அவசரங்கள், அவலங்கள், பயங்கரங்கள், அழுகைகள், மறை வெள்ளத்துடன் கண்ணீர் வெள்ளங்கள்! அந்த அவலங்களையும் பரிதாபங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, எங்கள் பின்னொளது பிரிவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

போகின்றவர்கள் எல்லோரும் இலக்கு இல்லாமல்தானே ஒடிக் கொண்டிருந்தார்கள்? எங்கள் பின்னொள்கள் சம்மந்தி வீட்டிற்கல்லவா போகிறார்கள்? அவர்கள் எப்படியும் காப்பாற்றுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை, எங்களுக்கு உள்ள அக்கறையும் கரி சணவும் அவர்களுக்கும் உண்டுதானே? நானும் மனனமியும் கூட வடமராட்சிக்குத்தானே போகிறுந்தோம். கடைசி நேரத் திட்டதானே திட்டத்தை மாற்றிவோம்.

மகன் மணிவண்ணன் வடமராட்சிக்கு இடம் பெயரும்போது தனது அடையாள அட்டையைக் கொண்டு செல்ல மறந்து விட்டான். அவன் திரும்பி வந்து அதை எடுத்துச் சென்றிருக்கலாம். நாங்கள் கொண்டு வருவோம்தானே என்று அவன்

இருந்துவிட்டான். புகிளின் பெருதேசத்தில் அடையாள அட்டை தேவையில்லை. அதனால் நானும் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. ஆழிக்காரர் வடமராட்சிக்குப் போகப் போகிறோம் என்று சொன்ன பொழுதுதான் நானும் கவலைப்படத் துவங்கினேன்.

மகன் வந்தான்

இன்தாரி, நக்க தோற்றம். சந்தேகம் விழக்கூடியவன்தான். சந்தேகம் வந்து தடுத்து வைத்தால், அவ்வளவுதான்! அப்படி எத்தனை பேரைத் தடுத்து வைத்துவிட்டார்கள் வரும்பொழுதே!

என்றாலும் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர். தமிழும் ஆங்கிலமும் நன்றாகப் பேசவான். குடும்பத்துடன் வருகிறான். எப்படியும் தப்பிவிடுவான் என்று நினைத்தேன். நான் நினைத்தபடியே அவன் தப்பி வந்துவிட்டான்! ‘அடுத்த முறை கட்டாயம் ஜெடன்றி காட் கொண்டு வரவேண்டும்’ என்று சொல்லி வரவிட்டார்களாம்.

வடமராட்சிக்குச் சரியான செஷல்டி. எங்கள் உறவிக்கான் அங்கிருக்க மாட்டாமல் நவிஞ்சிலூக்க வந்து, அங்கிருந்து கிளாவி வழியாக வங்கிக்குப் போய், வவுவியா சென்றடைந்து விட்டனர். போகும்பொழுது எனது மகனையும் வரும்படி கேட்டிருந்தனர். அடையாள அட்டை இல்லாததால் அவன் போக மறுத்து விட்டான். எந்தக் கஷ்டத்திலும் ஒரு நன்மை இருக்கும் என்று சொல்வார்கள். அடையாள அட்டை இல்லாததால் மணிவண்ணன் அங்கு போய்க் கஷ்டப்படாமல் தப்பிவிட்டான். நாங்களும் மகனைக் கண்டோம்!

மகனன்விட பேரப்பிள்ளைகள் இருவரையும் காணத்தான் எங்கும் மங்கைக்கும் சோட்டையாக இருந்தது. அந்த ஆறு மாதங்களும் அவர்களைப் பற்றித்தான் அடிக்கடி டெசிக் கொள்வோம். இப்பொழுது பேரப்பிள்ளைகளைத் தூக்கி மகிழ்ந் தொம். அவர்களுக்கும் எங்களிடம் வந்தது மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. துள்ளிக்குதித்தனர்.

6. மீளக் குடியமர்தல்

மகனும் மருகனும்தான் வீட்டுக்குப் போக அவசரப்பட்டார்கள். அவர்களைக் குடும்பமாக அலுப்பி வைத்தோம். கொஞ்ச அரிசியும் கொடுத்து போகும்போது வலியுறுத்திக்கூறி விட்டேன்: “விட்டிலுள்ள ஒரு கடதாசிகயக்கூட கூட்டி வெளியே தங்கிவிடாதீர்கள். எல்லாம் நான் வக்கு ஒவ்வொரு கடதாசியாகப் பார்த்துத்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்”

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நாள்களும் வீட்டுக்குச் சென்ற பிறகு பார்த்தேன். எல்லாம் நான் சொன்னபடியேதான் செய்திருந்தார்கள். அடுக்களைப் பக்கத்தை மட்டும் கூட்டிச் சமூஹிச் சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பொழுது அவ்வளவு கடதாசிகளையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்து, வாசித்து இரும் கண்டு அடுக்கி வைக்க வேண்டும். முதலில் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்க்க முடிந்தால் தானே? அவற்றை கட்டில்கள், மேசைகளில் அள்ளிப் போட்டும் பயனில்லை. அவை காயனில்லை. ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்தன. காயப்போட்டுத்தான் பிரித்தெடுக்க வேண்டும்.

அவற்றை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காயப்போட்டு காவல் இருந்த கொண்டு வந்து பிரித்தெடுத்து வாசித்தும் சில ஒட்டு விட்வே இல்லை. சில கிழிந்துவிட்டன. சில அழிந்தே விட்டன. கையினால் எழுதியவை எல்லாம் அனைக்காக அழிந்து விட்டன. ரைபிபண்ணைப் பட்டவைதான் பாதிப்புடன் மிஞ்சின.

நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

‘நாடகம் எழுதுவது எம்படி? என்ற நாலுக்காக நான் எழுதி வைத்திருந்த கட்டுரைகளையும் அன்றி வெளியே போட்டு விட்டனர். அந்த நூல் வெளி வருவேண்டும் என்ற நியதிபோலும். எடுத்தவர்கள் அவற்றைக் கவருடன் போட்டுவிட்டனர். மழை எல்லாம் கவரில். கட்டுரைகள் தப்பிவிட்டன. இருந்தாலும் தன்

தெமிழ் நூலைப் பிரிவு
மீஷர் நூலக சேவை
மாநிலமுனையைக் கொண்டு

எனிர் பட்ட இடத்தில் கடதாசி விளிம்புகளில் எழுத்துக்கள் அழிந்து விட்டன. வெள்ளத்தில் அகப்பட்டிருந்தால் முடிவுதுமே அழிந்திருக்கும். என்னால் அந்தக் கட்டுரைகளைத் திரும்பவும் எழுத முடியாது.

அப்படி ஒரு நூலை எழுத நான் என்றுமே நினைத்திருக்க வில்லை. நான் பள்ளிவாழ்க்கைக் காலத்திலேயே நாடகத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு, நாடகங்களைப் படித்தேன்; நடித்தேன். பின்பு பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நாடகங்களிலும் நடித்தேன். உத்தியோகமானதும் நானே நாடகங்களை எழுதி, நஸ்பார்களுடன் சேர்த்து அராவியில் அரங்கேற்றினேன்.

நாடகங்களை நல்லமுறையில் எழுதுவதற்காகவும், சரியான முறையில் அரங்கேற்றுவதற்காகவும், நாடகங்களையும், அது சம்பந்தமான நூல்களையும் வாசித்தேன். அந்தகைய நூல்கள் தமிழில் இல்லை. ஆய்விலத்தில்தான் வாசித்தேன். வாசிக்கும் பொழுது எனக்கு வேண்டிய குறிப்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டேன்.

பிறகு ஒருமுறை அவற்றை எடுத்து வாசித்த பொழுத நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்ற நாலின் அமைப்பு அக்குறிப்புகளில் பளிச்சிடுவதைக் கண்டேன்.

1990 ஆம் ஆண்டு ஜான் மாதம் இரண்டாம் மூடு போர் ஆரம்பமான பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் நான்கு மாதங்கள் பாடசாலைகள் ஒன்றும் இயங்கவில்லை. முங்கு மாதங்கள் விட்டில் இருந்தேன். ஒரு மாதம் அராவியில், சம்மா இருக்கப் படிக்காது, அந்தக் குறிப்புகளைப் படித்து எனது நாலுக்கு வேண்டிய டட்டுரைகளை எழுதி ஒரு கிடைவில் வைத்து, அலுமாரி அடித் தட்டில் போட்டு விட்டேன். அதன் பிறகு புத்தம் வெளியிடும் குழ்நிலை யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவாததால் அத்தட்டுரைகளை நான் மறந்தே போனேன்.

இப்பொழுது அவை முன்னால் வந்து நிற்கின்றன. ‘எங்களைக் கவனி’ என்று சொல்லிக்கொண்டு, அழியாமலுமல்லவா வந்து நிற்கின்றன. அவற்றை வெளியிடவேண்டாமா?

முதலில் அப்படி ஒரு நூல் இருக்கிறதா என்று தேடிப்பார்த்தேன், கிடைக்கவில்லை. மற்றவர்களிடம் விசாரித்தும் பார்த்தேன். அப்படி ஒரு நூல் இருப்பதாக யாரும் சொல்லவில்லை. சிறுக்கை, நாலை, கனிலை, புதுக்கிளிநைகள் எழுதுவது பற்றி -

பல நூல்கள் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் நாடகம் எழுத வகை விளக்கிக் கூறும் ஒரு நூல்கூட வெளிவரவில்லை! எனவே அந்த நூலை எப்படியும் வெளியிடுவது என்று தீர்மானித்துன்.

இடப் பெயர்வினால் பாதிக்கப்பட்ட எனக்கு உதவுவதற்காக, எனது தமிழ் கண்டாவில் இருந்து கொஞ்சக்காசு அனுப்பினாள். அதை அப்படியே புத்தகத்தில் போட்டு, நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்ற, முதலாவது தமிழ் நூலை வெளியிட்டேன்! அது இப்போது அமோகமாக விற்பனையாகிறது!

நிவாரணம்

எல்லோருக்கும் நிவாரணம் வழங்கப்படவில்லை. அவரவரும் தத்தமது சொந்த இடங்களிலேயே குடியேற வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டனர். அப்படிக் குடியேறாதவர்களுக்கு நிவாரணம் மறுக்கப்பட்டது. மக்கள் கிராமசேவுகர் வீட்டிற்கும் உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனைக்கும் அவைந்து திரிந்தும் பயனில்லை.

கண்ணாகத்திற்கு வடக்கே சென்று குடியேற எவரும் அனுமதிக்கப் படவில்லை. அதே நேரத்தில் சொந்த இடங்களுக்குப் போனால்தான் நிவாரணம் என்கின்றனர். அப்படிப் போனாலும் பலருக்கு அங்கே வீடுகளும் இல்லை! மக்கள் என்ன செய்வார்கள்?

ஆம் தீவுப் பகுதியைக் கைப்பற்றியதும் அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு ஒடிவந்துவிட்டனர். இப்பொழுது திடீரென்று பழைய இடங்களுக்கே போங்கள் என்றால் மக்கள் எப்படிப் போவார்கள்? அங்கு வீடுகளா இருக்கின்றன? காடுகள்லவா வராந்திருக்கின்றன!

காட்டுப் பகுதிக்கு தட்டத்தனியிப் போய் ஆமியுடன் குடியிருக்கலாமா? காடுகளை வெட்டுவது யார்? பல வீடுகள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. தங்கள் தீவுகளுக்குச் செல்றனர் பலர், அங்கு குடியிருக்கக்கூடிய குழ்நிலை இல்லாததால் யாழ்ப்பாணத்திற்கே திரும்பி விட்டனர். அவர்களுக்கு வீடும் இல்லை, நிவாரணமும் இல்லை!

கிடு கிடு விலையேற்றம்

முதலில் இரு வாரங்கள் எல்லோருக்கும் நிவாரணமாக அரிசி, சிவி, மா, மண்ணெண்ணைப் பழங்கப்பட்டன என்று கூறினார்கள். பின்பு ‘ஸ்ரோக் தீந்துவிட்டது இலிக்கப்

வந்தால்தான் நிவாரணம்.’’ என்றார்கள். அரிசி விலை கிலோ அறுபத்தைந்து ரூபாவிற்கு ஏறியது. பின்பு கப்பல்கள் வந்து எல்லோருக்கும் நிவாரணம் வழங்கப்பட்ட பொழுதும்கூட வட்டுக்குள் ஏறிய அரிசி விலை இறங்க மறுத்துவிட்டது.

கட்டுப்பாட்டு விலைக்கு மேல் அரிசி விற்பவர்கள் எல்லோர் மீதும் கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் மிரட்டியும்கூட ஒரு பயனும் இல்லை. விலை இறங்காததற்கு வியாபாரிகள் மட்டும் காரணமல்ல. காச்சள்ளவர்கள் அரிசியை வாங்கிப் பதுக்கினர். திரும்பவும் அரிசித் தட்டுப்பாடு வராது என்பது என்ன நிச்சயம்? தங்களைப் பாதுகாக்க வசதியுள்ள வர்கள் அரிசியை வாங்கி வைத்துக்கொண்டதில் என்ன பின்று?

பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு அரிசி தாராளமாக வழங்கப்பட்டது. ஆனால் ‘‘ஈ’’ அட்டடக்காரர்களுக்கு நிவாரணம் திறுத்தப்பட்டதும், இறங்கிய அரிசி விலை மீண்டும் ஏறத்துவங்கியது, பின்பு அரசாங்கம் முகவர்களை நிபழித்த அவர்கள் மூலம் கட்டுப்பாட்டு விலைக்கு அரிசி விற்கத் துவங்கிய பொழுதுதான் அரிசி விலை கிலோ முப்பதுக்கு இறங்கியது.

அரிசியின் விலை என்பது எப்பொழுதுமே நாம் வானை நிமிர்த்திய கைத்தான்! சென்ற பெரவரி மாதத்தில்கூட அது திடீரென்று கிலோ ஐம்பத்தைந்து ரூபாவிற்கு ஏறியதே. இறங்கப்பல நாட்கள் சென்றன.

நிர்வாகம்

வங்கிகள் உடனடியாகவே இயங்கத் துவங்கின. கச்சேரியின் ஒரு பகுதி குண்டு வெடிப்பில் உடைந்து விட்டதால் அங்கிருந்து நிர்வாகம் செய்யமுடியவில்லை. நிர்வாக வேலைகள் கச்சேரிக்கு வெளியே தனியாரது தனித்தனிக் கட்டிடங்களில் செய்யப்பட்டன. “பெங்குன் வழங்கப்படாகவர்கள் எல்லோருக்கும் கச்சேரியில் பெங்குன் வழங்கப்படும்.” என்று வாணோவி அறிவித்தது. எல்லோரும் கச்சேரியை மொய்த்தார்கள். ஆனால் வராத பெங்குன்களை நாங்கள் பெற மாதங்கள் பிடித்தன.

முதலில் உங்கள் பெங்குன் வழங்கர்கள் வந்து சேரவேண்டும் என்றனர்: அவை வந்து சேர்ந்ததும் அவற்றைத் தபாவில் அனுப்பலாம் என்றால் தபால் சேவை சீரில்லை. பழைய விலை

கங்களில் ஆட்களும் இல்லை. இந்தக் குழப்பம் இப்பொழுதல்ல முன்னேறிப் பாய்தல்' ராணுவ நடவடிக்கையுடன் ஆரம் பித்துவிட்டது. அப்பொழுது வங்கிக்கு வாச்சர்கள் வரும். அவர்கள் தந்தம் பெண்ண காட்டுக்களை காட்டி வாச்சர்களைப் பெற்றுப் பெண்ணை எடுப்பார். இப்பொழுது அந்த கடை முறையைப் பின்பற்ற க்கீசியில் ஆட்பலம் போதாது. குழப்பமும் அதிகம்.

முதலில் எங்களுக்கு ஒவ்வொரு படிவம் தந்தார்கள், எங்களுடைய வாச்சர்கள் எங்களுக்கே உரியவைதான் என்பதை நிருபிக்க. அதற்கு சிராம சேவகர்கள் கையொப்பம் வேண்டும். அவரிடம் போன்றல், அவர் புதியவர். பல சிராம சேவகர்கள் வன்னிக்கும் கொழும்பிற்கும் ஒடிவிட்டார்கள். இங்கு திரும்பி வந்த ஒரு சிலர் இரண்டு முன்று பிரிவுகளைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்கு வேலைச் சுமா உதசிக்கு ஆட்களும் வைந்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆட்களையும் தெரியாது. எப்படிக் கையெழுத்திடுவார்கள்?

எங்கள் நீராயியிடுக்கு வந்தவர் புதியவர். மிகவும் இல்லை வர். அவர் எல்லாவற்றிற்கும் பயப்பிட்டார். ஆரிக்கு, மேஜதி காரிகளுக்கு, பொதுமக்களுக்கு ... நியாயமான பயம்தான். ஆரி நீர்வாகமல்லவா?

நான் எனது பெண்ணை காட்ட. அடையாள அட்டை எல்லாவற்றையும் காட்டியும், அந்தப் புதிப் பிராம சேவகர் கையொப்பமீடு மறுந்துவிட்டார். நான் வேறு வழிகளைக் கடைப்பிடித்துத்தான் அந்தப் படிவத்தை நிரப்பிக் க்கீசியில் கொடுத்தேன். "இப்பூரியத்தை காசாகத் தரமுடியாது வாசிக்கு அனுப்புகின்றோம். நீங்கள் அங்கே போய்ப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்றனர். யங்கிக்கு ஓய்வுதீயம் வர பல மாதங்களாயிற்று.

அவர்வரும் சட்டத்தை தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றால் இப்படித்தான், கோர தொடும் முக்கைத் தலையைச் சுற்றித் தொடுவது! ஏதோ அப்படியாவது தந்தார்களே என்று சந்தோஷப்பட்டுடோம். வாசிகளமத்தே இருந்திருக்காஸ் ஒரு ஒரு ஆசியமும் கிடைத்திராதே!

மக்கள் பல தேவைகளுக்காக க்கீசிக்குச் சென்றனர். புதிய நீர்வாகத்துால் எல்லாவற்றையும் நடனாட்டமாகச் சரிவரச் செய்ய முடியவில்லை.

புலிகளது நிருவாகத்தில் அடையாள அட்டை தேவையில்லை. இப்பொழுது அதுநான் உயிர் காக்கும் கருவி! வயது வந்த இளைஞர்களில் அடையாள அட்டை எடுக்காதவர்கள் அவற்றை எடுப்பதற்காக ஒடித்திரிந்தனர். புதியவர்களான கிராமசேவகர்கள் அவர்களது மனுக்களை சிபாரிசு செய்ய மறுத்தனர்.

மக்கள் இடம் பெயரும்பொழுது பொருள் பண்டங்களை இழந்ததுடன் பல ஆவணங்களையும் தொலைத்து விட்டனர். நிவாரண அட்டை வைத்திருந்தவர்களுக்குத்தான் அது புதிப் பிக்கப் பட்டது. எதையும் தொலைத்தவர்கள் பாடு சுங்கடம் தான்.

ஆமிக்காரர் இளைஞர்களையும் பிடிக்கிறார்கள். உடனடியாக அடையாள அட்டை பெற வேண்டும் என்றால், சிராம சேவகர்கள் கையெழுத்திடத் தயங்குதின்றனர். அப்படி அவர்கள் சிபாரிசு செய்து அனுப்பினாலும், அட்டை வந்துசேரப் பல மாதங்கள் ஆகலாம். அதுவரையும் இப்பின்னைகளது நிலை...?

கைதான் பிள்ளைகளின் பெற்றேர் பரிதவிப்பு

கைது செய்யப்பட்ட பிள்ளைகளானது பெற்றோருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பிள்ளைகளை எங்கே காண்பது? எங்கே போவது? யார் யாரைச் சந்திப்பது? எவருடன் பேசுவது? என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை. க்கீசேரிக்கும், உதவி அரசாங்க அதிபர்களது பணிமனைக்கும், சிராம சேவகர்களது பணிமனைகளுக்கும், ஆமிக்காம்புகளுக்குமாக மாறி மாறி ஒடித்திரிந்தனர். பின்பு காவல் நிலையங்களில் பதிவுசெய்யும்படி அறிவிக்கப்பட்டது. திரும்பத் திரும்பப் போய் கையெழுத்திட்டனர். பதிவு செய்தனர். பலன் என்னவோ பூச்சியிம்தான்!

ஏற்கனவே இடம் பெயர்ந்தவர்களது பாடுதான் மிகப் பசி தாபம். அவர்களால் தங்கள் கொந்த இடங்களுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. பலருக்கு அங்கு விடுகள் இல்லை. இங்கோ நிவாரணம் இல்லை. அடையாள அட்டைக்கு மனுப் பண்ண வழியும் இல்லை! யாற்பொன நகரில் மற்றவர்களது தாவாறங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர்களும், தங்கள் கொந்த வீடுகளில் போய் இருக்கோம் என்று விரும்பியவர்களும், நிவாரணம் பேற வாய் என்று எண்ணியவர்களுமாக கொஞ்சப் பேர்தான் தீவுப் பகுதிக்கு மீனக் குடியமரச் சென்றனர். அங்கு சென்று தங்கள்

விடுகள் இரண்டு என்று கண்ட பலர், யாழ் நகருக்கே திரும்பி வந்து இருக்க விடும் இன்றி, நிலாரணமும் இன்றி அவைந்து திரிந்தனர்.

பாடசாலைகளின் நிலை

இடம் பெயர்ந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் மேமாதம் நடுப்பகுதியில் பாடசாலைகள் எல்லாம் ஆரம்பமாயின. மாணவர் வரவு மிகக் குறைவு. ஆயிரம்பேர் கற்ற இடத்தில் நாறுபேர் வந்தனர். மாணவர்களது வரவுடன் ஒப்பிடுகையில் ஆசிரியர்களது வரவு பரவாயில்லை. 1990 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது ஈழப்போர் ஆரம்பமானதில் இருந்து, பல பாடசாலைகள் இடம் பெயர்ந்து விட்டன. வலிகாமம் வடக்கில் இருந்த பாடசாலைகள் எல்லாமே வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டன. அப்பாடசாலைகளின் கட்டடங்களும் அழிந்து விட்டன. இப்பொழுது அவை இடம் பெயர்ந்துள்ள இடங்களிலேயே மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கின.

பல பாடசாலைகளுக்கு மாணவர்கள் வரவு மிகமோசம். நாலைந்து பேரே வந்தனர். அப்படிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் அயலில் உள்ள பாடசாலைகளுடன் இணைக்கப்பட்டன. 'ரிசிரசு' ராணுவ நடவடிக்கைகளின்போது பல பாடசாலைகள் முத்தாகவே அழிந்து விட்டன. அவையும் அயலில் உள்ள பாடசாலைகளுடன் சேர்க்கப்பட்டன. சில பாடசாலைகள் பெறும் சேதங்களில் இருந்து யாழ் நகரில் உள்ள பெரிய கல்லூரிகளுக்கு வந்தவர்களுக்குத்தான் பல பிரச்சினைகள், வழி யெல்லாம் சென்றிருக்கின்றன. நகரின் நுழை வாயில்களில் தடைகள். எல்லாச் சிரமங்களையும் சுகித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்து வர்கள் கல்வி விளக்கிக் கிரகாசமாக எரிப வைந்தனர்.

தீவுப்பகுதி நிலை

தீவுப்பகுதிப்பாடசாலைகள் எல்லாமே யாழ் நகரில் பல இடங்களில் நடந்து வந்தன. சில கிராமப் புறங்களுக்கும் மாற்றப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக புங்குடிதில் சண்முகநாத வித்தி யாலயம் கெற்பெலிக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது அந்த இடங்கள் எல்லாமே ஈகவிடப்பட்டு, அப்பாடசாலைகள் பழைய இடங்களுக்கே மாற்றப்பட்டன. பிள்ளைகள் பலரும்

வேறு பாடசாலைகளில் சேர்ந்து விட்டனர். சிலர் வன்னிக்கும் கொழும்புக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் கூட ஒடிசிட்டனர். ஆசிரியர்கள் தான் அகப்பட்டனர்!

மிகச் சொற்பு குடும்பங்களே தீவுப்பகுதியில் மீனக் குடியேறி விருந்தனர். அக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். பிள்ளைகள் குறைவாக இதந்தகால் எல்லாப் பாடசாலைகளும் ஒரு இடத்தில் நடந்தப்பட்டன. உதாரணமாக வேலைணப் பாடசாலைகள் எல்லாம் ஒதுவிடத் தில் நடந்தப்பட்டன. இப்படியாக ஊர்காவற்றுறையில் ஒரு பாடசாலை, புங்குடிதீவில் ஒரு பாடசாலை. மாணவர்கள் நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்து படித்தனர். ஆசிரியர்கள் எல்லோந்தமே, தீவகத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள் கூட, யாழ் நகரில் இருந்து போய் வந்தனர்.

கஷ்டங்கள் மத்தியிலும் கல்விப்பணி

யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் படிப்பில் சூர்கள் ஆயிற்றே! மாணவர்கள் மிக விரைவிலேயே தாம் விட்ட இடத்திலிருந்து கல்வியை ஆர்வத்துடன் தொடரத் துவங்கினர். ஆசிரியர்களும் அந்த ஆர்வத்துக்கேற்ப கற்பித்தனர். கிராமப்புற பாடசாலைகளில் பிரச்சினை இல்லை. எல்லோரும் விட்டில் இருந்த போய்வருவார்கள். தூர் இடங்களில் இருந்து யாழ் நகரில் உள்ள பெரிய கல்லூரிகளுக்கு வந்தவர்களுக்குத்தான் பல பிரச்சினைகள், வழி யெல்லாம் சென்றிருக்கின்றன. நகரின் நுழை வாயில்களில் தடைகள். எல்லாச் சிரமங்களையும் சுகித்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்து வர்கள் கல்வி விளக்கிக் கிரகாசமாக எரிப வைந்தனர்!

நியூட்டரிகள் பள்ளிக்கூடங்களை முந்திகொண்டு கல்விப்பணி புரிந்தன.

வலிகாமத்தில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களுக்கு, மாதும் ஜயாயிரம் ரூபாய்ப்படி முன்று மாதச் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது என்று முன்பு கூறியிருக்கிறேன் அல்லவா? ஆனால் அங்கு இரண்டு நாள்கள் மட்டுமே பாடசாலை இயங்கமுடிந்தது. யாழ் நகரிலோ ஒரு பாடசாலை ரென்ற சாள்ஸ் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆறு மாதங்கள் நடந்திருக்கின்றது. நகரில் இருந்த ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் அங்குபோய் கற்பித்திருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்குச் சம்பளம் எதுவுமே வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் குடும்பங்கள் மீனங்களையும் வழங்கப்படவில்லை.

சம்பளம் வழங்கும் தினத்தன்று கோண்டாலிலில் உள்ள நிவாரணம் வழங்கும் நிலையத்திற்குச் சென்றால்தான், இன்னும் சில ஆசிரியர்கள் எந்தப் பாடசாலைக்குமே செல்லவில்லை, விஷயம் தெர்யாததால், அவர்களுக்கும் சம்பளம் இல்லை. இடம் பெயர்ந்த ஆசிரியர்கள் எவ்வொருக்கும் அவரவர் இருந்த இடங்களிலேயே முழுச் சம்பளமும் வழங்கப்பட்டது. வலிகாமத்தில் இருந்தவர்களுக்குத்தான் இந்தத் தண்டனை!

பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் எவ்வொரும் எவ்வி அதிகாரி கருக்கு எழுதினார், அந்த அரமாதங்களுக்கும் உயிய நங்கள் சம்பளத்தை தரும்படி. அவர்களால் ஒன்றும் செய்யமுடிய வில்லை. சிலர் கல்வி அமைச்சருக்கும் ஐஞாதிபதிக்கும் கூட முறையிட்டனர். பயனில்லை! கடைசியாக எல்லா அசிரியர்களுக்கும் அந்த ஆறு மாதங்களுக்குரிய சம்பளங்களை வழங்கும்படி அரசாங்கம் ஒந் கற்றிக்கை விட்டபொழுதுதான், பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் தங்கள் சம்பளப் பாக்கிகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

மீள்குடியமர்தல்

இப்படியாக நாங்கள் எவ்வொரும் பல இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் மீள்குடியமர்த்தோம். அரசாங்கத்தின் எந்த உதவி யும் இவ்வாமலே! அரிசி, சிவி, மா, மன்னின்னென்று ஆகிய வற்றைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு எதுவும் தரப்படவில்லை! வசதி படைத்தவர்கள், போதிய வருவாய் உள்ளவர்கள் ஒரு வாறு சமாளித்துக் கொண்டனர். எத்தனித்தச் சொத்துப்பத்தோ வருவாயே இல்லாதவர்கள், உழைப்பதற்கு குடும்பத்தில் யாரும் இல்லாதவர்கள், தொழிலாளர்கள், செய்வற்றுக்கு தொழில் இல்லாதவர்கள், நோயாளிகள் போன்றோர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். என்றாலும் அவர்களும் எப்படியோ மீள்குடியமரத்தான் செய்தனர்.

யாழிப்பாவத்தில் மீள்குடியமரும் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஏழாயிரம் ரூபாய் உதவி வழங்கப்படும் என்று முதலில் அறிவிக்கப்பட்டது. அது வெறும் அறிவித்தலே. அதை செயற் படுத்துவதற்கு எத்தன நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை பல மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஏழாயிரம் ஆயிரத்தால் குறைக்கப்பட்டு, அதைப் பெறுவதற்கான மனுகவை சிராம சேவகர்களிடம்

கையளிக்கும்படி கேட்கப்பட்டோம். ஆராயிரத்தில் ஆயிரத்தை பிடித்துக்கொண்டு, ஜயாயிரம்தான் தரப்போவதாகச் சொன்னார்கள்.

அதற்கான படிவங்களை நிரப்பி, ஐந்துரு மாய் முத்தினர் ஒட்டிக் கையெழுத்திட்டு சிராமசேவகர்களிடம் கொடுக்கேதாம். ஒரு சிங்குக்கே அந்தத் தொகை கொடுக்கப்பட்டது. பெரும் பாலானவர்களுக்கு இன்னும் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை! அந்த நிதி உதவியைப்பெற முதலில் மதுப்பண்ணத் தவறியவர்கள் மலுப்பங்களும் உதவி செய்து தரப்படவில்லை. அதன் மீறால் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் யாழிப்பாளர் வந்துவிட்டனர். அவர்களுக்கு நிதி உதவி வழங்குவது பற்றிய பேச்சே இல்லை!

நட்ட ஈடு

எனது வீட்டுச் சூரையில் ஷெல் விழுக்கு விட்டது. அந்த வெளியிலுமாக வெய்யில், காற்று, மழை, புகுதி எல்லாம் உள்ளே உருகின்றன. மேலே உள்ள ஓடுகளில் சிலவும் எந்த நேரமும் கிழீ விழுலாம் என்று பயமுறுத்திக் கொண்டு நிற்கின்றன. கூரை உடனடியாகத் திருத்தப்பட வேண்டும். கந்துகள் பூட்டுகள் எல்லாம் உடைந்துவிட்டன. இரவில் நிம்மதியாக நித்தினரை கொள்ள முடியாது. பகவிலும் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல முடியாது. கதவுகளையும் திருத்த வேண்டும்.

போலினாரைக் கூட்டி வந்து காட்டாமல் திருத்தினால் பிறகு நட்டைடு பெற முடியாத என்கிறார்கள். காவல் நிலையத்திற்குச் சென்றால், அங்கு திருவிழா கூட்டும். நட்ட ஈடு பதிவதற்காக காலையில் வந்து முன்னிட்டித்தாங்க கொண்டு சென்று இலக்கும் எடுத்துக் காந்திருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி நின்று குருங்கு எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது, ரோட்டோ எடுத்து வைத்திருந்தால் பிறகு காட்டாம் என்றார்கள். எனக்கு நம் பிக்கை இல்லை. போட்டோலை யாரும் என்தும் எடுக்கலாம் தானே!

உடனடியாக மரமும், ஓடுகளும், பூட்டுக்களும் வாங்கிக்கூரை யையும் கதவுகளையும் இருத்தி விட்டேன். இப்பொழுது வீட்டில் எந்தனித் பயமுமிக்கு பத்திரமாக இருக்கவாம்.

பிறகு நான் எனது இம்புக்களைக் கணக்கெடுத்து ஒந் பட்டிழல்போட்டு அதை ஆங்கிலத்தில் எழுத்துக் கொண்டுபோய் காவல் நிலையத்தில் கொடுத்தேன். அவர்களும் வாங்கிப்பதின்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படிப் பலரும் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எல்லா குக்கும் அழிவுகள்தானே? ஆங்கிலத்தில் டைப் அடிக்கத் தெரிந்தவர்களுக்கு நல்ல உழைப்பு! கிழுகள் எல்லாம் கடைத் தாவாரங்களில் இருந்து அடித்து. அடித்தத் தள்ளுகின்றன.

நட்ட ஈட்டை எதிர்பார்த்து

எனது நட்ட ஈட்டுக் கோரிக்கை ஆயிரங்களில். சிலர் லட்சங்களிலும் கேட்டிருக்கிறார்கள்! ஒரு வீடு கட்ட எவ்வளவு காசு வேண்டும்?

நான் ஒன்றும் இவற்றைக் கணக்கெடுக்கவில்லை. ஆனால் இந்த சிலிசரானுவ நடவடிக்கையால் மட்டும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் ஐம்பதாயிரம் வீடுகள் உடைத்து விட்டதாக ஒரு அதிகாரி கறியதாக ஒரு பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வாசித் திருந்தேன்.

ஐம்பதாயிரம் வீடுகளுக்கும் நட்டாடு கொடுக்க எத்தனை கொடி ரூபாய் வேண்டும்? அரசாங்கத்திடம் அவ்வளவு காசில்லை. ஒரு வேணை போரை நிறுத்தினால் காசு வருமோ என்னவோ!

எங்களுக்கெல்லாம் நட்டாடு கிடைக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. மீன்குடியமர்தலுக்கான உதவியையே சரிவரக் கொடுத்து முடிக்காதவர்கள், நட்டாடா தரப்போகிறார்கள் கொடிக்கணக்கில்? என்றாலும் தருவார்கள் என்ற அட்டு நம்பிக்கையும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. நம்பிக்கையில்தானே மனிதன் வாழுகிறான்!

●

நாடக நூல் விமர்சனம்

நாடகம் எழுதுவது எப்படி?

விமர்சிப்பவர் ஏ. ஆர்.

நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்றொரு நாலை எழுதியிருக்கிறார் அராவியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை. இவரைத் தெரியாதவர்கள் இருக்கமுடியாது. இருநூற்றிருபத்தெட்டாண்துக்கும் அதிகமான வாணோவில் நாடகங்களை இவர் எழுதியுள்ளார். அதுமட்டுமன்றி இவர் இருபத்தெட்டாண்து நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார். நான்கு நாடக நூல்களையும் ஒரு நாவலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். வாணோவில் நாடக எழுத்துப் போட்டியில் இவருக்குப் பரிசுகளும் கிடைத்திருக்கிறன. நோக்கே நாட்டுத் தமிழ் நாதம் வாணோவில் நிலையம் அலில் உலக ரத்தியில் நடத்திய வாணோவில் நாடகப்போட்டியிலும் கண்டா, ரொறன்றோ பெருங்கர் ஆசிய வாணோவிலின் தமிழ் ஒலிபரப்புப் பிரிவினால் அலில் உலக ரத்தியில் நடத்தப்பட்ட வாணோவில் நாடகப் போட்டியிலும் முதற் பரிசுகளை இவர் பெற்றுக்கொண்டார்.

நாடகம் எழுத விரும்பும் எழுத்தாளர்களுக்கு வழிகாட்டும் ஒரு நூலாக, இவர் இதனை தமது நாடக ஆய்வு அனுபவத்துடனும் சொந்த எழுத்து அனுபவத்துடனும் படைத்திருக்கின்றார். வட்டுக்கோட்டை, அராவி, சரஸ்வதி நாடக மன்ற வெளியீடான் இந்நால், நாடகம் எழுத விரும்பும் எழுத்தாளர்களுக்கு அரிய தகவல்களைத் தரும்.

“இந்த நாலை வாசித்தால் உங்களால் நாடகம் எழுதமுடியும் என்று நான் கூறவில்லை. ‘கவலனார், எழுத்தாளன் பிறக் கிறான் அவன் கருவாக்கப்படுவதில்லை’ என்ற கூற்றை நான் முழுமொத்தமாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன். பாடக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு சம்பிரத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தால், அது இவ்வெயாகப் பாடும். ஆடக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு நடனம் பழக்கினால் அது அழகாக ஆடும். விளையாடக்கூடிய பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டைப் பயிற்றுவீத்தால் அது திறமையாக விளையாடும். இந்த மாதிரித்தான் கல்வி, கலைகள் எல்லாம்,

கலைஞர் பெரும்பாலும் தனது உணர்வு, உள்ளுணர்வு, சுலப ஆயியவற்றாலேயே வழிநடத்தப்படுகின்றான். நீங்கள் நாடகம் எழுத விரும்பினால் முதலில் இருக்க வேண்டியது நாடக உணர்ச்சி: எதெந்தும் நாடகக் கண்கொண்டு பார்த்து அதை நாட மாத அமைக்கும் ஆந்தல். இந்த உணர்வு இயல்பாகவே அமையப்பெற்றார்கள் பாக்கியசாலிகள், மற்றவர்கள் அதைப் பயிற்சி மூலம் பெறவார்கள்.

நாடகம் கற்கப்பட வேண்டிய கணம், நாடகம் பற்றிய அறிவு நிச்சயம் உண்களுக்கு நாடகம் எழுத உதவி செய்யும். நாடகம் எழுதா விட்டாலும்கூட நாடகம் பற்றி அறிந்திருப்பதில் நட்டம் ஏதும் இல்லையே!” என்று ஆசிரியர் முன்னுங்களையில் குறிப்பிட்டிருப்பது என்று குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த விமர்சனத்தை எழுதிய ஏ. ஆர். (அன்னல்ட்ஸமி இராஜதாரை என்று நினைக்கிறேன்) அவர்களுக்கும் விரேகரி நிறுவனத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவக்கூடிய நூல்

விமர்சிப்பவர்: தமிழ்நாடு தேவநாஸ்

இந்த நூலை எழுதிய அராவிஷூரி ந. சந்தரம்பிள்ளைக்கு அறிமுகம் சென்றியதில்லை. அவரது நாடகங்களை இலங்கை வாணோலி இப்பொழுதும் ஒவியரப்பிக்கொண்டு இருக்கிறது.

இது நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்று விளக்கிக் கூறுகின்ற முதலாவது தமிழ் நூல் என்ற ஆசிரியரே நனது மூன்று மூரையில் கூறுகின்றார். அவரது கூற்றை மறுக்க எண்கள் ஆதாரங்கள் கிடைக்கவேண்டும். நாடகங்களை எழுதியவர்தான் நாடகம் எழுதுவது எப்படி என்று விளக்கிக் கூறுமுடியும்!

பள்ளி நாள்களிலிருஷ்டு நாடகத் துறையில் உழைத்துவரும் சுந்தரம்பிள்ளை முச்சாலு நாடகங்கள் வரை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் இருங்கூற்றி இருபத்தைந்து நாடகங்களை இலங்கை வாணோலி ஒவியரப்பி இருக்கின்றது. இருபத்தைந்து நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றிய சுந்தரம்பிள்ளை, அவில் உங்களீதியில் நடத்தப்பட்ட இரண்டு நாடகப் போட்டிகளில் முதலாம் பரிசீலப் பெற்றதுடன், நான்கு நாடக நூல்களையும் ஒரு நாலை வையும் வெளியிட்டுள்ளார். இத்தகைய தகைமைகள் வாய்ந்த எழுத்தாளர் இந்த நூலை எழுதியிருப்பது மிகவும் பொருத்த மாண்தே.

“கெந்த நாற்பத்தைந்து வருடங்களாக நான் தேடிப்பெற்ற அறிவும், அனுபவமும் என்னோடு அழிந்துவிடாது வருடங்கள் சந்ததிக்கும் பயணப்படவேண்டும் என்றான்” இந்த நூலை

எழுதி வெளியிட்டிருப்பதாக ஆசிரியர் முன்னுரையில் கூறியுள்ளார். நூல் விரைவில் விற்காது என்று தெரிந்திருந்தும் இந்த நூலை வெளியிட்டது சந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் நாடகத்துறை வளர்ச்சியில் உள்ள ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்றது.

வாணோவி நாடகம்

மேடை நாடகம், வாணோவி நாடகம், பாடசாலை நாடகம் என்று பல்வகைப்பட்ட நாடகங்கள் எழுதும் முறைகள் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன. வாணோவி நாடகம் பற்றி ஆசிரியர் சந்று கூடுதலாகவே கூறியுள்ளார் என்று சொல்லவாம். இலங்கையில் நூற்றுக்கணக்கான எழுத்தாளர்கள் இருந்தாலும் வாணோவி நாடகம் எழுதுவார்களது எண்ணிக்கை மிகவும் சொற்பமாகவே உள்ளது. இலங்கை வாணோவியின் தமிழ்ச் சேவை எவ்வளைக்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்கிறது. புதிய எழுத்தாளர்களை மூக்குவிகின்றது. இருந்தாலும் வாணோவி நாடகம் எழுதுவோர் தொகை அதிகரிக்கவில்லை. வாணோவி நாடகம் எழுதுவதின் உள்ள நுட்பங்களை எமது எழுத்தாளர்கள் கற்றுக்கொள்ளாததும் இதற்கு காரணம். வாணோவி நாடகம் எழுதுவது எப்படி? என்ற கட்டுரை வாணோவி நாடகம் எழுத விரும்பும் எழுத்தாளர்களுக்கு நிச்சயம் உதவும்.

நாடகம் எழுதுவதை விளக்குவதுநடன் வேறு பல கட்டுரைகளையும் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் இலங்கையும் இலங்கை விமர்சனமும், ஒரு நாடகத்தை விமர்சிப்பது எப்படி? ஆகிய இரண்டும் குறிப்பிடத்தக்கவை. நாடக நூல், மேடை நாடகம், வாணோவி நாடகம் என்று நாடகத்தை முன்று பிரிவுகளாக்கி, அவை ஒவ்வொன்றையும் விமர்சிப்பதற்கான விளக்கக் குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.

'எனது முதல் நாடகம்' என்ற கட்டுரையை வாசித்தால் சமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாற்பொண்டில் தமிழ் நாடகம் இருந்த நிலையையும் - குறிப்பாக பாடசாலை நாடகங்களின் நிலையையும் அறிந்துகொள்ளலாம். 'எனது பல்கலைக் கழக நாடகங்கள்' என்ற கட்டுரையின் மூலம் ஆயிரத்துத் தொளரியிரத்து ஐம்பதுகளில் இலங்கை பஸ்கலைக் கழகத்தில் நடிக்கப்பட்ட நாடகங்கள் பற்றியும், பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சேவைபற்றியும் ஒரளவு அறிந்து கொள்ளலாம்.

நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற விடயங்களை வைத்துத் தான் விமர்சனம் செய்யவேண்டும், சொல்லப்படாத விடயங்களை வைத்தல்ல. இருந்தாலும் இது தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக் கால எழுதப்பட்ட நூலாதவால் எனது பார்வையில் தெரிகின்ற ஒரு சில குறைபாடுகளையும் கட்டிக்காட்ட வேண்டும். திரு. சந்தரம்பிள்ளை வேங்கப்பியரது நாடகங்களை எடுத்து விளக்கியுள்ளார். ஆங்கில மொழியில் நாடகங்களுக்கா பஞ்சம்? ஏனைய நாடகாசிரியர்களது ஒரு சில நாடகங்களையாவது சேர்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா?

நாடக வகைகளை விளக்குவதற்கும் ஆங்கில நாடகங்களுடன் தனது நாடகங்களை மட்டுமே உதாரணங்களாகத் தந்துள்ளார் ஆசிரியர். தமிழில் நாடகத்துறை வளராவிட்டாலும்கூட, பல நாடக நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றில் ஒருசில நாடகங்களையேனும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம் என்பது எனது கருத்து. சாதாரண வரசகங்கள் எதையும் வாசிக்கலாம், விடலாம். ஆனால் நாடகத்தை ஒரு பாடமாகக் கற்றும் மாணவர்கள், பலவேறு வகைப்பட்ட நாடகங்களையும் கற்றால்தான் அவர்களுடைய அறிவு பூரணமடையும். மொத்தத்தில் சந்தரம்பிள்ளை தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்கு தண்ணால் இயன்ற பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். வாசித்துப் பயன்டையலாம்,

இந்த விமர்சனத்தை எழுதிய தமிழ்நூலா தேவதாஸ் அவர்களுக்கும், இதைப் பிரசரித்த 'உதயன்' பத்திரிகை நிறுவனத்திற்கும், அதன் ஆசிரியர் திரு. க. காவுமிஸ்நாதர் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இதே விமர்சனம் சில திருத்தங்களுடன் 'தினக்குரல்'பத்திரிகையிலும் பிரசரிக்கப்பட்டது. 'தினக்குரல்' நிறுவனத்திற்கும் அதன் ஆசிரியர் ஆ. விவேகச் சௌல்யன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

தமிழ்நூலா தேவதாஸ் அவர்கள் வாணோவியில் 'எனது நோக்கில்' என்ற நிகழ்ச்சியிலும் இந்த நூலை விமர்சித்தார். அதற்கும், அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

விமர்சகர்களைச் சாடும் நாடகாசிரியரின் நூல்

விமர்சிப்பவர் : கே. எஸ். சிவகுமாரன்

“யாற்பொணத்துப் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் முதன் முதலாக நாடகங்கள் எழுதி அரங்கேற்றியவரும், பேராதனைப் பல கலைக்கழகத்தில் 1955 — 1958 காலப்பகுதியில் எனக்கு நாடக மும் தமிழும் கற்பித்தவருமான பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கு இந் நூல் காணிக்கை” என்று சமர்ப்பிக்கிறார். நூலாசிரியர்.

நூலாசிரியர் 225 க்கும் அதிகமான வாணாவி நாடகங்களை எழுதித் தமிழ் கூறும் நல்லுவலில் நன்கற்றவராகிறார். 25 நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றியிருக்கிறார். நான்கு நாடக நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். ஒரு நாவதும் இவர் ஆக்கம்.

நாடகம் திரைப்படம் தொடர்பான நூல்கள் தமிழில் அதிகம் இல்லை. ஆனால் இயற்றின் தேவை என்று அதிகமாக உணரப்படுகிறது. பாடகாலை உயர் கல்வி மட்டங்களிலும், பல்கலைக்கழக மட்டங்களிலும், இந்துக்கலை தொடர்பான அடிப்படை நூல்களாகுதல் கிடைக்காதா என்று மாணவர்கள் ஏங்குள்ளதான்.

11 ஆம் ஆண்டு தமிழ் புத்தகத்தில் நாடகம் தொடர்பாக நல்ல கட்டுரையொன்று இருக்கிறது. என நூலாசிரியர் தெரி விக்கிறார். அதனையும் “நாடகம் எழுதுவது எப்படி?”, என்ற இந்த நூலையும் மாணவர்கள் மாத்திரமன்றி, நாடகத்துறையில் ஈடுபட்டு வரும், அனைவரும் வாசித்துப் பயன்கடையலாம் என்பதில் ஒப்பமில்லை.

அனு வழம், அநிவம், இலழுவாகக் கருத்துக்களை வெளியிடும் ஆற்றும் கொண்ட நூலாசிரியர் அராவிஷூர் ந. சுந்தரம் பிள்ளை, 124 பக்கங்களைக் கொண்ட தனது நூலில் 22 கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழ் நாடகத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், நாடகத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் உள்ள தொடர்பு, நாடக வகைகள், உரங்கள் நாடகம், நாடகத்தின் முக்கிய அம்சங்கள், கதைப் பின்னல் பாத்திரவார்ப்பு, நியாயப்படுத்தல் மேற்நாடகமும் வாணாவி

நாடகம், வாணாவி நாடகம் எழுதுவது எப்படி? பாடாலை நாடகங்கள், ஆசியன பற்றிப் பல விபரங்களைச் சொல், உதாரணங்களுடன் விளக்கிக் காட்டும் ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பீர், டிப்ஸன், பேர்ணாட் எட்டா, போன்ற மேஜை நாட்டு நாடகங்கள் பற்றியும், அவர்களுடைய முக்கிய நாடகங்கள் பற்றியுமில் விபரங்களைத் தருகிறார். தமிழ் மாத்திரமே கெரிந்த வரசகர்களுக்கு இச்கட்டுரைகள் அனைத்தும் பயனளிக்கத் தக்கவை.

ஆசிரியர் தனது ‘கெட்டிக்காரர்கள்’ என்ற வாணாவி நாடக நாலுக்கு சோ. பத்பநாதன் எழுதிய பயணமிக்க மதிப் புறரையையும், ‘‘முதலாம்பிள்ளை’’ என்ற தனது மற்றொரு வாணாவி நாடகத் தொகுப்பை மனதிற் கொண்டு நாடகம் தொடர்பான அருள் ஈப்ரிமணியம் எழுதிய சில அவதானிப்புகளையும், அராவிஷூர் ந. சுந்தரம் பிள்ளை இந்தாவில் சேர்த்தி ருக்கிறார். இவை தமிழ் நாடக நால்கள் என்ற தலைப் பிலே ஆர். சிவகுருநாதன் எழுதிய தினகரன் ஆசிரியர் நலையங்கம், நூலாசிரியரைப் பேட்டி கண்ட அன்னலட்சுமி இராசதுரை எழுதிய விபரங்களில் குறிப்புக் கட்டுரை ஆசியனங்கும் இந்தாவில் இடம்பெற்றுள்ளன.

நூலாசிரியர் தனது முதலாவது நாடகம், மற்றும் பல்கலைக் கழக நாடகங்கள் பற்றியும் நினைவு கூர்கிறார். நூலாசிரியரது நாடகங்கள் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகள், அவர் 1954 முதல் 1993 வரை எழுதி அரங்கேற்றிய நாடகங்களின் பெயர்கள், நூலாசிரியரின் நூல்கள் பட்டியல் ஆசியனங்கும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தமை வாசகர்களுக்கும், ஆப்வாளர்களுக்கும் பயனுள்ளது.

இந்தாவில் பத்திரிகையாளர்களாகப் பத்திரிகாவயங்களில் பணிபுரிந்து கொண்டு, நாடக விமர்சனங்களை எழுதிவரும் பத்திரிகைகளின் பயனுள்ள முறையிலே “ஒரு நாடகத்தை விமர்சிப்பது எப்படி?”, என்ற கட்டுரையை நூலாசிரியர் எழுதி விருக்கிறார். கலை இலக்கிய மாணவர்கள் அனைவருக்கும் இதுகட்டுரை பயனுள்ளது.

அதேவேளையிலே, “இலக்கியமும் இலக்கிய விமர்சனமும்” என்ற கட்டுரையில் நூலாசிரியர் அராவிஷூர் ந. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் விமர்சகர்களைச் சாடியிருப்பதையும் நாம் பார்க்கலாம்.

உதாரணமாக:-

“இலக்கிய விமர்சனத்தை வாசிப்பவர்கள் ஒரு சிலர்தான். உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் படைப்பு இலக்கியக்காரர்கள் தான் பற்றாறும் அறியப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். இலக்கிய விமர்சகர்களை சில இலக்கியக்காரர்கள்தான் அறிவார்கள்.

“பெரும்பாலான இலக்கிய விமர்சகர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த மான ஒருசில கொள்கைகள், கோட்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டு, அந்த அளவுகோலால் எல்லா இலக்கியங்களையும் அனக்க முற்படுகின்றனர். அப்படிச் செய்யும்பொழுது, அவர்கள் தங்களுக்குள் தாங்களே முரண்பட்டும் கொள்கின்றனர்.

நான் அறிந்தவரை பெரிய எழுத்தாளர்கள் எவரும் இலக்கிய விமர்சகர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு இலக்கியம் படைக்கவில்லை. அப்படிச் செய்பவன் கூயமாகச் சிந்திக்கத் தெரியாதவன், முதல் கெலும்பு இல்லாதவன். அவனால் பெற்ற இலக்கியம் எதையும் படைக்கமுடியாது. விமர்சகர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு இலக்கியம் படைக்க முற்பட்டால், அது கழுதை காவியவனுடைய கதையாகத்தான் முடியும்!

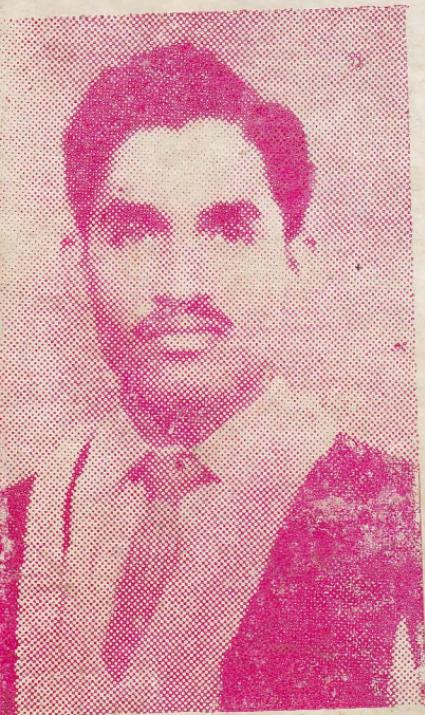
“இலக்கையில் நல்ல இலக்கிய விமர்சனமும் இல்லை; நேர கமயான விமர்சகர்களும் இல்லை! நூலை விட்டு விட்டு, ஆணை வைத்து விமர்சிக்கிறார்கள். தங்கள் நன்பர்களுக்கும், வாஸ்பிடி காரர்களுக்கும் ஒரு விமர்சனம், மற்றவர்களுக்கு ஒரு விமர்சனம்.

“இந்த நாட்டில் உள்ள இன்ஜோரு பிரச்சினை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளை விட விமர்சகர்கள் அதிகமாக இருப்பது. இலக்கியம் படைக்க முயன்று தொற்றுப் போனவர்கள் எல்லாம் விமர்சகர்களாகி விட்டார்கள் போலும்!!”

மேற்கண்ட கூற்றுக்களில் எவை சரி, எவை பிழை என்பதை கலை இலக்கியங்களில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற, உணர்ச்சி நிரம் பிய, அறிவார்ந்த வாசகர்கள் தாமே தரம் பிரித்துக் கொள்வார்கள்.

இந்த விமர்சனத்தை எழுதிய கே. எஸ். கிவுகுமாரன் அவர்களுக்கும், ஸெக் ஹெஷன் நிறுவனத்திற்கும்.

தீவாரன் பத்திரிகையின் ஆசிரியருக்கும் எனது நன்றிகள்.

நாலாசிரியர்

பேராசத்தைப் பல்கலைக்
ஏழாண்டில் பட்டம் எடுத்த
காலத்தில், 1954இலும் ஆண்டு
எடுக்கப்பட்ட படம்.

250க்கும் அதிகமான வாணையில் நாடகங்களை எழுதி
யார்.

இவரது நாடகங்களைப் பல வாணையில் நிலைபங்கள்
ஒலிபரப்புகின்றன.

இவர் எழுதி அரசுவேற்றிய நாடகங்கள் 25.

ஐந்து நாடகநூல்களும் ஒரு நாவலமும் வெளியிட்டுள்ளனர்.

நோக்லே நாட்டு தமிழ்நாடு வாணையில் நிலையம் அகில
உலக ரீதியில் நடாத்திய வாணையில் நாடகப்போட்டிகளில்
முதலாம் பரிசு பெற்றவர்.

கண்டா ரோகான்டோ பெருநகர் - ஆசிம வாணையில்
தமிழ்ப் புரிவினால் அகில உலகரீதியில் நடாத்தப்பட்ட
வாணையில் நாடகப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு
பெற்றவர்.

இவரது 50க்கும் அதிகமான சிறுகதைகள் பத்திரிகை
களில் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளன.